

BLACK

στο κοινωνικό εργοστάσιο

OUT

τεύχος 08
Χρυσή Αυγή

αντιεξουσιαστική επιθεώρηση, Θεσσαλονίκη, Μάρτιος 2007

EDITORIAL

Το Black Out μπαίνει αισίως στον 3ο χρόνο ζωής του. Το πρώτο τεύχος (με αριθμό #00) της αντιεξουσιαστικής επιθεώρησης Black Out στο κοινωνικό εργοστάσιο εκδόθηκε στη Θεσσαλονίκη τον Φεβρουάριο του 2005. Η ιδέα είχε ξεκινήσει να συζητιέται μόλις 2,5 μήνες πριν, με ξεκάθαρα διατυπωμένες διαθέσεις αλλά σε αρκετά θολό πλαίσιο. Προκειμένου να μην κοιλιόμαστε στους υφάλους των ατέρμονων συζητήσεων γύρω από τη μορφή, το περιεχόμενο και το ύφος, επιλέξαμε να προχωρήσουμε σε μια πρώτη δοκιμαστική έκδοση. Έκτοτε, τα ανωτέρω αναφερθέντα ζητήματα δεν έπαψαν ποτέ να απασχολούν την συντακτική ομάδα, πλην όμως το νερό είχε μπει στο αυλάκι...

Την πρωτοβουλία, επιμέλεια, αλλά και ευθύνη τόσο για το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας, όσο και για την ιστοσελίδα (www.blackout.gr), την έχει μια ολιγομελής Συντακτική Ομάδα. Η Συντακτική Ομάδα (Σ.Ο.) δεν έχει τίποτα από τον βαρύγδουπο τίτλο της. Δεν πρόκειται για κάποια ομάδα ειδικών αναλυτών, ούτε για κάποια μυστικιστική οργάνωση. Ουσιαστικά σαν Σ.Ο. ορίζεται το πλαίσιο λειτουργίας μας με όρους ισοτιμίας, χωρίς ιεραρχική διάθρωση, όπου η γνώμη του καθενός και καθεμίας που συμμετέχει ακούγεται, εκλαμβάνεται και συζητιέται με τον ίδιο βαθμό σημαντικότητας. Η αποφάσεις δεν λαμβάνονται με ψηφοφορία, στη βάση της πλειοψηφικής λογικής, αλλά προκύπτουν με συνδιαμόρφωση, μετά από συζήτηση, όπου αναλύονται και συνθέτονται τα σκεπτικά που καταθέτονται.

Η Σ.Ο. του Black Out δεν ήταν και δεν είναι μια πολιτική ομάδα που δραστηριοποιείται σαν σύνολο πέρα από την έκδοση του εντύπου. Συνεπώς, δεν υπήρξε ούτε ο χρόνος, ούτε η δυνατότητα να διαμορφώσουμε συνολικά ομοιογενείς απόψεις πάνω σε

πολλά ζητήματα. Από την άλλη βέβαια υπάρχουν οι βασικές κοινές συνιστώσες και αντιλήψεις, οι οποίες ουσιαστικά οδήγησαν και στην σύσταση και σύνθεση της ομάδας. Έτσι, τα κείμενα που ετοιμάζονται με προσωπικές πρωτοβουλίες των μελών της συνέλευσης συζητιούνται αρκετά και επεξεργάζονται προς την κατεύθυνση της καθολικής αποδοχής. Για τους λόγους, όμως που προαναφέρθηκαν, δεν είναι δυνατό να υπάρχει πάντα απόλυτη ομοφωνία για κάθε σημείο του κειμένου. Έτσι προκειμένου να μην μένουν απόψεις, στις οποίες σε γενικές γραμμές συμφωνούμε, στο συρτάρι, κι εφόσον δεν υπάρχει αδιπραγμάτευτη διαφωνία, έστω και από ένα μέλος της συνέλευσης, τότε το κείμενο εκδίδεται με την υπογραφή-ψευδώνυμο αυτού ή αυτής που το ετοίμασε. Προτιμήσαμε αυτό τον τρόπο, θέλοντας να αποτρέψουμε τον πνιγμό κάποιων ιδεών στις συμπληγάδες των λεπτομερειών, εφόσον επαναλαμβάνουμε υπάρχει μια γενικευμένη συμφωνία και απουσία εντόνων ενστάσεων. Ούτως ή άλλως αντιμετωπίζουμε το έντυπο (και την ιστοσελίδα) σαν ένα μέσο διατύπωσης ιδεών και προβληματισμών περισσότερο και λιγότερο σαν ένα μέρος έκθεσης εξαιρετικών αληθειών. Αυτό εξάλλου διατυπώνεται και επαναλαμβάνεται στο εισαγωγικό κείμενο (editorial) κάθε νέου τεύχους:

«Σημείο αναφοράς, είναι η ανάγκη προβολής μιας διαφορετικής από την κυρίαρχη, προσέγγισης-άποψης πάνω σε ζητήματα που είτε απασχολούν την επικαιρότητα, είτε απλά άπτονται της καθημερινότητάς μας. Το σείχημα είναι η διάχυση ενός αντιεξουσιαστικού λόγου στο σώμα της κοινωνίας, κομμάτι της οποίας είμαστε κι εμείς, πέρα από τα στεγανά του πολιτικού μας χώρου. Δεν είμαστε πρεσβευτές ΤΗΣ άποψης κι ούτε επιθυμούμε να γίνουμε. Μας ενδιαφέρει μέσα από τη συλλογική αυτή κίνηση να αναδειχθούν πέρα από τα ζητήματα καθαυτά και προσωπικές δυναμικότητες, γι' αυτό κι επιμένουμε στη συνεισφορά κειμένων προς δημοσίευση από τρίτους».

Σε ότι αφορά τα κείμενα τρίτων (δηλαδή ανθρώπων που δεν συμμετέχουν στην Συντακτική Ομάδα) αυτά δημοσιεύονται αυτούσια ή καθόλου, πλην των περιπτώσεων που υπάρχει η δυνατότητα και η διατυπωμένη από μέρους τους επιθυμία να συζητη-

θούν από κοινού και να συνδιαμορφωθούν.

Σε αντίθεση με τα συντακτικά επιτελεία Στων αστικών εφημερίδων και των περιόδικων, εδώ δεν υπάρχει κανείς πάνω από την ομάδα που να εντολοδοτεί και κανείς από κάτω που να εκτελεί. Το σύνολο των δραστηριοτήτων είναι συλλογική ευθύνη των μελών της ομάδας. Η Σ.Ο είναι εξολοκλήρου υπεύθυνη και για την κάλυψη του κόστους του τυπογραφείου, που πραγματοποιείται από τις εισφορές των μελών της και με την οικονομική ενίσχυση φίλων και συντρόφων που γίνεται στη βάση της ελεύθερης συνδρομής. Δεν υπάρχουν χορηγοί, δεν έχουμε ενταχθεί σε προγράμματα επιδότησης νέων συντακτών, δεν μας τα ακουμπάει κανένα κόμμα, ούτε μας βοηθάει κάποιο υψηλά ιστάμενο πολιτικό πρόσωπο και σίγουρα δεν υπάρχει μυστικός τραπεζικός λογαριασμός που μας τροφοδοτεί. Η κάλυψη του τυπογραφικού κόστους είναι πάντα ένας σκόπελος και τα βήματά μας συγχρονίζονται έτσι ώστε να τον προσπερνάμε και να μην γίνεται βουνό. Αποτελεί όμως τον βασικότερο ανασταλτικό παράγοντα στη συχνότερη περιοδική παρουσία και στην έκδοση επιπλέον ένθετων - μπροσουρών.

Θεωρούμε αυτόνητο πως ένα τέτοιο εγχείρημα κινείται όχι μόνο έξω αλλά και ενάντια σε κάθε μορφή πνευματικών δικαιωμάτων. Επομένως η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου κειμένου είναι ελεύθερη και επιθυμητή με την προϋπόθεση ότι αυτή δε θα χρησιμοποιηθεί από καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης.

Σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να γίνουμε δημοσιογράφοι ή αναμεταδότες των κοινωνικών κινημάτων. Συμμετέχουμε σαν άτομα στον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και αυτό είναι που μας διαχωρίζει από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, που στόχος τους είναι η παραπληροφόρηση και ο έλεγχος της κοινής γνώμης - κοινώς η αποβλάκωση και η εξαπάτηση. Επιπλέον, δεν μας ενδιαφέρει να καταξιωθούμε σαν συγγραφείς, θεωρητικοί του κινήματος ή γραφειοκράτες της αμφισβήτησης. Αντιθέτως, η έκδοση αυτή θέλει να προκρίνει το αδιαχώριστο της καθημερινής ριζοσπαστικής πρακτικής και δράσης με το λόγο και την απεύθυνση που θέλει να έχει αυτή προς την κοινωνία.

Καθότι δεν αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας έξω από την αναπαραγωγή του συστήματος, όντας και εμείς κομμάτι αυτής της κοινωνίας, ο λόγος μας δε μπορεί παρά να

πηγάξει και από τις δικές μας αντιφάσεις και προβληματισμούς, τις αντιφάσεις που η ίδια η κοινωνία έρχεται να αντιμετωπίσει ώστε κάποια στιγμή να τις ξεπεράσει και να κινηθεί προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση. Μέσα στον βούρκο των διερρηγμένων κοινωνικών σχέσεων αυτό που έχουμε να αναδείξουμε είναι οι στιγμές αντίστασης και ξεπεράσματος της απόθειας, του βολέματος και της συναίνεσης. Στιγμές που μόνο εμείς σαν υποκείμενα μπορούμε να δημιουργήσουμε, χωρίς διαμεσολαβητές, χωρίς καθοδηγητές, χωρίς αρχηγούς και κόμματα.

Το Black Out εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη σε 2.000 αντίτυπα και διανέμεται στους δρόμους της πόλης (στάσεις, λεωφορεία, πλατείες, κτλ) και στις καταλήψεις Φάμπρικα Υφανέτ και Terra Incognita. Μην σας κάνει εντύπωση εάν κατά «παράδοξο» τρόπο συναντήσετε το έντυπο αυτό σε κάποιο βιβλιοπωλείο, δισκάδικο, ή σε τραπεζάκι στην είσοδο καφετέριας, μαζί με άλλα, αδιάφορα ιλουστρασιόν flyerάκια. Το πιθανότερο είναι ότι εμείς το αφήσαμε εκεί! Ένας περιορισμένος αριθμός αντιτύπων ταξιδεύει σε άλλες πόλεις και συναντά συντρόφους/ισσες και φίλους/ες σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις. Εάν κάποιες πόλεις επιθυμούν να λαμβάνουν ένα σταθερό αριθμό αντιτύπων κάθε τεύχους, θα τους συμβουλευάμε να μας ενημερώσουν με ένα e-mail και σίγουρα θα χαρούμε από την πρότασή τους.

Όλα τα κείμενα που δημοσιεύονται στο BlackOut μπορούν να βρεθούν και στον διαδικτυακό ιστότοπο www.blackout.gr

Τις όποιες απορίες - προτάσεις - κείμενα - σχόλια έχετε μπορείτε να τις στέλνετε στην ηλεκτρονική θυρίδα editorial@blackout.gr ή να απευθύνεστε στη συντακτική ομάδα που συναντιέται, συνήθως μεσοβδόμαδα, στον χώρο της κατάληψης φάμπρικα Υφανέτ (Ομήρου και Περδίκας, Τούμπα).

* Black-Tracker *

Διαδικτυακός ιχνηλάτης ανατρεπτικών διαθέσεων

Με πρωτοβουλία ατόμων που συμμετέχουν στη Συντακτική Ομάδα της αντιεξουσιαστικής επιθεώρησης "Blackout στο κοινωνικό εργοστάσιο" ξεκίνησε από τα μέσα Δεκεμβρη 2006 η δοκιμαστική λειτουργία του πρώτου ελληνόφωνου πολιτικού τράκερ (δηλ. ενός site στο διαδίκτυο, που εκμεταλλεύεται μια συγκεκριμένη τεχνολογία - πρωτόκολλο BitTorrent - δίνει τη δυνατότητα ανταλλαγής μεγάλων σε όγκο αρχείων, όπως συνήθως είναι τα αρχεία βίντεο).

-about/σκεπτικό/γνωριμία-

Ο διαδικτυακός τόπος www.black-tracker.gr δημιουργήθηκε με σκοπό τη συγκέντρωση και το διαμοιρασμό οπτικοακουστικού υλικού του οποίου το περιεχόμενο ή/και ο τρόπος δημιουργίας αντιστρατεύονται στον κυρίαρχο λόγο και αμφισβητούν το υπάρχον από μια ριζοσπαστική σκοπιά.

Στόχος της δημιουργίας του είναι να αποτελέσει ένα συμμετοχικό κόμβο διανομής υλικού που συμπυκνώνει ή προβάλλει την εμπειρία των κοινωνικών αγώνων, την ελεύθερη έκφραση και τη συλλογική δημιουργία.

Σε πρώτη φάση το ενδιαφέρον του B-T εστιάζεται κυρίως σε υλικό που θα μπορούσε να έχει κινηματική χρήση και ειδικότερα σε αρχεία βίντεο που θα μπορούσαν να προβληθούν σε δημόσιες εκδηλώσεις, με ιδιαίτερη προτίμηση και προτεραιότητα σε ανεξάρτητες, μη εμπορικές παραγωγές.

Η λειτουργία του B-T δεν είναι αυτοσκοπός. Δεν φιλοδοξεί να γίνει ο τιμητής καμίας υπόθεσης, ούτε ο "αποκλειστικός διανομέας" εναλλακτικών DVD. Δεν θέλει, δεν σκοπεύει, και δεν πρόκειται να γίνει ο νταβατζής των ανεξάρτητων παραγωγών και δεν ιδιοποιείται τίποτα από το περιεχόμενο των αρχείων που διαμοιράζει. Ο B-T συνιστά απλά το τεχνικό μέσο με το οποίο η συγκέντρωση και διανομή αρχείων πολιτικού ή κοινωνικού περιεχομένου γίνεται ευκολότερα, ταχύτερα και σε ένα πιο διευρυμένο πλαίσιο. Ένα μέσο που απλά συμβάλει στην ευχερέστερη κυκλοφορία υλικού που

μπορεί να εμπλουτίσει πολιτικές εκδηλώσεις και κινηματικές δράσεις. Είναι ένα ακόμα εργαλείο στην κινηματική εργαλειοθήκη.

Ο B-T δεν αποτελεί την πολιτική έκφραση μιας συγκεκριμένης ομάδας, ούτε το πολιτικό όχημα ενός συγκεκριμένου ιδεολογικού χώρου. Παρόλα αυτά, δεν παύει να έχει τις αρνήσεις του και να κάνει τις επιλογές του. [Για περισσότερα ανατρέξτε στα κείμενα του site].

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΠΙΚΩΝ "ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ"

Λιάκος ▽

μέρος πρώτο

Πριν μερικά χρόνια σε μια «καθωσπρέπε» συνοικία της Θεσσαλονίκης, μακριά από τα «γκέτο» και τις φτωχογειτονιές της πόλης, εγείρει θέμα περί της εγκατάστασης κεραιών κινητής τηλεφωνίας σε κάποιο ύψωμα του βουνού, στους πρόποδες του οποίου βρίσκεται η εν λόγω συνοικία. Με την πρωτοκαθεδρία της δημοτικής αρχής, είτε για πολιτικάντικους λόγους, είτε γιατί ο δήμαρχος αγχώνεται για την υγεία των ψηφοφόρων του, είτε μάλλον γιατί σύρθηκε υπό τις πιέσεις των κατοίκων, ξεκίνησε εκστρατεία κατά της εγκατάστασης των κεραιών, με κυρίαρχο σλόγκαν το θέμα υγείας, λόγω ακτινοβολίας. Η εκστρατεία, πέραν των διαδηλώσεων και των έγγραφων διαμαρτυριών, περιελάμβανε και εκδρομικές, καθαροδευτεριότικου τύπου, εξορμήσεις στην υπό ανέγερση των κεραιών τοποθεσία.

Πλην όμως, αυτές οι συνάξεις, είχαν ένα οξύμωρο χαρακτηριστικό. Σε κάθε μία από αυτές, ο αριθμός κινητών συσκευών ήταν μεγαλύτερος ή ίσος με τον αριθμό των παρευρισκόμενων ανθρώπων. Και λέω μεγαλύτερος, διότι οι περισσότεροι από αυτούς έχουν και δεύτερο κινητό τηλέφωνο, το λεγόμενο «της δουλειάς», πάντως σίγουρα όλοι είχαν από ένα, ακόμη και τα παιδιά, εξαιρουμένων – εύχομαι – των νηπιών. Όλων αυτών τα κινητά, δικτυώνονται μέσω κάποιων κεραιών, που ενδεχομένως βρίσκονται πάνω από τα κεφάλια των κατοίκων κάποιας άλλης περιοχής. Χωρίς να θέλω να μπω σε τεχνικά ζητήματα χωροθέτησης και ανάπτυξης ασύρματων επίγειων (δηλ. όχι δορυφορικών) δικτύων, ένα είναι το μόνο σίγουρο: κινητά τηλέφωνα και κεραιές κινητής τηλεφωνίας πάνε πακέτο. Δεν μπορείς να θέλεις κινητό τηλέφωνο, με σήμα εννοείται, χωρίς κεραία δικτύου.

Μα η τεχνολογία προχωράει, θα μου πείτε. Ναι αλλά η τεχνολογία, κοστίζει. Εάν για παράδειγμα μια εταιρία εγκαθιστούσε μία τεραστίως ισχύος κεραία στη μέση του Θερμαϊκού κόλπου, και προσπερνώντας άγαρμπα το τι συνέπειες θα είχε αυτό στο θαλάσσιο περιβάλλον και όχι μόνο, θα μπορούσε να παράσχει σήμα σε όλους τους Θεσσαλονικείς (και τους κατοίκους της Πιερίας και της Κασσάνδρας) χωρίς κανένα κάτοικο να έχει την κεραία πάνω από το κεφάλι του και όλοι θα ήταν ευχαριστημένοι. Πλην, όμως το κόστος κατασκευής και λειτουργίας μιας τέτοιας κεραιάς, θα μετακυλιστεί στον πελάτη-καταναλωτή της υπηρεσίας που προσφέρει η κερδοσκοπική εταιρία τηλεφωνίας. Παρενθετικά, υπενθυμίζω, πως εν έτη 2007, ο καπιταλισμός δεν έχει καταργηθεί ακόμα, και κανείς δεν φτιάχνει τίποτα, αν δεν πρόκειται να επωφεληθεί, με οποιονδήποτε

(οικονομικό ή πολιτικό) τρόπο από αυτό. Έτσι εάν μία άλλη εταιρία εξασφάλιζε την, κατά πολύ φθηνότερη, εγκατάσταση κεραιών στη κορυφή του Χορτιάτη, θα προσέφερε χαμηλότερες τιμές και όλοι θα πήγαιναν σε αυτήν την εταιρία, ώστε πλέον η κεραία στη κορυφή του Χορτιάτη δεν θα αρκούσε να καλύψει όλο το εύρος καταναλώσεων και θα εγκαθιστούσε και άλλες στις υψηλότερες θέσεις γύρω από την πόλη και για τη συνέχεια ανατρέξτε στην αρχή του άρθρου.

Οι κάτοικοι της αρχικά αναφερόμενης περιοχής δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα να εγκατασταθεί σε οποιοδήποτε άλλο μέρος, εκτός της περιοχής τους. Ομοίως και οι κάτοικοι όλων των άλλων, υποψήφιων και μη, περιοχών. Και όχι μόνο δεν θα είχαν πρόβλημα, αλλά θα το απαιτούσαν κιόλας, για να έχουν κάλυψη από το δίκτυο (το λεγόμενο σήμα). Οι λόγοι υγείας συνίστανται μόνο όταν αφορούν τη δική μας υγεία, και το κακό εξορκίζεται μόνο όταν χτυπάει τη δική μας πόρτα. Μα το κακό δεν υπάρχει αυθαίρετα. Δεν υπήρχε σε τέτοιο βαθμό πριν την έλευση της κινητής τηλεφωνίας, δεν υπήρχε πριν την έλευση της τηλεόρασης και δεν υπήρχε καθόλου πριν την έλευση του ραδιοφώνου. Το κακό προκύπτει σαν αντισταθμιστικό βάρος στην προσφορά κάποιων ανέσεων, που έχουν βέβαια την αφετηρία τους στον τρόπο ζωής και την επικρατούσα κουλτούρα γύρω από αυτήν. Στο βαθμό που είναι λίγοι αυτοί, που είναι έτοιμοι να απαρνηθούν κάποιες από τις προσφερόμενες ανέσεις, τέτοιου είδους κινητοποιήσεις, θα εξακολουθούν να υποθάλπουν τον εγωισμό, την εξατομίκευση και την προστασία των ιδίων.

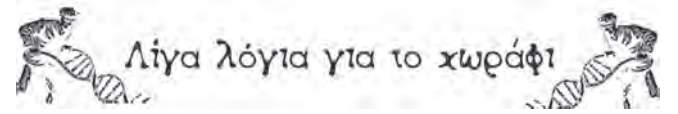
Εν προκειμένω, την αξιοπρεπέστερη στάση απέναντι στη κατασκευή των κεραιών στην περιοχή τους, θα την έδινε μια συλλογική παραίτηση των κατοίκων από τη χρήση των κινητών τηλεφώνων, μέσω μιας μαζικής κατάργησης των συμβολαίων τους από κάθε εταιρία. Μόνο έτσι θα νομιμοποιούνταν και ηθικά η απαίτηση τους για τη μη ύπαρξη κεραιάς πάνω από τα κεφάλια τους. Όταν μπορείς να πεις: «Στην περιοχή μας κανείς δεν έχει κινητό, τι να την κάνουμε την κεραία».

Υ.Γ.1: Οι κεραιές κινητής τηλεφωνίας είναι ίσως οι μόνες επιβλαβείς εγκαταστάσεις (διότι περί αυτών πρόκειται) που, για τεχνικούς και λειτουργικούς λόγους, δεν μπορούν να τοποθετηθούν σε μια υποβαθμισμένη περιοχή για να εξυπηρετηθεί μια "καθωσπρέπε".

Υ.Γ.2: Το παράδειγμα της εγκατάστασης μεγα-κεραίας στο Θερμαϊκό, είναι ένα σχήμα, αμιγώς μεταφορικό, που σκοπίμως παραβλέπει τις τεχνικές παραμέτρους της αρχιτεκτονικής των δικτύων κινητής τηλεφωνίας και των κυβελικών συστημάτων. Σκοπός του κειμένου εξάλλου, δεν ήταν να κάνει οικονομοτεχνική μελέτη στο ζήτημα των κεραιών, απλά να θίξει μια νοοτροπία!

ARE YOU REALLY WIRELESS?

Μετά από δύο χρόνια ενασχόλησης με το ζήτημα των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών και την βιοτεχνολογία, προέκυψε η ανάγκη να περάσουμε από την θεωρία στην πράξη.

Έτσι πριν από έξι μήνες ξεκίνησαμε το εγχείρημα της καλλιέργειας ενός χωραφιού, το οποίο βρίσκεται 15 χλμ. από την Θεσσαλονίκη, μετά τα λουτρά Θέρμης. Έχοντας στη διάθεσή μας 5 στρέμματα γης, θέλαμε να κάνουμε ένα σχεδιασμό για τις ποικιλίες που θα φυτέψουμε, καθώς και για την ύδρευση και την αποθήκευση εργαλείων και σπόρων.

Είναι προταγματικό για εμάς οι διαδικασίες καλλιέργειας του χωραφιού να μην έχουν καμία σχέση με τα βιομηχανοποιημένα κυρίαρχα πρότυπα. Επιλέξαμε την παραδοσιακή καλλιέργεια, καθώς είμαστε αντίθετοι στην χρήση φυτοφαρμάκων, λιπασμάτων, μεταλλαγμένων σπόρων και υβριδίων, τα οποία καθιστούν την αγροτική παραγωγή άμεσα εξαρτώμενη από τις πολυεθνικές εταιρίες, οι οποίες έχοντας δημιουργήσει ένα παγκόσμιο lobby, προωθούν την βιοτεχνολογία της κυριαρχίας τόσο στον αγροτικό όσο και στον ιατροφαρμακευτικό τομέα. Ακόμη με την διαδικασία της καλλιέργειας θέλουμε να έρθουμε σε άμεση επαφή με τη γη, να γνωρίσουμε τους φυσικούς τρόπους αντιμετώπισης ασθενειών και λίπανσης και να αποκτήσουμε πρακτική γνώση γύρω από την καλλιέργειά της.

Επιπλέον μέσα από το εγχείρημα αυτό θέλουμε να συμβάλλουμε στη χρήση παραδοσιακών σπόρων, που στις μέρες μας τείνουν να εξαφανιστούν και να αντικατασταθούν από μεταλλαγμένους και υβρίδια. Τα υβρίδια αποτέλεσαν το αρχικό βήμα ελέγχου της αγροτικής παραγωγής από την κυριαρχία, κάτι που τώρα γίνεται και με τους μεταλλαγμένους σπόρους, το οποίο συνεπάγεται το μη αντιστρεπτό αφανισμό των παραδοσιακών ποικιλιών και την πλήρη εξάρτηση των αγροτών από τις πολυεθνικές. Η συλλογικότητά μας θέλει να στηρίξει την προσπάθεια άλλων ομάδων στην δημιουργία τράπεζας σπόρων, και την ανταλλαγή αυτών μέσω ενός δικτύου, κίνηση την οποία θεωρούμε πολύ σημαντική για την απαλλαγή από τον έλεγχο της κυριαρχίας.

Άλλη μια ανάγκη που θέλουμε να καλύψει η καλλιέργεια αυτού του χωραφιού είναι η αυτοπαραγωγή, δηλαδή να μπορούμε οι ίδιοι να παράγουμε αυτά που τρώμε και να καλύψουμε όσο μπορούμε τις βασικές διατροφικές μας ανάγκες. Με αυτό τον τρόπο θέλουμε να δείξουμε ότι «βιολογικά» προϊόντα δεν είναι τόσο ακριβά στην παραγωγή τους - αν και κοστολογούνται ως τέτοια μέσα από το σύστημα - και ταυτόχρονα να περιορίσουμε την χρήση των υπόλοιπων βιομηχανοποιημένων προϊόντων. Τέλος, έχουμε την ανάγκη να προχωρήσουμε ένα βήμα παρα πέρα, να πάψουμε να είμαστε καταναλωτές ή τουλάχιστον να το περιορίσουμε όσο μπορούμε. Αποφασίσαμε με ένα συλλογικό και αντιεξουσιαστικό τρόπο να καλλιεργήσουμε την γη μέσα από το πρόταγμα μας για γη και ελευθερία.

Το στοίχημα είναι ανοιχτό τώρα που πλησιάζει η άνοιξη!

Ανοιχτή συνέλευση για το χωράφι στην ΦΑΜΠΡΙΚΑ - ΥΦΑΝΕΤ Τετάρτη 7 Μαρτίου στις 21:00μμ.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Στις 17 Φεβρουάριου πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική πορεία στα Γιάννενα η οποία καλέστηκε από την ανοιχτή συνέλευση αναρχικών, από αντιφά Ιωαννίνων και από τις αυτόνομες παρεμβάσεις ενάντια σε προγραμματισμένη συγκέντρωση της χρυσής αυγής για την επέτειο των 93 χρόνων από την αυτονομία της βορείου ηπείρου. Η πορεία στην οποία συμμετείχαν περισσότερα από 300 άτομα ξεκίνησε το απόγευμα, αλλά εμποδίστηκε επανειλημμένα από την αστυνομία να φτάσει μέχρι το χώρο συγκέντρωσης των φασιστών έξω από το αλβανικό προξενείο. Στην προσπάθεια των αντιφασιστών να σπάσουν τον κλοιό της αστυνομίας για να περάσει η πορεία οι μπάτσοι απάντησαν με ρίψη ασφυξιογόνων. Η πορεία

παρέμεινε στους δρόμους για περισσότερο από πέντε ώρες αποκλείοντας την κεντρική οδική αρτηρία της πόλης. Οι φασίστες που συγκεντρώθηκαν υπό την προστασία της αστυνομίας, τελικά δεν ήταν περισσότεροι από 25! Ένας από αυτούς, δεν πρόφτασε καν να πάει διότι είχε τη ηλιθιότητα ή την άτυχη έμπνευση να περάσει μέσα από την αντιφασιστική συγκέντρωση! Φεύγοντας, πήρε το "μήνυμα" για να το μεταδώσει και στα υπόλοιπα παρακρατικά σκουλήκια που είχαν προλάβει να κρυφτούν πίσω από τους μπάτσους...

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΟΥΦΑΛΕΣ
ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΚΑΛΑ
ΟΛΟΥΣ ΘΑ ΣΑΣ ΡΙΞΟΥΜΕ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΠΑΣΑ!

Μια σύντομη ιστορική επισκόπηση του καθεστώτος εξάιρεσης. Απόσπασμα από το βιβλίο του Τζιόρτζιο Αγκάμπεν, «Το Καθεστώς της Εξάιρεσης»

μετάφραση: Διονύσης + Αλίκη

ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ

στη νομοθετική σφαίρα συνεχίστηκε μετά το τέλος των εχθροπραξιών, με τη σημαντική παρατήρηση ότι το στρατιωτικό επείγον έχει τώρα δώσει τη θέση του στο οικονομικό.

Η αριστερή αντιπολίτευση, υπό την ηγεσία του Leon Blum, αντιπαράτεθηκε σθεναρά σ' αυτή τη φασιστική πρακτική, αλλά είναι αξιο λόγου το ότι όταν η Αριστερά πήρε την εξουσία με το Λαϊκό Μέτωπο. Όπως έχει παρατηρηθεί, αυτό σήμαινε ότι η νέα πρακτική νομοθετικής δράσης μέσω εκτελεστικών διαταγμάτων, που είχε εγκαινιαστεί κατά τη διάρκεια του πολέμου, έγινε τώρα μία πρακτική αποδεκτή από όλες τις πολιτικές πλευρές. Στις 30 Ιουνίου του 1937 οι εξουσίες που είχαν αρνηθεί στον Blum, δόθηκαν στη κυβέρνηση Chautemps, όπου πολλά Υπουργεία είχαν δοθεί σε μη σοσιαλιστές. Και στις 10 Απριλίου του 1938, ο Edouard Daladier ζήτησε και απέκτησε από το Κοινοβούλιο υπερεξουσίες, να νομοθετεί μέσω διαταγμάτων ώστε να αντιμετωπίσει τόσο τη Ναζιστική απειλή όσο και την οικονομική κρίση. Μπορεί έτσι να ειπωθεί ότι μέχρι το τέλος της Τρίτης Δημοκρατίας «οι συνήθειες διαδικασίες της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας ήταν σε καθεστώς αναστολής». Όταν μελετάμε τη γέννηση των διδακτορικών καθεστώτων στην Ιταλία και τη Γερμανία είναι σημαντικό να μη ξεχνάμε τη διαδικασία που μετέτρεψε τα δημοκρατικά Συντάγματα ανάμεσα στους δύο Παγκόσμιους Πολέμους. Κάτω από τη πίεση του μοντέλου

του καθεστώτος εξάιρεσης, ολόκληρη η πολιτικό - συνταγματική ζωή των Δυτικών κοινωνικών ξεκίνησε σταδιακά να παίρνει μια νέα μορφή, η οποία ίσως μόνο σήμερα έχει φτάσει στην απόλυτη ανάπτυξή της. Το Δεκέμβριο του 1939, μετά το ξέσπασμα του πολέμου, η κυβέρνηση Daladier απέκτησε την εξουσία να παίρνει με διατάγματα όλα τα απαραίτητα μέτρα ούτως ώστε να εξασφαλιστεί η άμυνα του έθνους. Το Κοινοβούλιο παρέμεινε σε συνεδρίαση, αλλά όλη η νομοθετική δραστηριότητα βρισκόταν αυστηρά στα χέρια της εκτελεστικής εξουσίας. Την εποχή που ο Marshal Pétain πήρε την εξουσία, το γαλλικό κοινοβούλιο ήταν μια σκιά του εαυτού του. Παρόλα αυτά, η Συνταγματική Πράξη της 11ης Ιουλίου του 1940, χάρισε στον αρχηγό του κράτους την εξουσία να κηρύττει καθεστώς πολιορκίας σε όλη την επικράτεια (που τότε ήταν εν μέρει υπό Γερμανική κατοχή).

Στο παρόν Σύνταγμα, το καθεστώς της εξάιρεσης ρυθμίζεται με το άρθρο 16, το οποίο είχε προτείνει ο De Gaulle. Το άρθρο προβλέπει ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας μπορεί να πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα «όταν οι θεσμοί της Δημοκρατίας, η ανεξαρτησία του έθνους, η ακεραιότητα της επικράτειάς του, ή η υλοποίηση των διεθνών δεσμευσών του βρίσκονται υπό σοβαρή και άμεση απειλή και όταν η συνήθης λειτουργία των Συνταγματικών Δημοσίων εξουσιών διακόπτεται». Τον Απρίλιο του 1961, κατά τη διάρκεια της κρίσης στην Αλγερία, ο De Gaulle επικαλέστηκε το άρθρο 16 αν και η λειτουργία των δημοσίων εξουσιών δεν είχε διακοπεί. Μέχρι εκείνη την εποχή, δεν είχε γίνει επίκληση του άρθρου 16, αλλά σε συμμόρφωση με μία συνεχιζόμενη τάση σε όλες τις Δυτικές Δημοκρατίες, η κήρυξη του καθεστώτος εξάιρεσης σταδιακά αντικαταστάθηκε από μία χωρίς προηγούμενο γενίκευση του μοντέλου της ασφάλειας ως τη συνήθη τεχνική της κυβέρνησης.

*

Η ιστορία του άρθρου 48 του Συντάγματος της Βαϊμάρης είναι τόσο στενά συνδεδεμένη με την μεσοπολεμική ιστορία της Γερμανίας ώστε είναι αδύνατο να κατανοήσουμε την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία χωρίς πρώτα να αναλύσουμε τη χρήση και τη κατάχρηση αυτού του άρθρου ανάμεσα στο 1919 και το 1933. Το ανάλογο άρθρο του Συντάγματος του Βίσμπαρκ ήταν το άρθρο 68, το οποίο, σε περιπτώσεις όπου «η δημόσια ασφάλεια απειλούταν στην επικράτεια του Ράιχ», έδινε στον Αυτοκράτορα την εξουσία να κηρύττει καθεστώς πολέμου σε περιοχές του Ράιχ. Ανάμεσα στο χάος και τις εξεγέρσεις που ακολούθησαν το τέλος του πολέμου, οι αντιπρόσωποι της Εθνοσυνέλευσης που προοριζόταν να ψηφίσει το νέο Σύνταγμα συμπεριέλαβαν ένα

άρθρο που απένεμε στον Πρόεδρο του Ράιχ ευρείες εξουσίες εκτάκτου ανάγκης. Το κείμενο του άρθρου 48 αναφέρει, «αν η ασφάλεια και η Δημόσια Τάξη διαταραχθούν ή απειληθούν σοβαρά στο Ράιχ, ο Πρόεδρος μπορεί να πάρει τα απαραίτητα μέτρα για να επαναφέρει την ασφάλεια και τη δημόσια τάξη, ακόμη και με τη βοήθεια των ενόπλων δυνάμεων. Για το σκοπό αυτό, μπορεί να αναστείλει συνολικά ή μερικά τα βασικά δικαιώματα». Καθώς ο νόμος αυτός δε θεσπίστηκε ποτέ, οι προεδρικές εξουσίες εκτάκτου ανάγκης παρέμειναν τόσο απροσδιόριστες ώστε όχι μόνο οι θεωρητικοί τακτικά χρησιμοποιούσαν τον όρο «Προεδρική Δικτατορία» σε αναφορά με το άρθρο 48, αλλά και το 1925 ο Schmitt μπορούσε να γράψει ότι «κανένα Σύνταγμα στη γη δεν είχε με τόση ευκολία νομομοποιήσει ένα πραξικόπημα όπως το Σύνταγμα της Βαϊμάρης».

σε όλες τις Δυτικές Δημοκρατίες, η κήρυξη του καθεστώτος εξάιρεσης σταδιακά αντικαταστάθηκε από μία χωρίς προηγούμενο γενίκευση του μοντέλου της ασφάλειας ως τη συνήθη τεχνική της κυβέρνησης

Με εξαίρεση μία σχετική παύση μεταξύ 1925 και 1929, οι Κυβερνήσεις της Δημοκρατίας, έκαναν συστηματική χρήση του άρθρου 48 κηρύσσοντας καθεστώς εξάιρεσης και εκδίδοντας διατάγματα εκτάκτου ανάγκης σε περισσότερες από 250 περιπτώσεις, ανάμεσα σε άλλα, το χρησιμοποίησαν για να φυλακίσουν χιλιάδες κομμουνιστές στρατιωτικούς και να στήσουν ειδικά δικαστήρια με εξουσία να απαγγέλλουν θανατικές ποινές. Σε διάφορες περιπτώσεις και ειδικότερα τον Οκτώβριο του 1923, η Κυβέρνηση κατέφυγε στο άρθρο 48 προκειμένου να αντιμετωπίσει τη πτώση του μάρκου, διαβιβάζοντας έτσι τη μοντέρνα τάση εξομοίωσης πολιτικοστρατιωτικών και οικονομικών κρίσεων.

Είναι γνωστό ότι τα τελευταία χρόνια της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης περάσαν εξολοκλήρου υπό καθεστώς εξάιρεσης. Είναι λιγότερο εμφανές να σημειώσουμε ότι ο Χίτλερ θα μπορούσε πιθανότατα να μην είχε πάρει την εξουσία αν η χώρα δε βρισκόταν υπό καθεστώς προεδρικής δικτατορίας για τρία σχεδόν χρόνια και αν το Κοινοβούλιο λειτουργούσε. Τον Ιούλιο του 1930 η Κυβέρνηση του Brüning έγινε μειοψηφία, αλλά ο ίδιος δε παραιτήθηκε. Αντιθέτως, ο Πρόεδρος Hindenburg του έδωσε τη δυνατότητα να επικαλεστεί το άρθρο 48 και διέλυσε το Κοινοβούλιο. Από εκείνη τη στιγμή η Γερμανία εν τοις πράγμασι έπαψε να είναι κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Το Κοινοβούλιο συναντήθηκε μόνο 7 φορές για όχι περισσότερο από 12 μήνες συνολικά. Το 1932, ο Hindenburg -επανεκλεγμένος πρόεδρος επί Χίτλερ- ανάγκασε τον Brüning να παραιτηθεί και διόρισε στη θέση του τον κεντρώο von Papen. Στις 4 Ιουνίου, το Κοινοβούλιο διαλύθηκε και δε ξανασυνεδρίασε μέχρι την άνοδο του Ναζισμού. Στις 20 Ιουλίου κηρύχθηκε καθεστώς εξάιρεσης στη Πρωσική επικράτεια, και ο Von Papen ονομάστηκε Απεσταλμένος του Ράιχ στη Πρωσία - παραμερίζοντας τη Σοσιαλδημοκρατική Κυβέρνηση του Otto Braun.

Το καθεστώς εξάιρεσης υπό το οποίο βρέθηκε η Γερμανία κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Hindenburg δικαιολογήθηκε από τον Schmitt σε ένα συνταγματικό επίπεδο με την ιδέα ότι ο Πρόεδρος έδρασε ως «φύλακας του Συντάγματος». Αλλά το τέλος της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης επιδεικνύει ξεκάθαρα, ότι μία προστατευόμενη δημοκρατία δεν είναι καθόλου δημοκρατία, και ότι το μοντέλο της Συνταγματικής Δικτατορίας λειτουργεί αντίθετα σαν ένα μεταβατικό στάδιο το οποίο αναπόδραστα οδηγεί σε ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Με αυτά τα δεδομένα είναι κατανοητό το ότι το Σύνταγμα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας δεν έκανε αναφορά στο καθεστώς εξάιρεσης. Παρόλα αυτά, στις 24 Ιουνίου του 1968, η μεγάλη συμμαχία των Χριστιανοδημοκρατών και των Σοσιαλδημοκρατών πέρασε ένα νόμο για την αναθεώρηση του Συντάγματος, ο οποίος επανεισήγαγε το καθεστώς εξάιρεσης (οριζόμενο ως καθεστώς εσωτερικής εκτάκτου ανάγκης). Παρόλα αυτά, με μία ανεπαίσθητη ειρωνεία, για πρώτη φορά στην Ιστορία του θεσμού, η ανακήρυξη καθεστώτος πολιορκίας μπορεί να γίνει όχι μόνο για τη διαφύλαξη της δημόσιας τάξης και ασφάλειας, αλλά και για την υπεράσπιση του «φιλελεύθερου δημοκρατικού Συντάγματος». Σε αυτό το σημείο, η προστατευόμενη δημοκρατία έγινε ο κανόνας.

Από τη στιγμή αυτή και μετά, η κρατούσα αρχή στη Γαλλική παράδοση, ήταν ότι η εξουσία της αναστολής των νόμων πρέπει να ανήκει αποκλειστικά στην ίδια αρχή που τους δημιουργεί, δηλαδή, στο Κοινοβούλιο. Έτσι, ο νόμος της 9ης Αυγούστου 1849, προέβλεπε ότι το πολιτικό καθεστώς πολιορκίας θα μπορούσε να κηρυχθεί από το Κοινοβούλιο σε περίπτωση άμεσου κινδύνου για την εσωτερική ή την εξωτερική ασφάλεια. Ο Ναπολέων ο 3ος είχε καταφύγει πολλάκις σ' αυτό το νόμο, και, μόλις απέκτησε την εξουσία, μετέφερε, με το Σύνταγμα του Ιανουαρίου του 1852, την αποκλειστική εξουσία κήρυξης καθεστώτος πολιορκίας στον Αρχηγό του Κράτους. Ο Γαλλοπρωσικός πόλεμος και η εξέγερση της Κομμούνιας συνέπεσαν με μία χωρίς προηγούμενο γενίκευση του καθεστώτος εξάιρεσης, που ανακηρύχθηκε σε 40 διαμερίσματα και διήρκεσε σε μερικά από αυτά μέχρι το 1876.

Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος συνέπεσε με ένα μόνιμο καθεστώς εξάιρεσης στη πλειοψηφία των εμπόλεμων χωρών. Στις 2 Αυγούστου 1914, ο Πρόεδρος Poinscaré εξέδωσε διάταγμα που κηρύττει ολόκληρη τη χώρα σε καθεστώς πολιορκίας. Το καθεστώς πολιορκίας παρέμεινε σε ισχύ μέχρι τις 12 Οκτωβρίου του 1919. Παρόλο που η δραστηριότητα του Κοινοβουλίου, που είχε ανασταλεί κατά τη διάρκεια των έξι πρώτων μηνών του πολέμου, ξανάρχισε το Γενάρη του 1915, πολλοί από τους νόμους που θεσπίστηκαν ήταν στη πραγματικότητα απλή και ξεκάθαρη μετάθεση νομοθετικής εξουσίας στην εκτελεστική, όπως ο νόμος της 10ης Φεβρουαρίου του 1918, ο οποίος απένεμε στη Κυβέρνηση τη σχεδόν απόλυτη εξουσία να ρυθμίζει με διάταγμα τη παραγωγή και εμπορία των τροφίμων. Με αυτό το τρόπο η εκτελεστική εξουσία μετατράπηκε σε ένα νομοθετικό όργανο. Σε κάθε περίπτωση, ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου που η εξαιρετική νομοθετική δράση μέσω εκτελεστικού διατάγματος (κάτι τελείως οικείο σε εμάς σήμερα) έγινε συνήθης πρακτική στις Ευρωπαϊκές Δημοκρατίες.

Όπως θα μπορούσε κανείς να προβλέψει, η επέκταση των εξουσιών της εκτελεστικής λειτουργίας

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Συνέντευξη με ένα σύντροφο από την Γερμανία.

Η συνέντευξη που ακολουθεί επικεντρώνεται στην ανάπτυξη του γερμανικού αστυνομικού κράτους, αναφορικά με την αντιμετώπιση του εκεί κινήματος, και των κοινωνικών αγώνων. Η επιλογή αυτή δεν είναι τυχαία, καθώς στην Ελλάδα το κράτος και τα media με αλληλοσυμπληρούμενους ρόλους επέλεξαν να φτιάξουν τη θεματική «κουκουλοφόροι» με εμφανείς επιδιώξεις: όταν το κίνημα συγκρούεται να υπάρχει η ιδεολογική μήτρα που να αποπολιτικοποιεί την κινηματική βία των από κάτω. Να σπάσει την μεταπολιτευτική κοινωνική αποστροφή προς την αστυνομία και τους μηχανισμούς καταστολής, ως ένα εκδικητικό μηχανισμό του κράτους. Να μειώσει το ζωτικό χώρο του κινήματος με αστυνομικές διατάξεις (νόμος περί διαδηλώσεων, χρήση καμερών από την αστυνομία κτλ). Ενδεικτική, και χωρίς αμφιβολία ανεκτίμητη είναι η συμβολή των media. Τα media, λειτουργώντας ενίοτε και ως η ντυντούκα του κράτους, επέδειξαν μεγάλο βαθμό στρατεύσης στη στρατηγική πολύδωρα. Η θεματική «κουκουλοφόροι», εκτός του ότι χτίζει την ταμπέλα τρομοκράτης για όποιον συγκρούεται στο δρόμο, ταυτόχρονα, ζητά από την αστυνομία τον εκσυγχρονισμό και την αναδιάρθρωση, ώστε να εξελίξει τους δικούς της κουκουλοφόρους. Η καταστολή στο εξής πρέπει να είναι διάφανη και συντριπτική. Τα παιχνίδια τελείωσαν μας φωνάζει κάθε βράδυ ο πρετεντέρης. Και επειδή από την έκβαση αυτής της μάχης με το κράτος πολλά θα κριθούν για το κινηματικό μέλλον και δημόσια κινηματική αντιβία.

Το πρώτο ερώτημα είναι για το σύγχρονο αστυνομικό κράτος. Αυτήν περίοδο στην Ελλάδα φαίνεται να μπαίνει δυναμικά από την πλευρά της εξουσίας, χρονικά, ταυτίζεται με την εμφάνιση στη θέση του υπουργού δημοσίας τάξης του πολύδωρα. Η ρητορεία περί βίαιων ανεξέλεγκτων και επικίνδυνων κομματιών, κουκουλοφόρων κτλ προσπαθεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις και την κοινωνική συναίνεση για την επέκταση καταστάσεων εκτάκτου ανάγκης. Στην Γερμανία, ένα παρόμοιο σχέδιο εκτυλίχθηκε με επιτυχή έκβαση για το κράτος κάποια χρόνια πριν. Μήπως θα ήθελες να μας μεταφέρεις την δική σας εμπειρία;

Μπορώ να αρχίσω αναφερόμενος σε έναν ειδικό νόμο που δημιουργήθηκε το 1992, λέγεται "γενικός νόμος για την ασφάλεια και την τάξη" και δίνει ειδικά δικαιώματα στους αστυνομικούς, οι οποίοι μπορούν πλέον από μόνοι τους να αποφασίσουν αν υπάρχει απειλή για την κοινωνία ή την ασφάλεια. Μπορούν, χωρίς κανένα στοιχείο, παρά μόνο με την εκτίμηση περί απειλής, να σε συλλάβουν, να ψάξουν το σπίτι σου... Από τότε, δεν χρειάζονται ένταλμα σύλληψης ή ένταλμα έρευνας για να κινηθούν. Αυτός ο νόμος δεν είναι και ιδιαίτερα "δημοκρατικός", καθώς οι μπάτσοι μπορούν να κάνουν σχεδόν ό,τι θέλουν.

Μιλάμε, δηλαδή, για μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης;

Όχι ακριβώς, ο νόμος λέει ότι η αστυνομία αποφασίζει πότε έχουμε μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, είναι, δηλαδή, με ένα τρόπο, σαν να υπάρχει διαρκώς η απειλή μιας κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Όταν η αστυνομία θέλει μια έκτακτη ανάγκη καταργεί -υποτίθεται προσωρινά- όλα τα βασικά σου δικαιώματα, το σπίτι σου, το τεκμήριο της αθωότητας. Μπορούν να πάρουν στοιχεία, τα λεγόμενα προσωπικά δεδομένα από τηλεφωνικές εταιρείες ή ό,τι άλλο χρειάζεται.

Δεν υπάρχει κάποιος νόμος ή αρχή που τα προστατεύει αυτά;

Υπάρχει, αλλά η αστυνομία λέει ότι έχουμε μια απειλή και αυτοί οι νόμοι δεν ισχύουν. Οι μπάτσοι αποφασίζουν αν θα έχεις δικηγόρο. Συνήθως, πριν από το 1992, είχες ένα δικηγόρο και αυτό αποφασίζοταν από τους δικαστές. Η προσωπική μου άποψη είναι ότι αυτός ο νόμος είναι ένα από τα πρώτα κομμάτια του παζλ ώστε το αστυνομικό κράτος να έχει περισσότερα όπλα για να επιτεθεί στο αυτόνομο κίνημα, στο αναρχικό κίνημα, ενάντια σε οτιδήποτε αντιστέκεται και, φυσικά, ενάντια στους μετανάστες. Σε κάθε κοινωνική κατάσταση μπορούν να χρησιμοποιήσουν αυτό το νόμο.

Ποιο είναι το υπόβαθρο, αυτού του νόμου; Πάνω σε τι πάτησε ουσιαστικά και ποιά ήταν η αφορμή για να εισαχθεί το 1992;

Το αυτόνομο κίνημα και τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα ήταν η αιτία για την προώθηση αυτού του νόμου.

Όπως άλλωστε βλέπω να συμβαίνει και εδώ στην Ελλάδα με τον νέο υπουργό δημοσίας τάξης, που θέλει να ρυθμίσει τις καταστάσεις που εκτυλίσσονται στο δρόμο με ένα γενικό αστυνομικό τρόπο - μέθοδο.

Είναι ο ίδιος νόμος με τον αντιτρομοκρατικό που ίσχυε για τους 3 του Μάγντεμπορ;

Όχι, αυτός είναι ένας άλλος νόμος που εφαρμόστηκε μετά το 1992. Είναι ένας αντιτρομοκρατικός νόμος, αλλά μόνο στην περίπτωση του Μάγντεμπορ χρησιμοποιήθηκε. Είναι ένας νόμος που μόλις η αστυνομία τον κηρύσσει, το δικαστικό σύστημα, το δίκαιο εν γένει, τα προσωπικά δεδομένα αναστέλλονται ολοκληρωτικά. Είναι κάτι διαφορετικό. Έγινε για να χρησιμοποιηθεί εναντίον ένοπλων ομάδων όπως η RAF. Αντίθετα, ο νόμος για την ασφάλεια και την τάξη του 1992 είναι πιο γενικός. Αναφέρεται σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια.

Αλλά αυτό ήταν μόνο ένα βήμα, στις αρχές του '90 η κυβέρνηση έδωσε πολλά λεφτά σε πρώην ή νυν αυτόνομους για αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες, για να κάνουν αντιρατσιστική δουλειά με τους μετανάστες. Αλλά φυσικά αυτό που έγινε, είναι οι άνθρωποι αυτοί να καταλήξουν εξαρτημένοι από τα λεφτά και, τελικά, σε ένα βαθμό από το κράτος. Θεσμοποίηση. Άνθρωποι από το αυτόνομο κίνημα γίνανε κομμάτι του κράτους. Αυτή η στρατηγική του κράτους είχε σαν αφετηρία το αντιφασιστικό καλοκαίρι στα τέλη του '90.

Για παράδειγμα, το πρόγραμμα exit, ήταν ένα κρατικά χρηματοδοτούμενο πρόγραμμα στο οποίο δούλευαν αυτόνομοι και η δουλειά τους ήταν να προσεγγίσουν ναζί για να τους πείσουν να εγκαταλείψουν το ναζιστική δράση. Φυσικά, το ίδιο το κράτος σταμάτησε τη χρηματοδότηση αυτού του προγράμματος μετά από κάποιο καιρό.

Στην πρόσφατη ιστορία πέρασε μια σειρά άλλων νόμων που επέκτεινε τις ρυθμίσεις για τις διαδηλώσεις και εν γένει τις αρμοδιότητες της αστυνομίας. Ένα πρόσφατο παράδειγμα είναι ότι απαγορεύεται να κατεβαίνει κάποιος σε διαδήλωση φορώντας μπότες που έχουν σίδερο. Συνήθως αυτές τις μπότες τις φοράνε οι εργάτες για να μην τραυματίζονται από βαριά αντικείμενα που χρησιμοποιούν, π.χ. οι οικοδόμοι. Οι μπότες, όπως και μια σειρά άλλων πραγμάτων, όπως πλαστικά στα χέρια ή η κουκούλα παλιότερα, θεωρούνται παθητικός οπλισμός και απαγορεύονται. Έτσι, η αστυνομία, αν φοράς κάτι από αυτά, μπορεί να σε συλλάβει μέσα από τη διαδήλωση. Με αυτό τον τρόπο, ποινικοποιείται η αντίσταση στο δρόμο. Οι αστυνομικοί κινούνται χωρίς κράνη ή γάντια δίπλα από τη διαδήλωση και τραβάνε με τις κάμερες. Κάποια στιγμή αποφασίζουν ότι πρέπει να συλλάβουν κάποιον από τη διαδήλωση και προσπαθούν να εισβάλουν. Εκείνη τη στιγμή, ο κόσμος κάνει αλυσίδες, αλλά αυτό σημαίνει ότι και εκείνοι μπορούν να συλληφθούν.

Αυτό μπορεί να σημαίνει ότι θα συλλάβουν όλη τη διαδήλωση;

Έχει συμβεί και αυτό, όπως στο no border στην Κολωνία. Είναι κάτι που συμβαίνει, αλλά και κάτι αναμενόμενο. Όταν το κίνημα είναι δυνατό και όλοι είναι πιο αποφασισμένοι, τότε και η αστυνομία δεν έχει μεγάλα περιθώρια δράσης. Όταν το κίνημα γίνεται όλο και μικρότερο, τότε η αστυνομία "κερδίζει" δικαιώματα στο συσχετισμό δυνάμεων. Σήμερα, το κίνημα είναι τόσο αδύναμο που δεν μπορεί να αντιμετωπίσει στοιχειώδη ζητήματα όπως αυτό τον νέο νόμο με τις μπότες των εργατών. Ταυτόχρονα, όμως, είναι και αρκετά βαθιά πολιτικά ζητήματα. Ο εργατικός νόμος επιβάλλει στον εργάτη να φοράει για λόγους προστασίας αυτές τις μπότες. Η μόνη στιγμή που αναστέλλεται προσωρινά αυτός ο νόμος του κράτους είναι όταν ο εργάτης αποφασίζει να κατέβει σε μια διαδήλωση. Αλλά ελάχιστοι ενδιαφέρονται γι αυτά στην Γερμανία. Σε κανέναν δεν περνάει από το μυαλό να αντιταχθεί στο νόμο. Οι Γερμανοί πιστεύουν στην ασφάλεια. Όσον αφορά το κίνημα, είναι πολύ νεανικό. Από 17 μέχρι και 25 χρονών. Έτσι, δεν υπάρχουν και εργάτες. Ενώ, όσες προσπάθειες υπάρχουν για αναρχοσυνδικαλισμό είναι αρκετά απομονωμένες.

Και όσον αφορά την κοινωνία, τι απόψεις υπάρχουν, πώς στέκεται απέναντι σε όλα αυτά; Υπάρχει κάποια σύνδεση με τη στάση της κοινωνίας στην ναζιστική περίοδο;

Η κοινωνία, γενικά, δεν ενδιαφέρεται και πολύ για τα κοινωνικά ζητήματα. Από την άλλη, υπάρχει αυτό το αδιαπέραστο τείχος της προπαγάνδας των media. Εδώ, βλέπουμε μια σχέση με το ναζιστικό καθεστώς. Στη

Γερμανία δεν υπάρχουν δημοκρατικές εφημερίδες που να θέτουν ζητήματα ελευθεριών. Οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν την ησυχία τους, το αυτοκίνητο τους...

Το '60 και το '70 υπήρχε ένα ισχυρό κίνημα στη Γερμανία. Πού είναι όλοι αυτοί;

Μα η κυβέρνηση αποτελείται από αυτό το κίνημα. Από τη γενιά του '60 - '70. Οι πράσινοι και οι σοσιαλδημοκράτες, αυτοί που ήταν κάποτε στο κίνημα γίνανε οι χειρότεροι και από τους παλιούς τους εχθρούς, επιτίθενται με μεγαλύτερη βιαιότητα στους μετανάστες και σε εμάς. Είναι αυτοί που πρώτοι στείλανε στρατεύματα μετά τον 2ο Παγκόσμιο πόλεμο.

Οι υπόλοιποι;

Αφομοιώθηκαν, έχουν επιχειρήσεις, ή δουλεύουν στα κρατικά αντιρατσιστικά προγράμματα. Ίσως να μην είναι 100% αλήθεια, αλλά το κίνημα δεν υπάρχει.

Όσον αφορά τις δομές του κινήματος, τις καταλήψεις, τις κολλεκτιβες;

Το 1995, στη Γερμανία είχαμε μια πολύ παρόμοια κατάσταση με αυτή που ζείτε στην Ελλάδα τώρα. Στο Βερολίνο είχαμε έναν υπουργό εσωτερικής ασφάλειας ο οποίος προερχόταν από το στρατό. Είχε ακροδεξιές απόψεις, και δήλωσε πως έχουμε τόση εγκληματικότητα στο Βερολίνο και τόσα προβλήματα οπότε, πρώτα από όλα, πρέπει να ξεφορτωθούμε τις καταλήψεις. Το 1996 άρχισε μια μεγάλη καμπάνια. Ήξερε ότι παίζει το κεφάλι του, ήξερε ότι μπορεί να χάσει τη θέση του, αλλά συνέχισε. Πολλοί ελεύθεροι χώροι υπήρχαν στο Βερολίνο μέσα στις καταλήψεις, όπως εδώ στην Υφανέω. Αποφάσισε να διασπάσει το κίνημα των καταλήψεων. Κάθε τρίτη πρωί έκανε και από μία εκκένωση, κάθε τρίτη πρωί σε κάποια κατάληψη εισέβαλαν οι ειδικές δυνάμεις. Όσες καταλήψεις δεν ήταν τόσο ριζοσπαστικές τους προσέφεραν συμβόλαια, οπότε και άρχισαν να πληρώνουν κάποια χρήματα. Αυτό πρακτικά σήμαινε ότι είχαν λιγότερο χρόνο να ασχολούνται με το κίνημα, να δημιουργούν προβλήματα. Έτσι, αυτή η διασπαστική συζήτηση άρχισε να αναπτύσσεται εντός του κινήματος. Άλλοι απλώς ήθελαν να συνεχίσουν να μένουν στα σπίτια τους και άλλοι έλεγαν ότι στόχος των καταλήψεων δεν είναι η συνθηκολόγηση με το κράτος. Αυτή ήταν η καμπάνια που αποσκοπούσε να καταστρέψει το κίνημα. Το 1991 όταν εκκενώθηκε η Μαιντσερστράσε, μετά την ενοποίηση υπήρχε ένα μεγάλο κίνημα, όπως και στις αρχές του 80. Κατά την εκκένωση έγιναν μεγάλες συγκρούσεις για 3 ημέρες. Αυτή ήταν και η τελευταία συγκρουσιακή συνύπαρξη του γερμανικού κινήματος. Από εκεί και πέρα το κράτος άρχισε να ασκεί όλο και μεγαλύτερη πίεση. Προσφέροντας συμβόλαια και ξεριζώνοντας τις καταλήψεις, δηλαδή τους κινηματικούς τόπους του αγώνα. Έτσι, όταν χάθηκαν οι καταλήψεις το κίνημα χάθηκε, πραγματικά υποχώρησε. Και σήμερα όποια στιγμή θέλει στο Βερολίνο η αστυνομία μπορεί να κάνει μια εκκένωση, και αν καλέσεις μια διαδήλωση θα έρθουν κατά μέσο όρο 200 άνθρωποι, που για την γερμανική αστυνομία δεν είναι υπολογίσιμο μέγεθος.

Σχετικά με το g8, πώς και επιλέχθηκε να βγει ξανά στο προσκήνιο η ατζέντα της αντιπαγκοσμιοποίησης, μήπως είναι ένας τεχνικός τρόπος να παρακαμφθούν τα αδιέξοδα του κινήματος;

Η βάση της ιδέας, ο στόχος αυτής της κινητοποίησης είναι η ισότητα των μορφών αντίστασης. Είναι η πιθανότητα να βρεθούν όλες οι κινήσεις που κάτι έχουν να πουν για την αντίσταση στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση, την μετανάστευση, την αντίθεση στον πόλεμο. Η ιδέα είναι να βρούμε μια μορφή δράσης που να μπορούν να την κάνουν πολλοί μαζί, όχι υπερβολικά επιθετική, μια συντονισμένη δράση όπου οι νέοι άνθρωποι ιδιαίτερα θα καταλάβουν τη σημασία της οργάνωσης. Πρέπει να σκεφθούμε τη σημασία να βρεθούμε και με άλλους ανθρώπους και όχι να πετάξουμε απλά μερικές πέτρες στο camp insky, αν είμαστε αρκετά τυχεροί. Όσο αφορά το αδιέξοδο που αναφέρεται, η απάντηση είναι ναι. Στόχος είναι να απαντηθεί το μεγαλύτερο πρόβλημα του κινήματος, το οποίο είναι η αδυναμία να αποδεχτούμε ο ένας τον άλλον. Αυτόν εκεί που στέκεται με την κουκούλα στο δρόμο. Την αντίληψη ότι η κάθε σχέση είναι πιο σοβαρή από τις άλλες, να υπερβούμε την απολυτότητα αυτών των διαχωρισμών, να τις βάλουμε στο τραπέζι. Να προσπαθήσουμε να μπλοκάρουμε τη σύνοδο με μεθόδους όχι απαραίτητα βίαιες και όχι απαραίτητα μη βίαιες. Να βρούμε μια μορφή επικοινωνίας και μια μορφή αλληλοσεβασμού.

Smash Wrecks

RECLAIM THE WALLS

PROTECT YOURSELF FROM LIFESTYLE

USE GASSMASK

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΜΕΡΕΣ ΠΑΝΤΟΥ

Stencil Attack στη Θεσσαλονίκη ή επικοινωνιακό αντάρτικο

Εδώ και κάποιο καιρό, στα πλαίσια του κινήματος στα πανεπιστήμια και των διαδηλώσεων του, έκανε την εμφάνισή της μια ξεχωριστή μορφή παρέμβασης. Το χτύπημα stencil σε τοίχους. Ένας όλο και αυξανόμενος αριθμός διαδηλωτών ξεπέρασε το καθιερωμένο περπάτημα στο δρόμο και φώναγμα συνθημάτων και πέρασε στο πεζοδρόμιο, ήρθε σε άμεση επαφή με το γύρω περιβάλλον και το μετέστρεψε. Οι τοίχοι και αρκετές βιτρίνες της τσιμισκή, του πιο εμπορικού και γκλάμουρ δρόμου στην πόλη, άλλαξαν εμφάνιση και γέμισαν με συνθήματα, stencil και αυτοκόλλητα. Το αποτέλεσμα ήταν τέλειο. Το ίδιο το ξεπέρασμα του καθιερωμένου αποδεικνύει πως η ευρηματικότητα και η ανάγκη για πιο συγκρουσιακές μορφές δράσης, ενυπάρχουν στο πλήθος που διαδηλώνει. Το stencil ήταν ένας εύκολος και άμεσα οικειοποίησης τρόπος για να εκδηλωθεί αυτό. Κατά κάποιο τρόπο η «επανοικειοποίηση των τοίχων» ήρθε σαν απόρροια της επανοικειοποίησης του δρόμου. Ας μην ξεχνάμε πως, πέρα από το περιεχόμενο του αγώνα των φοιτητών, εδώ και ενάμιση μήνα οι δρόμοι κατακλύζονται κάθε βδομάδα από εκατοντάδες διαδηλωτές. Οι δρόμοι βιώνονται, έτσι με ένα διαφορετικό τρόπο. Ξαναγίνονται δημόσιοι χώροι. Και ως τέτοιοι γίνονται ξανά πεδίο πολιτικής ζύμωσης και έκφρασης. Τα stencil ή άλλες πιο παραβατικές μορφές δράσεις δεν απευθύνονται μόνο

στην κοινωνία στους θεατές των διαδηλώσεων αλλά πρωτίστως στους ίδιους τους διαδηλωτές. «Κοιτάξτε, αφού μπορώ να το κάνω εγώ γιατί όχι και εσύ» Επικοινωνούν την δυνατότητα του να οικειοποιηθείς αυτό που θα έπρεπε να σου ανήκει ή τέλος πάντων την δυνατότητα να μετατρέψεις τη απλή διαμαρτυρία σε πράξη αντί-στασης. Αντίσταση στην γκλαμουριά, στο lifestyle, στην παθητικότητα, στις κάμε-ρες, στα αστικοδημοκρατικά κελεύσματα περί «νομιμότητας» και διαμαρτυρίας στα επιτρεπτά πλαίσια. Το να βάψεις τοίχους ή βιτρίνες ή τον αστικό εξοπλισμό, πέρα από τα παραπάνω έχει και μια αισθητική-πολιτική αξία από μόνο του. Είναι μια μορφή αντι-τέχνης. Η προσωπική έκφραση παύει να βρίσκεται τόπο στα στελιέ, στις γκαλερί και τα μου-σειά και εκτίθεται πλέον πάνω σε οικοδομικά υλικά που «τυχαία» βρίσκονται μπροστά σου. Και που σίγουρα ο «καλλωπισμός» τους μόνο σαν ειρωνεία μπορεί να γίνει κατανοητός. Μόνο σαν κριτική της αθλιότητας των σύγχρονων πόλεων. Η μουντζούρα, οι αφίσες, τα γκράφιτι, τα συνθήματα δείχνουν πως υπάρχει και μια άλλη ιστορία της πόλης, ένα άλλο θυναμικό που δεν χρησιμοποιεί τους τοίχους μόνο για να περικλείεται σε αυτούς αλλά για να μιλάει, να επικοινωνεί, να παράγει σημεία και κωδικές πέρα και ενάντια στους κυρίαρχους. Τα μάτια σας 14, λοιπόν!
Follow the Rabbits <http://rebel-rabbits.blogspot.com>

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΣ ΘΥΣΗΣ ΤΗΝ ΑΣΙΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

MAKE LOVE NO WORK

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΓΙΟΡΤΗ Η΄ ΤΙΠΟΤΑ!

ΕΜΠΟΡΙΚΟ & ΒΙΟΒΑΝΙΚΟ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΛΛΟΝΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ CHAMBER OF COMMERCE AND INDUSTRY OF THESSALONIA

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΙ

ΟΙ ΡΥΘΜΟΙ ΖΩΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΓΡΗΓΟΡΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΜΕ: ΚΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

STREET ART

KEEP CLEAN

CAPITALISM™

ΚΙΝΗΜΑ

ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ 2006-2007

Η εβδομάδα που έφυγε η Black Out στο τυπογραφείο συμπίπτει με την 9η και πιο κρίσιμη εβδομάδα του κινήματος των καταλήψεων στα πανεπιστήμια. Πίσω από τα ορατά αιτήματα αυτού του αγώνα ή τις κεντρικές πολιτικές του εμφανίσεις, κρύβεται μια «αόρατη» εσωτερική διεργασία. Αυτή που με τα θετικά και αρνητικά της στοιχεία δομεί και δομείται από αυτό που θα ονομάζαμε «φοιτητικό κίνημα». Μέσα σε αυτόν τον «αόρατο» κόσμο, αλλά ορατό σε αυτούς που αγωνίζονται, γεννιούνται αντιφάσεις, ανοίγουν ζητήματα, εμπόδια εμφανίζονται και ενίοτε ξεπερνιούνται. Τα ίδια τα υποκείμενα έρχονται αντιμέτωπα με τις ανάγκες τους, τις αναμοχλεύουν θέτοντας μηχανισμούς άρνησης ή κριτικής του υπάρχοντος πλαισίου. Η συνέντευξη που ακολουθεί, σε αντίθεση με αυτή του προηγούμενου τεύχους, δεν αναφέρεται μονάχα στην δράση των αναρχικών-αντιεξουσιαστών στα πανεπιστήμια, αλλά στην οπτική και τους προβληματισμούς ενός ρεύματος, που εμφανίστηκε κάπως πιο συγκροτημένα στον δεύτερο γύρω των φοιτητικών κινητοποιήσεων, του αυτοπροσδιοριζόμενου ως αυτόνομου πόλου.

ΒΟ: Ας ξεκινήσουμε κάνοντας ένα σύντομο χρονικό. Πως τελείωσαν οι κινητοποιήσεις τον Ιούνιο και τι μεσολάβησε μέχρι να γίνει η δεύτερη έκρηξη τον Φεβρουάριο; Τι κινήσεις γίνανε σε επίπεδο εξουσίας και ποιές σε κινηματικό επίπεδο ;

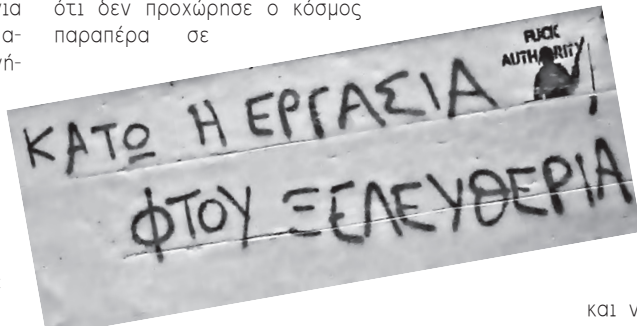
Τάσος: Από πλευράς εξουσίας, υπήρξε μια υποχώρηση τον Ιούνιο, το έβαψαν το θέμα για κάποιο καιρό και επανήλθε το εκπαιδευτικό πάλι στο προσκήνιο με την απεργία των δασκάλων, τις στάσεις εργασίας των καθηγητών και έπειτα τους μαθητές που έκαναν καταλήψεις. Κάπου εκεί ήταν προγραμματισμένη να ξεκινήσει και η συζήτηση για την αναθεώρηση του άρθρου 16. Μέσα σ' αυτό το κλίμα των συνεχόμενων κινητοποιήσεων φυσικά περιμέναμε και την αντίδραση των φοιτητών, με πρωτοβουλία όμως του πασοκ σταμάτησε τότε η συζήτηση για την αναθεώρηση και έσπασε το πανεκπαιδευτικό μέτωπο το οποίο είχε πολύ καλές προδιαγραφές για να ξεκινήσει εκείνη τη στιγμή. Έπειτα μεταφερόμαστε στις 10 Γενάρη 2007, όπου πάλι πάει να ξεκινήσει η συζήτηση για την αναθεώρηση. Σε μια μέρα κλείνουν όλες οι σχολές, κάτι το οποίο δεν ξέρω εάν έχει ξαναγίνει. Ενώ τον Μάη - Ιούνιο είχαμε χύσει αίμα για να κινητοποιηθούν οι σύλλογοι, ξαφνικά με το που γυρνάμε από τις διακοπές των χριστουγέννων γίνονται μαζικότητες συνελεύσεις και κατευθείαν κατάληψη. Πάλι υπήρξε μια υποχώρηση από την κυβέρνηση πάμε Φλεβάρη, τώρα λένε για Ιούνιο.

Αλέξανδρος: Τη λεγόμενη έκρηξη που λέγεται ότι έγινε το Γενάρη, δεν θα τη χαρακτήριζα έτσι. Καθ' όλη τη διάρκεια των χριστουγέννων τα κανάλια και οι εφημερίδες προετοίμαζαν τις κινητοποιήσεις. Η ποιοτική διάφορα με πέρυσι η οποία φάνηκε και στη συνέχεια ήταν ότι, ενώ το Μάιο - Ιούνιο ότι έγινε, έγινε από τα κάτω και μετά από πολλούς μήνες που σιγόβραζε το πράγμα, τώρα μετά τα χριστούγεννα όλοι ξέρανε ότι πάμε για καταλήψεις, όλα τα κανάλια το λέγανε, μας είχαν προετοιμάσει. Για αυτό ήταν μια έκρηξη από τα πάνω, αυτή είναι η ποιοτική διαφορά. Δεν θα ήθελα να το χαρακτηρίσω αυτό που ζούμε τώρα κίνημα, ειδικά άμα το συγκρίνω με τον Μάιο - Ιούνιο και αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι τώρα δεν είναι τόσο μαζικά τα πράγματα. Υπάρχει έλλειψη ζήλου. Θα το έλεγα κεκτημένη ταχύτητα του περσιού κινήματος. Είναι σα να έχουμε βάλει τον αυτόματο πιλότο. Ωστόσο είναι εντυπωσιακό, 300 καταλήψεις σε δυο μέρες. Όμως ο κόσμος τις υποστηρίζει παθητικά, διότι έχει μπει σε αυτή τη διαδικασία επειδή τον οδήγησαν τα media. Εδώ είναι και το ερώτημα, γιατί έπαψαν αυτό το παιχνίδι τα media. Πρόκειται για ένα παιχνίδι εξουσίας. Σήμερα είμαστε στην 5η εβδομάδα καταλήψεων και από την πρώτη εβδομάδα που ξεκίνησε το ξέσπασμα, τα media ρίχνουν λάσπη, λάσπη, λάσπη. Σύσσωμος ο τύπος και τα κανάλια, ακόμα και αυτοί που πέρυσι ήταν κάπως πιο καλοί μαζί μας, τώρα είναι όλοι απαράδεκτοι. Ένα ακόμα κωμικοτραγικό σκηνικό είναι ότι από προχθές που άλλαξε στάση το πασοκ βλέπουμε ότι σχεδόν και ο μισός τύπος αλλάζει σιγά σιγά και αυτός τη στάση του προς τις κινητοποιήσεις. Έτσι φαίνεται πόσο ελεγχόμενα είναι τα media.

ΒΟ: Το θεωρείς θετικό, ότι τα κανάλια μιλούσαν για καταλήψεις ήδη από πριν τα χριστούγεννα;

Αλέξανδρος: Σε πρώτη φάση θα έλεγα ότι έστρωσαν το έδαφος, σε δεύτερη όμως φάση θα έλεγα ότι ευνοούσαν τις κινηματικές διαδικασίες. Είμαι απαισιόδοξος και απογοητευμένος. Υπάρχει μεγάλη διαφορά του να συζητάς μήνες με τους συμφοιτητές σου, να γίνονται εκδηλώσεις, συζητήσεις και να φτάνεις τελικά στον Μάιο και να γίνονται μετά από τόσα χρόνια, τόσο μαζικές συνελεύσεις. Μιλάμε για πραγματικές συνελεύσεις. Όχι απλά να έρχεται ο κόσμος να ψηφίσει, αλλά να καταλαβαίνει τι ψηφίζει, να έρχεται στην κατάληψη, στο συντονιστικό, να συμμετέχει ενεργά. Τώρα βλέπουμε μια παθητική συμμετοχή. Έρχεται πάλι πολύς κόσμος στις συνελεύσεις, ψηφίζει κατάληψη και σταματάει εκεί. Δηλαδή, λειτουργεί με την λογική της ανάθεσης: σε στηρίζω αλλά θα τρέξεις εσύ για μένα. Έτσι ο τύπος παίζει το ρόλο του, να φουσκώνει και να ξεφουσκώνει τις καταστάσεις. Τα χριστούγεννα φούσκωσε την κατάσταση. Στη συνέχεια επικείμερη να την ξεφουσκώσει.

Σταύρος: Συμφωνώ με την ανάλυση για τα media, χαρακτηριστικό ήταν ότι η ελευθεροτυπία τα χριστούγεννα είχε πρωτοσέλιδα λες και πάμε για πόλεμο. Όμως δε συμφερίζομαι την κινικότητα του Αλέξανδρου. Πιστεύω ότι υπήρχε ένα θετικό και αυτό είναι η εμπειρία που άφησε ο Μάης - Ιούνιος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη σχολή μου ο κόσμος φέτος μαζεύτηκε για συνέλευση απλώς από μια ανακοίνωση σε ένα τοίχο. Χωρίς να χρειάζεται ιδιαίτερη προετοιμασία, μοίρασμα προκηρύξεων, να μιλάς κτλ. Μαζεύτηκε την Τρίτη μετά τις γιορτές και αποφάσισε κατευθείαν κατάληψη. Αυτό το εξήγω λέγοντας ότι ο κόσμος έμαθε από τον Μάη - Ιούνιο να συμμετέχει σε δομές βάσης όπως είναι η γενική συνέλευση. Ωστόσο ενώ διατηρήθηκε ζωντανή η δομή της γενικής συνέλευσης, το προβληματικό είναι ότι δεν προχώρησε ο κόσμος παραπέρα σε

επίπεδο δράσεων και ανάλυσης, ούτως ώστε να δώσει μια προοπτική.

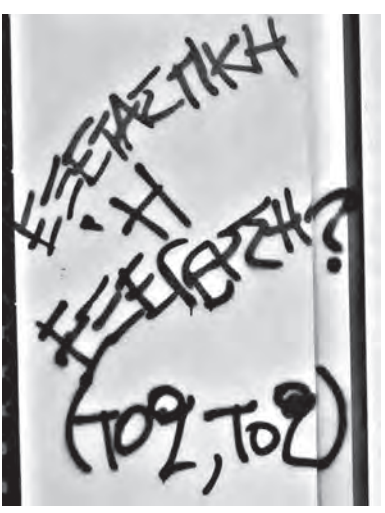
Αλέξανδρος: Νομίζω ότι υπάρχει εξέλιξη στην ποιότητα του αγώνα. Χαρακτηριστικό είναι ότι οι γενικές συνελεύσεις έχουν αλλάξει μορφή. Από εκεί που ήταν μόνο τοποθετήσεις κομμάτων, τώρα όποιος θέλει γράφει το όνομά του και το μικρόφωνο πάει σε όλους. Συμφωνώ ότι στα περιεχόμενα και στα προτάγματα υπάρχει επανάληψη και δε φαίνεται να το πάει κάπου παραπέρα το όλο πράγμα.

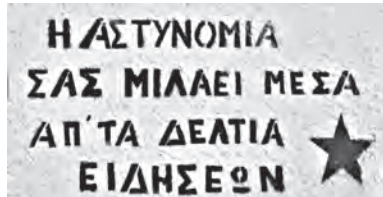
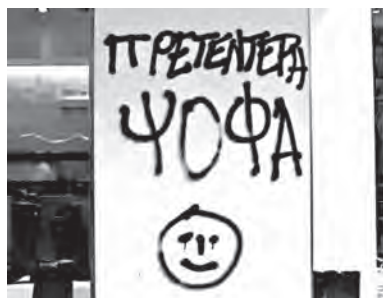
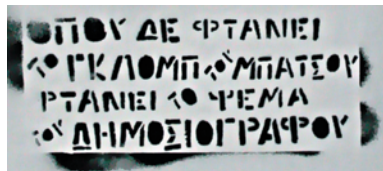
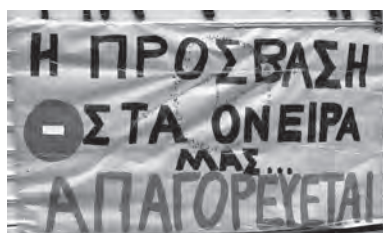
Τάσος: Δυστυχώς, έχουμε μείνει πίσω και κάποια πράγματα προσπαθούμε να τα φτιάξουμε από την αρχή, ενώ θα έπρεπε να είναι κεκτημένα. Νομίζω ότι έχει μεγάλη σχέση το ότι φέτος συμμετέχουν και άλλες πολιτικές συνιστώσες στις κινητοποιήσεις. Αυτό είναι προβληματικό και από την ίδια την δομή τους και από την τακτική τους. Μιλώ για την ΠΚΣ. Από τη στιγμή που υπάρχουν τα ενωτικά πλαίσια στα οποία συμμετέχουν και αυτοί, δυστυχώς όλες οι υπόλοιπες διαδικασίες πάνε πίσω. Υπάρχει μεγάλη διαφορά νοοτροπίας που πηγάζει από πολιτικά αίτια. Πιστεύω, ότι η αιτία που έχει χαθεί η φαντασία και ο ενθουσιασμός, οφείλεται στην εσωτερική φαγωμάρα.

ΒΟ: Ας συνοψίσουμε λοιπόν τα ποιοτικά χαρακτηριστικά, τις ομοιότητες και τις διαφορές του Ιούνη με τον Φεβρουάριο.

Αλίκη: Για μένα όταν μου ζητάτε να διαπραγματευτώ ένα «κίνημα» το οποίο ξέσπασε σε δυο φάσεις Μάιο - Ιούνιο και τώρα πρέπει να αναλύσουμε ποιά

ήταν η αιτία που δόμησε αυτό το ξέσπασμα. Τι χαρακτηριστικά είχε, πού αρχίζει, πού σταματάει; Ποιά είναι τα χαρακτηριστικά που παίρνει από το σύστημα και ποιά είναι τα χαρακτηριστικά που το ίδιο σε μια διαλεκτική σχέση με το σύστημα προσδίδει στο σύστημα. Δηλαδή πρέπει να εξετάσουμε τον τύπο ανθρώπου, τον τύπο φοιτητή συγκεκριμένα, που δομεί το συγκεκριμένο σύστημα εκπαίδευσης αλλά και το γενικότερο πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό σύστημα. Δηλαδή, έναν τύπο ανθρώπου ο οποίος είναι αναμφισβήτητο ο προνομιούχος της ελληνικής κοινωνίας. Έχει ελεύθερο χρόνο, δεν έχει τον εκβιασμό της εργασίας πάνω από το κεφάλι του, θεωρητικά και σωματικά βρίσκεται σε πλήρη αγγλίαση, στη καλύτερη φάση της ζωής του : «τα φοιτητικά χρόνια» που μας έλεγαν και οι γονείς. Παρόλα αυτά, υπάρχει μια αντίφαση σε αυτήν την προνομιούχα φάση στην οποία βρίσκεται ο φοιτητής. Διότι ταυτόχρονα βρίσκεται στη χειρότερη φάση επισφάλειας, δέχεται έναν εκβιασμό από όλα τα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Είναι αυτός που επικαλείται την επανάσταση της επιθυμίας, επικαλείται την εναντίωση στην εντατικοποίηση, ακριβώς όταν στην πραγματικότητα δεν τη βιώνει και γι αυτό δεν μπορεί και να την υπερβεί. Έχεις ένα κίνημα το οποίο δεν αρχίζει ούτε τελειώνει με το άρθρο 16, γεννιέται μέσα από μια συγκεκριμένη πολιτική κοινωνική και οικονομική συγκυρία, ξεσπάθωνει με το άρθρο 16 και χαρακτηρίζεται και από αυτό. Δηλαδή μιλάμε για την γενιά του άρθρου 16. Οπότε, νομίζω ότι τον Μάη - Ιούνιο ήταν ένα κίνημα που δομήθηκε με βάση αυτά που είχαμε από πριν. Είχαμε ένα κόσμο ανασφαλή, με άπλετο ελεύθερο χρόνο, χωρίς καμία κουλτούρα αυτοοργάνωσης, χωρίς καμία κουλτούρα του δομώ διαδικασίες αμεσοδημοκρατικά. Η μόνη εμπειρία πολιτική που είχε, ήταν οι γενικές συνελεύσεις. Οι οποίες κατά κανόνα εξελισσόταν σε καθεστώς αντιπροσωπείας δηλαδή με τα σχήματα και τις παρατάξεις αυτόνομες και μη, να τους βάζουν να σηκώνουν το βιβλιόριο επάνω και να ψηφίζουν. Καλλιεργήθηκε έτσι η εντύπωση ότι με την ολοκλήρωση της ανυψωτικής κίνησης του βιβλιόριου είχαν ολοκληρωθεί τα πάντα και γίνονται όλα αυτομάτως. Έρχεται λοιπόν το πρώτο σοκ, που είναι το κίνημα του Μαΐου - Ιουνίου. Εκεί ο κόσμος συνειδητοποιεί ξαφνικά ότι υπάρχουν δομές που δεν είχε ξαναδεί ποτέ του. Τι θα πει επιτροπή αγώνα, ΔΣ ξέραμε εμείς, πρώτο σοκ. Επίσης έχεις ένα μεγάλο κομμάτι ανένταχτου κόσμου να μπαίνει στη διαδικασία, να αναζητά το χώρο του και να τον διεκδικεί, πολύ έντονα μάλιστα, από τις παρατάξεις και τα σχήματα. Έτσι λοιπόν θεωρώ ότι το πρώτο σοκ είχε τα χαρακτηριστικά που του προσέδιδε το σύστημα από πριν, αλλά ταυτόχρονα έκανε και την πρώτη υπέρβαση αυτών των χαρακτηριστικών. Μετά ακολούθησε μια περίοδος ομαλότητας, η οποία δε μου αρέσει ως λέξη, γιατί θεωρώ ότι η περίοδος της ομαλότητας ήταν εκείνη που συνέδεσε το πρώτο ξέσπασμα με το δεύτερο. Σε πολλές σχολές από εκεί που δε νοείτο η έννοια του συλλόγου, από εκεί που οι μόνες παρεμβάσεις ήταν παραταξιακές, τώρα είδαμε να γίνονται κοινά πλαίσια. Συνήθως τα ΕΑΚ ήταν μόνα τους, η ΠΚΣ μόνη της, οι αγωνιστικές κινήσεις μόνες τους. Τώρα καθιερώθηκε πλέον το κοινό πλαίσιο. Δηλαδή όλοι συνασπιζόμαστε και κατεβαίνουμε από κοινού στις γενικές συνελεύσεις άσχετα εάν εκεί σφάζομαστε μεταξύ μας. Επίσης έχουμε ομάδες συλλόγου, κινηματογραφικές ομάδες, έντυπα που δεν ελέγχονται από καμία παράταξη. Έχεις λοιπόν μια ανάγκη των ατόμων, που εμπλέκονταν στις διαδικασίες του Μαΐου - Ιουνίου, να μπορέσουν και μέσα στην κανονικότητα να διεκδικήσουν το χώρο τους. Τόσο μέσα στα τεκταινόμενα της σχολής τους, όσο και για τις επόμενες κινητοποιήσεις. Διότι όλοι ξέραμε ότι θα ερχόντουσαν επόμενες κινητοποιήσεις και δεν χρειαζόμασταν τα media να μας το πούνε. Δηλαδή περιμέναμε την κατάθεση του νόμου πλαισίου και την συζήτηση για το άρθρο 16. Το ξέραμε από πριν και προφανώς το ξέρανε και τα media και καλώς για μένα μας το υπενθύμιζαν. Οπότε μετά από αυτή την περίοδο ομαλότητας, η οποία δεν ήταν καθόλου ομαλότητας, διότι γινόντουσαν πράγματα μέσα στις σχολές που μπορεί να φαίνονται μικρά αλλά δεδομένης μιας ιστορίας που μετά το 2001 μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο ως κινηματικός θάνατος,

μέσα στα πανεπιστήμια ήτανε τώρα φοβερά. Έχεις μετά το δεύτερο ξέσπασμα, που χαρακτηρίζεται από την είσοδο της ΠΚΣ, το οποίο ήταν πολύ σημαντικό στοιχείο, και καλό και κακό ταυτόχρονα, και παράλληλα έχεις πλέον ένα δομημένο πόλο ανένταχτων και αυτόνομων. Ο αυτόνομος πόλος δίνει πλέον το στίγμα του στις διαδικασίες, όχι χρησιμοποιώντας τις κεντρικές δομές, όπως τα συντονιστικά αλλά με το δικό του τρόπο, με τα δικά του συντονιστικά. Σε πολλές σχολές, όπως στη νομική, έχουμε ανοίξει στέκια τα οποία τα διαχειρίζονται αυτόνομοι και ανένταχτοι. Οπότε έχεις πλέον αντιπίεση, η οποία βέβαια είναι δύσκολη και θέλει κόπο.

Αλεξάνδρα: Συμφωνώ ότι οι φοιτητές νιώθουν επισημαίες, και αυτό είναι που τους κινητοποιεί αλλά νομίζω ότι δεν έχουν συνείδηση αυτής της συνθήκης. Είναι περισσότερο μια απαγκίστρωση από τα προνόμια τους. Δεν υπάρχει μια συνειδητοποιημένη αγωνία να αλλάξουμε την ζωή μας.

Αλίκη: Για μένα το φοιτητριάτο δεν έχει συνείδηση των προνομίων του.

Σταύρος: Εγώ θα έλεγα κεκτημένα και όχι προνομία, τον θεωρώ πολύ αρνητικό τον όρο.

Αλεξάνδρος: Όλα αυτά ισχύουν. Επίσης ισχύει και κάτι ακόμα. Για τη μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών που συμμετείχαν πέρυσι, τα τόσα χρόνια βάλτου και απραξίας, ίσως λίγο και η άνοιξη, γέννησαν μια επαναστατική λίμπιντο. Και γι αυτό βγήκαν τόσο έντονα και αυθόρμητα και οι παραταξιακές - κομματικές λογικές ξεπεράστηκαν στην πράξη. Τώρα δεν υπάρχει αυτή η επαναστατική λίμπιντο. Όλα αυτά που συνέβησαν πέρυσι άφησαν παρακαταθήκες. Οι ομάδες που δημιουργήθηκαν, η γενική συνέλευση που αναβαθμίστηκε. Αυτό που έχει σημασία είναι να δούμε τι αφήνει, αν αφήνει κάτι ο δεύτερος γύρος. Επίσης όσον αφορά την ΠΚΣ είναι γνωστό τι κάνει, αλλά πρέπει να λάβουμε και εμείς κάποιες ευθύνες, μην τα ρίχνουμε όλα στους κνίτες. Εάν είχαμε και εμείς οι αυτόνομοι πιο ενεργή και μαζική συμμετοχή σε όλα τα όργανα θα ξεπερνιόταν λόγω συσχετισμών, όπως πέρυσι με τα ΕΑΑΚ, αυτό το παραταξιακό πρόβλημα. Φταίμε και εμείς που τους αφήνουμε να παίξουν μπάλα, δηλαδή δε φταίει μόνο αυτός που ασκεί εξουσία στον εξουσιαζόμενο, φταίει και ο εξουσιαζόμενος που τον αφήνει να ασκήσει εξουσία.

Αλίκη: Συμφωνώ απόλυτα. Εάν το πάρεις μάλιστα με βάση το μοντέλο ανθρώπου που δομεί το σύστημα, θα δεις ότι ο φιλελευθερισμός χρησιμοποιεί αυτά τα ωραία συνθήματα που είχαμε τον Μάη του 68. Για την επανάσταση της επιθυμίας, την άρνηση της εργασίας, παράτα τα όλα και πάρε την κοπέλα σου για μια βόλτα στην παραλία, παράτα τη δουλειά, παράτα το σχολείο. Λοιπόν, αυτό το πράγμα έχει ενσωματωθεί από τον φιλελευθερισμό, έχει γίνει διαφήμιση της νοοδραση, «θέλω, θέλω, θέλω», έχει γίνει διαφήμιση για τράπεζα και πρέπει να δούμε πως αυτό οδηγεί σε μια άλλη «άρνηση της εργασίας», δηλαδή μια άρνηση οποιασδήποτε δραστηριότητας, ακόμα και αυτής την οποία κρίνει το υποκείμενο απελευθερωτική. Δηλαδή είναι σα να λέμε ότι εγώ που αρνούμαι την εργασία δεν θα πλύνω ποτέ το ποτήρι μου στην Υφανέτ, ότι δε θα συμμετέχω στην συνέλευση της Υφανέτ και με αυτόν τον τρόπο δομάω εγώ η ίδια με δική μου ευθύνη μια δομή εξουσιαστική απέναντι σε αυτόν που μου πλένει το ποτήρι και απέναντι σε αυτόν που συμμετέχει στην συνέλευση και έτσι δίνω χώρο και στα κόμματα να με εξουσιάζουν. Ταυτόχρονα δημιουργώ ένα κίνημα δυο ταχυτήτων: κάποιοι που είναι τα προϊόντα και τρέχουν και κάποιοι που είναι οι καταναλωτές και παρακολουθούν τις προβολές, διαβάζουν τα έντυπα, έρχονται στα πάρτυ και στη πορεία.

Σταύρος: Νομίζω ότι το γεγονός ότι δεν έρχεται ο κόσμος, δε σημαίνει ότι ο κόσμος φταίει. Έχουμε σχηματίσει μια διαδικασία και λέμε ότι ο κόσμος φταίει που δεν έρχεται σε αυτή και πρέπει αυτός να αλλάξει. Όχι, φταίμε και εμείς διότι το να λες ότι οι διαδικασίες στις οποίες δε συμμετέχει ο κόσμος είναι καλές και απλώς ο κόσμος δεν έχει τη συνείδηση να συμμετέχει σημαίνει αυτόματα ότι εσύ έχεις μια ανώτερη συνείδηση πιο αγωνιστική. Ακόμα και εγώ αισθάνομαι δυσφορία μέσα στις γενικές συνελεύσεις και στις επιτροπές αγώνα και με αποτρέπουν αυτές οι διαδικασίες. Άρα πρέπει να κοιτάξουμε ποιές είναι διαδικασίες που επιλέγουμε να χρησιμοποιήσουμε.

ΒΟ: Ας κάνουμε ένα κύκλο τοποθετήσεων πάνω στις εσωτερικές διαδικασίες του κινήματος τις γενικές συνελεύσεις, τις συντονιστικές των σχολών, τις επιτροπές αγώνα, το συντονιστικό πόλης και το πανελλαδικό συντονιστικό.

Αλέξανδρος: Έχουμε κάποια όργανα τα οποία υποτίθεται ότι εξυπηρετούν το κίνημα. Φαινομενικά είναι αμεσοδημοκρατικά και αντιεραρχικά. Πέρυσι σε επίπεδο συλλόγου το συντονιστικό λειτουργούσε άψογα. Ίσως επειδή στο σύλλογό μου (πολιτικοί μηχανικοί) δεν έχουμε ΕΑΑΚ, ούτε πέρυσι ήταν οι κνίτες και δεν έμπαινε καθόλου παραταξιακός χαρακτήρας. Ήταν κυρίως ανένταχτος κόσμος και λειτουργούσε αυτόνομα. Πέρα από τις πρακτικές συζητήσεις γινόντουσαν και θεωρητικές κουβέντες, ζύμωση, χωρίς αποφάρες. Σε επίπεδο πόλης και χώρας τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Φέτος τα πράγματα δεν είναι έτσι ούτε σε επίπεδο συλλόγου. Ποιά είναι τώρα η διαδικασία; Έχουμε κάποια όργανα στα οποία υποτίθεται ότι μπορούν να συμμετέχουν όλοι και παίρνονται αποφάσεις. Αυτά όμως είναι ωραία λόγια. Όποιος έχει πάει σε συντονιστικό χρειάζεται μάλλον γερές δόσεις ναρκωτικών για να το παλέψει. Το τελευταίο συντονιστικό πολυτεχνικής διεύρησε 6 ώρες από τις οποίες, τις 5 πρώτες μάλλον τα ΕΑΑΚ με την ΠΚΣ για το εάν το πανό θα λέει «καταλήψεις πολυτεχνικής» ή «συνελεύσεις πολυτεχνικής» και οι υπόλοιποι απλά παρατηρούσαμε και γελοούσαμε και την τελευταία μια ώρα μάλλον για το εάν η πορεία θα πάει από Αγγελάκη ή από Εθνικής Αμύνης. Σε επίπεδο χώρας, πήγα στο τελευταίο συντονιστικό που διαλύθηκε στη μέση και είδα το ίδιο θέατρο του παραλόγου μεγενθυμένο. Υπήρχαν δυο δυνάμεις που είχαν βγάλει το μωρό τους έξω και προσπαθούσαν να δείξουν ποιός έχει το μεγαλύτερο. Ουσιαστικά είναι ένα θεατρικό παιχνίδι που ο καθένας εκπροσωπεί την γραμμή του και προσπαθεί να επιβληθεί στον άλλο με μόνο στόχο ποιός θα ηγεμονεύσει για να περφηανεύεται μετά στα καφενεία. Αυτό το πράγμα είναι φετιχισμός μέχρι απόδρας. Από τι άλλη αυτό που κάνουμε εμείς που πηγαίνουμε απλά και κοιτάμε είναι ίσως μαζοχισμός. Επομένως είναι φανερό ότι τα συντονιστικά κωλαίνονται, δε εξυπηρετούν σε τίποτα, το κίνημα δε το πάνε μπροστά. Το όλο ζήτημα είναι, φταίει το συντονιστικό ως διαδικασία και πρέπει να βρούμε μια άλλη διαδικασία; Εγώ πιστεύω ότι το συντονιστικό ως διαδικασία δε φταίει, το πρόβλημα είναι οι όροι με τους οποίους διεξάγεται. Σε όποιο συντονιστικό είναι οι οργανωμένοι που προσπαθούν να περάσουν την άποψή τους και υπάρχει και μια καταθλιπτική μειοψηφία που διαφανεί με αυτή τη λογική αλλά δε μπορεί να κάνει τίποτα άλλο, το πράγμα προφανώς βαλτώνει. Το θέμα είναι να ξεπεραστεί στην πράξη αυτή η λογική. Ας δούμε τα πρωτοβάθμια συντονιστικά σε επίπεδο συλλόγου. Εκεί έχουμε 10 οργανωμένους και 100 που ήρθαν με την υγιή λογική ότι ήρθα για να συζητήσω και να πάρω μια απόφαση και όχι για να περάσω τη γραμμή μου. Τότε αναγκαστικά και μόνο λόγω συσχετισμού οι 10 παραμερίζονται. Αυτό γινόταν πέρυσι. Φέτος δε γίνεται γιατί δεν υπάρχει η μαζική παρουσία των μη οργανωμένων σε αυτά τα όργανα, διότι μετά από τόσες ώρες σπασίματος νευρών ξενερώνει ο κόσμος και φύγει και μένουν οι ομαδάρχοι να κάνουν το παζάρεμα και να βγει μετά η απόφαση «αμεσοδημοκρατικά», να κολληθεί στον τοίχο, να μπει στο indymedia και να διαβάσεις αυτό που αποφάσεις και εσύ. Βέβαια θα πεις πως γίνεται να έρθει ο κόσμος. Εγώ θα πω λίγο κυνικά ότι ευτυχώς που δε πάει ανοργάνωτος, ανένταχτος κόσμος στα μεγάλα συντονιστικά ή στο πανελλαδικό διότι εκεί γενικεύεται το «καγκουριλίκι» και θα τα βαρούσε όλα στο βρόντο, θα έλεγε: «είστε ηλίθιοι και σταματάω», ευτυχώς που δεν το κάνει.

Τάσος: Μια πολύ καλή παρακαταθήκη που μας άφησε ο Μάης Ιούνης ήταν η κουλτούρα της συμμετοχής. Πέρυσι ο σύλλογός μου (χημικοί μηχανικοί) ξεκίνησε ως ένας σύλλογος νεκρός πολιτικά. Για πολλά χρόνια δεν υπήρχε τίποτα. Δημιουργήθηκε λοιπόν ένα αυτόνομο σχήμα και φτάνοντας στις κινητοποιήσεις του Μαΐου είδαμε τη διψή του κόσμου να πάψει αυτός ο σύλλογος να είναι νεκρός και να αποκτήσει πολιτική και πολιτιστική ζωή. Να υπάρξει επαφή των ανθρώπων μέσα στη σχολή. Από τον Μάη - Ιούνιο και έπειτα στο κενό χρόνο επανασυντονιστήκαμε χώρους της σχολής. Όπως τον «σύλλογο» ο οποίος ήταν ένα μαγαζί παρατάξεων και τώρα έχει ανοίξει σε όλο τον κόσμο. Προσπαθήσαμε όλη τη σχολή να τη βάλουμε μέσα στη συλλογική διαδικασία. Φτάνουμε στο Γενάρη, όπου υπάρχει από τη μια αποφοροποιητικότητα αλλά ταυτόχρονα και μούδιασμα. Πρώτα από όλα δεν ήταν κάτι καινούργιο, είχαμε κάνει κάποια βήματα, τώρα έπρεπε να κάνουμε κάποιες αντιλήψεις οι οποίες πήγαιναν τις διαδικασίες πίσω. Πλέον φτάνουμε σε ένα αδιέξοδο. Πέρυσι το πολυτεχνείο ήταν ένα ατελείωτο πάρτυ. Τώρα η συμμετοχή έχει πέσει. Στα συντονιστικά, ενώ έρχεται ανοργάνωτος κόσμος με διάθεση να ακούσει και να συμμετέχει, τώρα μπαίνει μια οργανωμένη ομάδα ανθρώπων, η οποία θέλει να γίνει πρωτοπορία και να ηγεμονεύσει αυτό το κίνημα. Εκεί λοιπόν όσο και να το παλέψεις δε σε βγάζει κάπου. Σκέφτομαι λοι-

πόν ότι οι συντονιστικές μπορούν να μείνουν μια διαδικασία στην οποία να γίνεται διάλογος αλλά ο καθένας την φαντασία και την δημιουργικότητα του να την βγάζει έτσι κι αλλιώς. Δηλαδή δε μπορεί μια συντονιστική να σου πει: όχι μην την κανείς αυτήν τη δράση. Εμένα τα μεγάλα συντονιστικά δε με ενδιαφέρουν καθόλου και δε πιστεύω ότι μπορούν να αλλάξουν. Είμαι υπέρ του συντονισμού των συλλογών από τα κάτω. Όταν υπάρχουν άνθρωποι σε μια συντονιστική συλλόγου που θέλουν να κάνουν μια δράση απευθυνθούν κατευθείαν σε άλλους συλλόγους, παρακάμπτοντας το μεγάλο συντονιστικό. Μόνο έτσι μπορούμε να προχωρήσουμε μπροστά και να κάνουμε αυτό που θέλουμε και όχι να πεθαίνουμε μέσα από ατελείωτες διαδικασίες οι οποίες δε βγάζουν πουθενά.

Αλεξάνδρος: Καλύτερα είναι να δημιουργούνται αυτόνομες πρωτοβουλίες όπως πέρυσι που ήταν αποδεκτές από όλους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το πανό στην πρυτανεία, το «ΠΩΛΕΙΤΑΙ». Αυτό το πανό ανέβηκε επειδή δέκα άνθρωποι αποφάσισαν να το κάνουν. Ούτε συντονιστικό ούτε τίποτα. Όταν ανέβηκε το πανό κανείς δε ζήτησε ρέστα, «το γράφει το πλαίσιο σου;», «το αποφάσισε το συντονιστικό;». Οι περισσότεροι από τους οργανωμένους δεν ενδιαφέρονται αν θα γίνονται πράγματα, αλλά ποιός θα έχει το κεφάλι. Τελικά όλη η σύγκρουση που υπάρχει στο συντονιστικό δεν είναι σύγκρουση ιδεών και απόψεων αλλά ποιός θα ηγεμονεύσει.

Αλίκη: Και εγώ θα συμφωνήσω ότι η διαδικασία είναι μια χαρά αλλά το πρόβλημα είναι η ετερογένεια και τα χαρακτηριστικά των υποκειμένων. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να γίνει μια διάκριση μεταξύ των συντονιστικών των σχολών και των κεντρικών ή των πανελλαδικών συντονιστικών. Γιατί θεωρώ πως η αντιμετώπιση που πρέπει να έχεις στα συντονιστικά των σχολών πρέπει να είναι διαφορετική. Γιατί όμως είναι προβληματική η ετερογένεια του υποκειμένου; Έχεις από τη μία, μια οπτική που λέει: η άποψή μου είναι η σωστή και η επικράτησή της θα σημαίνει νίκη του κινήματος, αν βγάλω ποσοστό στις εκλογές θα είναι νίκη του κινήματος και με μια ριζοσπαστική απόφαση, ριζοσπαστικοποιείς το σύνολο. Είναι η λογική των κομμάτων, των οργανώσεων, οι οποίες θέλουμε δε θέλουμε συμμετέχουν στο συντονιστικό. Από την άλλη έχεις μια λογική που λέει: ελάτε όλοι μαζί να συνδιαμορφώσουμε και να δούμε τι είναι καλύτερο για το κίνημα. Στη σύγκρουση των δύο αυτών απόψεων έχεις μεγάλο πρόβλημα δομικό, γιατί δε μπορείς με τίποτα να πετύχεις εκατέρωθεν τους στόχους. Όμως, τα συντονιστικά των σχολών μπορούν πιο εύκολα να λύσουν αυτό το πρόβλημα γιατί οι κομματικοί συνασπισμοί έχουν ένα βασικό μειονέκτημα σ' αυτό το επίπεδο. Δε μπορούν να χρησιμοποιήσουν τους μηχανισμούς τους, τους οποίους μπορούν να χρησιμοποιήσουν στα κεντρικά συντονιστικά. Δηλαδή, άλλο πράγμα να μαλώνεις με πέντε κνίτες στη σχολή και άλλο με την όβα Θεσσαλονίκης. Συνεπώς, πρέπει να επανασυντονισθείς τα όργανά σου για να προχωρήσεις. Και δεν είναι όργανα θεσμικά, αλλά απαραίτητα για να συνηνοθεθείς και να μπορείς να κάνεις μαζικές δράσεις. Ο τρόπος που βλέπω να υπερβαίνουν αυτή την κατάσταση είναι να επιμένουμε στα συντονιστικά των σχολών και να σπάμε τα νεύρα μας όλοι μαζί! Θεωρώ ότι για να επανασυντονισθείς τα όργανά σου θέλει επιμονή και αν θεωρείς ότι είναι σημαντικό πρέπει να αφιερώσεις χρόνο, κόπο, πάθος και ψαϊά ουσία.

Τάσος: Ίσως παρεξηγήθηκα πριν. Δεν θεωρώ ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε εντελώς τα όργανα. Στη σχολή μου, για παράδειγμα, το παλεύουμε συνεχώς το πράγμα. Αλλά τι να το κάνεις όταν τελειώνεις αυτή η διαδικασία και πάει ο άλλος στο μεγάλο συντονιστικό και λέει τα δικά του; Τι να το κάνεις όταν μια τέτοια διαδικασία εγκλωβίζεται στο τι θα πει το μεγάλο συντονιστικό; Μια πορεία μπορεί πολλές φορές να είναι απρόσωπη αν δεν κάνει κάποιες προσπάθειες να προσεγγί-

σεις τον κόσμο, ενώ μια αυθόρμητη βραδινή μουσική πορεία, μια εξόρμηση που καταλήγει σε πορεία αυτές όντως σε φέρνουν πιο κοντά με τον κόσμο. Τέλος πάντων αυτές οι δράσεις δεν αποτελούν πρόβλημα να παρθούν μέσα από τα συντονιστικά. Το πρόβλημα είναι όταν εναποθέτουμε η απόφαση αυτή να περάσει μέσα από το μεγάλο συντονιστικό. Αν δηλαδή οι σύλλογοι έρθουμε πιο κοντά και καταλάβουμε την ανάγκη συντονισμού σε οριζόντια βάση και αν υπάρχει αυτή η επικοινωνία τότε μπορούμε πραγματικά να προχωρήσουμε μπροστά και να εκφραστεί η δημιουργικότητα, η φαντασία μας κτλ.

Σταύρος: Διαφωνώ σε κάποια σημεία με αυτά που είπε η Αλίκν. Θεωρώ ότι το συντονιστικό είναι έτσι και αλλιώς δευτεροβάθμια δομή και οικειοποιείται πολύ πιο δύσκολα από τον κόσμο και τέλος πάντων έχει ξεπεραστεί. Είπε, για παράδειγμα ότι το συντονιστικό σαν όραση επιλέγει την παρέμβαση στον ΟΣΕ. Πας την άλλη μέρα στο ραντεβού και είναι ογδόντα άτομα απ' όλες τις σχολές. Πιστεύω λοιπόν πως αυτή η διαδικασία, αυτή η δομή δεν έχει κανένα νόημα ύπαρξης, έχει ξεπεραστεί και αυτό φαίνεται και από τη συμμετοχή που έχει από τον κόσμο. Στην παρούσα φάση νομίζω πως πρέπει να λειτουργεί μια διαδικασία που λέγεται ως την πούμε "απειθαρχία" (που δε σημαίνει χάος). Αυτό γίνεται μέσα από την ανάπτυξη διαφόρων πρωτοβουλιών και όχι μόνο σε επίπεδο ατομικότητας, αλλά και σε επίπεδο συλλόγου. Πιστεύω ότι τα πράγματα πρέπει να περνάνε μέσα από τους συλλόγους. Αλλά είμαι και με την ελευθερία του κάθε συλλόγου να κάνει πέντε πράγματα και να μην εξαρτάται από το συντονιστικό. Διότι τελικά δεν έχει νόημα να αντιπαρεσθώ με τις κομματικές δυνάμεις σ' ένα επίπεδο, γραφειοκρατικό και ξεπερασμένο, όπου ταυτόχρονα δεν υπάρχει καμιά συμμετοχή από το πραγματικό υποκείμενο. Για μένα η ουσία βρίσκεται αλλού, στην έκφραση του αυθορμητισμού και της φαντασίας. Το θεωρώ πολύ προβληματικό αν θεωρούμε πως υπάρχει μια συνθήκη κινηματική να προσκολλούμαστε πίσω από μια πανοπούδαστική ή τα ΕΑΑΚ, για να λέμε ότι αυτοί καλάνε τη φάση και τον αγώνα. Δεν καλάνε τον αγώνα. Αυτός ο αγώνας μπορεί να ξεπεράσει και τη πανοπούδαστική και το συντονιστικό και το είχε δείξει πέρσι, τον Μάη-Ιούνη.

Αλεξάνδρα: Πάντως νομίζω ότι έχει μεγάλη σημασία να αμφισβητήσουμε την έννοια του συλλόγου. Νοηματοδοτεί και διάφορα άλλα πράγματα που έχουν σχέση με συντεχνιακά συμφέροντα. Δεν ενθαρρύνεται η προοπτική άτομα να όρουν ανεξάρτητα από το τι μπορεί να έχει παρθεί ως απόφαση. Και πόσο μάλλον όταν αναγνωρίζουμε κάποιες συνθήκες, όπως ότι μέσα στα συντονιστικά των σχολών μπορεί να υπάρχουν αρκετοί κατασταλτικοί μηχανισμοί. Θα ήθελα δηλαδή να μπορούσαμε να βρεθούμε με άλλους όρους, με διαφορετική οπτική. Και αναρωτιέμαι ακόμα γιατί αυτό το κίνημα δεν έχει ξεπεράσει το σύλλογο. Τί σημαίνει δηλαδή ότι είμαι π.χ. ηλεκτρολόγος;

Αλίκν: Βασικά θεωρώ ότι η Αλεξάνδρα εγκλωβίζεται σε μια στρεβλή έννοια του συλλόγου. Επίσης δε συμφωνώ με τον Σταύρο που λέει ότι το συντονιστικό είναι δευτεροβάθμιο όργανο και ως αφήσουμε τους κνίτες και τους εακκίτες που μας το έχουν καβατζώσει και ως κάνουμε άλλο συντονιστικό.

Σταύρος: Όχι, εγώ πιστεύω ότι αυτό το συντονιστικό δεν ανήκε ποτέ στο φοιτητικό κίνημα.

Αλίκν: Το συντονιστικό δεν είναι κάτι που φτιάξαν οι κνίτες, αλλά προκύπτει από την ανάγκη των συλλόγων να συντονιστούν. Δεν έχει σκοπιμότητα μια δομή. Σκοπιμότητες της δίνουν αυτοί που τη χρησιμοποιούν. Δεν πρέπει να εγκαταλείπεις το κεντρικό συντονιστικό στη μοίρα του γιατί ακόμα και αν πεις ότι το αγνοώ και δε μ' ενδιαφέρει τί κάνετε, στο επόμενο βήμα ακριβώς θα τους βρεις μπροστά σου. Δεν είναι μόνο οι πέντε κακοί κνίτες που έρχονται και μας χαλάν την πιάτσα, είναι

ένα εμπόδιο φιλοσοφικό και κοινωνικό. Τα κόμματα γεννήθηκαν και έχουν διανύσει ένα μεγάλο κομμάτι της ιστορίας. Έχουν καθιερωθεί και αυτή τη στιγμή δε μπορείς να ξεμπερδέψεις μαζί τους κλείνοντας τα μάτια ή κάνοντας τη φάση σου. Πρέπει να τους αντιμετωπίσεις, πρέπει να αποδομήσεις αυτά τα κομματικά μορφώματα και να χτυπήσεις

τη ρίζα τους με τη συμμετοχή σου, με σύγκρουση και όχι με απειθαρχία, που για μένα απειθαρχία σ' αυτό το επίπεδο σημαίνει παραίτηση. Πρέπει να τα αποδομήσουμε στα μάτια του κόσμου, όχι γιατί μας εμποδίζουν, αλλά γιατί εμποδίζουν το κίνημα να πάει μπροστά. Πρέπει να δράσεις την παραταξιακή ταυτότητα και στις συνελεύσεις και στα συντονιστικά. Και θέλω να γυρίσω στην έννοια του συλλόγου, την οποία θεωρώ ότι είναι πολύ στρεβλή όπως την αντιλαμβανόμαστε. Υπάρχει η άποψη που λέει ότι ο σύλλογος είναι αστικός θεσμός, ο οποίος δημιουργήθηκε από πολύ συγκεκριμένες πολιτικές σκοπιμότητες και από τα κυρίαρχα κόμματα. Είναι σωματεία, νομικά πρόσωπα αστικού δικαίου, είναι σαν να λέμε το απαύγασμα του αστικού πολιτισμού. Όμως λειτουργούν αυτή τη στιγμή ως την τελευταία κρυψώνα αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών. Δε μπορώ να αγνοήσω ότι η συνέντευξη είναι η μόνη ευκαιρία που έχει ένας άνθρωπος σ' αυτό τον πλανήτη να λειτουργήσει αμεσοδημοκρατικά. Αλλά δεν μπορεί να λειτουργήσει αμεσοδημοκρατικά ένας σύλλογος όταν υπάρχουν αυτή τη στιγμή μορφώματα τα οποία τον αντιλαμβάνονται ως χώρο παρέμβασης. Και πώς σταματάς το παραπάνω φαινόμενο; Με τη συμμετοχή σου στα όργανα ενώ ταυτόχρονα, αν κολλάει πολύ η διαδικασία και δε μπορείς να προχωρήσεις, κάνεις και τις αποκεντρωμένες σου δράσεις.

Αλέξανδρος: Δε συμφωνώ ότι στην πράξη το συντονιστικό είναι δευτεροβάθμιο. Υπήρχαν στις συνελεύσεις κνίτες που απομονώθηκαν στην πράξη και ο κόσμος όρχιζε να τους γιουχάρει. Δεν το λέω για καλό βέβαια, αλλά φαντάσου που έχει φτάσει ο κόσμος. Εν τέλη η ΠΚΣ κατέληξε ότι αυτό που κάνει δεν αποδίδει πολιτικά, και σκεπτόμενοι με συμφέροντα κομματικά, λένε αυτό το πράγμα θα μας πάει πίσω και αναθεωρούμε τη στάση μας. Οι κομματικοί, σε επίπεδο συλλόγων θα περιορίσουν την καφρίλα τους, γιατί ξέρουν ότι ο κόσμος θα τους γιουχάρει. Στο συντονιστικό, που μιλάνε κατά βάση σε άλλους οργανωμένους, δε φοβούνται το πολιτικό κόστος. Αν ο ανένταχος κόσμος έρχονταν στο συντονιστικό θα έβετε φραγμούς στους οργανωμένους γιατί θα φοβόταν. Εκεί καταλήγω και γι' αυτό το συντονιστικό δεν το απαξιώνω ως έννοια. Απλά λέω ότι πρέπει να υπάρχει μαζική συμμετοχή. Από εκεί και πέρα έχεις κάποιους μηχανισμούς που παίζουν τα παιχνίδια τους και εσύ δεν μπορείς να τους αλλάξεις. Πόσο δύσκολο είναι εμείς, που κάπως εκφράζουμε μια κοινή θέση, να τους αφήσουμε να παίζουν το παιχνίδι τους. Ας πουν ό,τι θέλουν, ας βγάλουν την απόφασή τους. Το θέμα είναι ότι αυτοί μπορεί να ζουν με την ψευδαίσθηση της ηγεμονίας του κινήματος και να χαίρονται, αλλά εσύ στην πράξη από κάτω μπορείς να οργανώσεις τη δράση σου και να πάρεις κόσμο με το μέρος σου.

Σταύρος: Η αναγκαιότητα του συντονιστικού δεν προέκυψε από το κίνημα, από αυτό που λέμε βάση, από τα κάτω. Προέκυψε από μια εμπειρική μορφή αγώνα που ξέρουμε ότι πρέπει να έχει ένα όργανο πρωτοβάθμιο και ένα δευτεροβάθμιο. Αν ο κόσμος εκτόταν στο συντονιστικό, δε θα ήταν αυτό το συντονιστικό, θα ήταν μια άλλη διαδικασία. Αλλά θα ήταν μια διαδικασία που θα είχε προκύψει από τον κόσμο και τότε θα ήταν διαφορετική. Δεν έχει νόημα να λέμε αν και πώς ο κόσμος θα έρθει στο συντονιστικό. Δεν θα έρθει και ούτε τον ενδιαφέρει το συντονιστικό. Απλώς έχει μάθει μια έννοια συντονιστικό, όπως είχε μάθει μια έννοια ΔΣ. Δεν το θεωρώ αυτό ποιοτική αναβάθμιση. Πιστεύω ότι προέκυψε από μια λογική μετώπου. Να χτίσουμε ένα ενιαίο μέτωπο και μέσα απ' αυτό να είμαστε όλοι μαζί. Και επειδή ακριβώς υπήρχε αυτή η ανάλυση στη μορφή αγώνα έπρεπε να δημιουργηθεί και ένα όργανο που θα συντονίζει και θα συγκροτεί αυτό το ενιαίο μέτωπο. Ο κόσμος όμως δεν κατεβαίνει στην πορεία απλά γιατί το λέει το συντονιστικό ότι κάθε τετάρτη έχουμε πορεία. Έχει οικειοποιηθεί την πορεία και τη βάζει κάθε βδομάδα ως μια μορφή αγώνα.

ΒΟ: Ας περάσουμε, λοιπόν, στο στάδιο των δράσεων. Ποιες είναι οι κινήσεις οι οποίες βγάζουν προς τα έξω τα όποια αιτήματα. Το ένα είναι οι μαζικές δράσεις, οι πορείες, το άλλο είναι οι αποκεντρωμένες δράσεις, οι πιο αυθόρμητες. Για να δούμε ποιά είναι τα πλεονεκτήματά των αποκεντρωμένων δράσεων και ποιές είναι οι πιο οικειοποιήσιμες, σε ποιες δράσεις μπορεί να εκφραστεί καλύτερα ο κόσμος και σε ποιές υπάρχει περισσότερη φαντασία. Τέλος ποιά διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά βλέπουμε σε σχέση με τον Ιούνη. Λόγου χάρη τώρα παίζει πάρα πολύ το ζήτημα του αντι-media . Η προηγούμενη πορεία της Τετάρτης ήταν μια κατεξοχόν αντι-media πορεία.

Τάσος: Κατορχήν πιστεύω όλοι εδώ μέσα εκφρά-

ζουμε μια κοινή αντίληψη ότι οι αποκεντρωμένες δράσεις είναι αυτές που θα μας πάνε μπροστά σε κοινωνικό επίπεδο. Και θέλω να το διαχωρίσω αυτό. Πιστεύω υπάρχουν οι δράσεις με τις οποίες ασκείς μια κοινωνική πίεση και υπάρχουν οι δράσεις με τις οποίες ασκείς μια πολιτική πίεση. Με τις αυθόρμητες πορείες και τις εξορμήσεις σε καταλαβαίνει η πόλη και αυτό είναι πολύ σημαντικό. Τί συμβαίνει όμως στη φάση που έχουμε φτάσει αυτή τη στιγμή; Δυστυχώς έχουμε αποτύχει σε πάρα πολλά πράγματα. Έχει περάσει ένας μήνας, η σύνδεση με την κοινωνία δεν έχει προχωρήσει, οι δράσεις μας πιστεύω ότι ήταν λίγες σε σχέση με αυτές που θα έπρεπε να είναι. Και γι' αυτό πλέον, δυστυχώς, αν θέλουμε να μιλάμε για νίκη και να βάζουμε στόχο το στάμα της αναθεώρησης, το επίπεδο στο οποίο θα παίξουμε θα είναι το πολιτικό. Είχαμε ένα μήνα καιρό να απευθυνθούμε στην κοινωνία. Από το πολύ απλό ξεκινώντας από τους γονείς μας, μέχρι την γειτονιά μας. Γιατί με το να βγαίνουμε στο κέντρο της Θεσσαλονίκης μιλάμε σε ένα πολύ συγκεκριμένο κόσμο, και νομίζω ότι η ζωή της πόλης είναι στις γειτονιές δεν είναι στο κέντρο. Δυστυχώς η πίεση που θα ασκήσουμε θα είναι πολιτική, δηλαδή τα τρία ανοιγμένα κεφάλια, η πορεία των 20.000 ατόμων κτλ.

ΒΟ: Θα ήθελα να δούμε λίγο και το θέμα της παραβατικότητας, της πολιτικής ανυπακοής καλύτερα και των μεθόδων σύγκρουσης. Η πρώτη πορεία φέτος είχε τα χαρακτηριστικά που είχε η τελευταία πέρυσι, δηλαδή ξεκίνησε με τη maximum συγκρουσιακή διάθεση με την οποία έκλεισε ο Ιούνης. Γιατί μπαίνει πολύ έντονα το ζήτημα της επικοινωνίας και της κεντρικής πολιτικής σκηνής, και πόσο θεαματικός ή όχι γίνεται;

Αλέξανδρος: Πριν πάω εκεί θέλω να πω ότι δράσεις έγιναν. Διαφωνώ ότι δεν έγιναν. Πέρσι έγιναν λιγότερες θεαματικές πράξεις. Φέτος, η διαφορά είναι, ότι από την αρχή που ξεκίνησαν οι καταλήψεις κάθε μέρα κάναμε δράσεις. Υπήρξαν φέτος πολύ έξυπνες ιδέες για πράγματα αλλά δεν υπήρχε το δυναμικό για να τις τρέξει. Δεν είναι δυνατόν οι ίδιοι και οι ίδιοι να τρέχουν τόσα πράγματα ταυτόχρονα. Ο κόσμος που συμμετέχει στο δεύτερο γύρο είναι λιγότερος, υπάρχει μια κούραση. Βγαίνεις το πρωί και κάνεις μια εξόρμηση στην πόλη και θα μιλήσεις με είκοσι ανθρώπους όπου κάποιος θα το πάρουν θετικά, κάποιος θα το πάρουν αρνητικά. Κάνεις ότι μπορείς. Και βγαίνει μια εκπομπή του βράδυ, που δε βγαίνει μία βγαίνουν δεκάδες, και σε ισοπεδώνει. Δηλαδή νιώθεις ότι είσαι σε ένα πόλεμο και βγαίνεις με το μαχαίρι να αντιμετωπίσεις ένα θεωρακισμένο να έρχεται κατά πάνω σου. Είναι άνιση η μάχη με την εικόνα. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του αλήτη του Πρετεντέρη με την ανατροπή, όπου ήταν 56 λεπτά η εκπομπή του και το σποτάκι με τον μπάτσο που καίγονταν, που κρατάει 30 δευτερόλεπτα, παίχτηκε συνολικά 25 λεπτά! Είναι τόσο ισχυρή η δύναμη της εικόνας, που όση αντιληφοφόρηση και να κάνεις οι δυνατότητές σου είναι περιορισμένες. Δηλαδή πιστεύω έγιναν πολλές δράσεις αντιληφοφόρησης, θα μπορούσαν να γίνουν πολλές παραπάνω, αλλά φτάσαμε στα όριά μας. Πέρυσι τα media δεν έδειχναν τίποτα, μέχρι τις 8 Ιουνίου κανείς δεν ήξερε τίποτα. 8 Ιούνη στη μεγάλη πανελλαδική πορεία στην Αθήνα, πέφτει ξύλο, γίνονται συλλήψεις, δημοσιεύονται οι φωτογραφίες με τα ανοιγμένα κεφάλια και ξαφνικά όλα τα media πέφτουν από πάνω μας, τρέχανε για συνεντεύξεις, και όλος ο τύπος σύσσωμος έβγαλε στην επιφάνεια τον δίκαιο αγώνα των φοιτητών. Γιατί; Γιατί έπεσε ξύλο. Το επικοινωνιακό που λέμε. Τώρα βλέπουμε μια προσπάθεια για σύγκρουση από αυτούς που διαμορφώνουν τον χαρακτήρα κάθε πορείας, κατά την γνώμη μου δικαιολογημένη γιατί έχει μια γνήσια βάση, όπως την οργή ενάντια στις κόκκινες ζώνες, εμφανιζόμενη, όμως, σαν απόπειρα επικοινωνιακού χαρακτήρα για να πέσει ξύλο. Λίγο το κάγκελο, λίγο αυτό, λίγο το άλλο, να γίνει νταβατούρι να μας παίξουν τα κανάλια. Το οποίο δεν το καταδικάζω και τελείως, γιατί εκεί τελικά καταλήγεις. Πώς αλλιώς θα με δείξουνε; Βέβαια καμία σχέση δεν έχει η συγκρουσιακή διάθεση που μπορεί να βγαίνει αυθόρμητα και το συγκεκριμένο καγκελάκι στο Υπουργείο. Δεν θέλω βέβαια να τα ισοπεδώσω και όλα. Τον ενάμιση χρόνο που παίζει αυτή η ιστορία έχουν γίνει και συγκρούσεις σε πορείες που δεν ήταν καγκελάκι Στην πορεία στις 27 Ιούνη πέρυσι στην Αθήνα, εμείς από Θεσσαλονίκη κατεβήκαμε με συγκρουσιακή διάθεση. Δεν θα ξεχάσω συλλόγους που είχαν πάρει όλα τα αντίστοιχα εξαρτήματα και πήγαιναν για αυτό. Αποφασισμένοι. Και έβλεπες την ριζοσπαστικοποίηση στον κόσμο, στο μπλοκ. Δεν είναι ότι ήταν οι οργανωμένοι, ούτε οι αναρχικοί, ήταν απλοί φοιτητές, που πριν έξι μήνες θα έπιναν καφέ στην παραλία και δεν θα έκαναν τίποτα περισσότερο από αυτό. Και ήταν τώρα στην πορεία, στην Αθήνα, με το παλούκι στο χέρι και

ΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

31 Ιανουαρίου: συμβολική καταληψης της EPT3

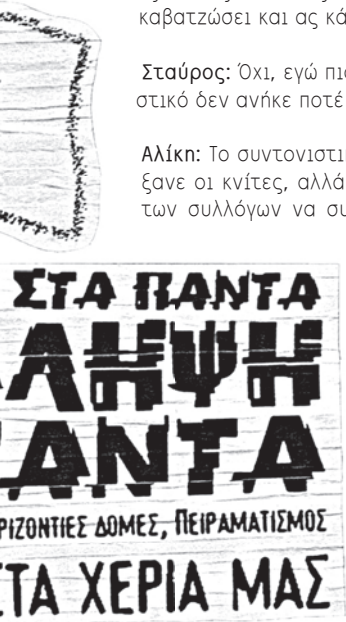
3 Φεβρουαρίου: κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού από 100 φοιτητές για περίπου μια ώρα

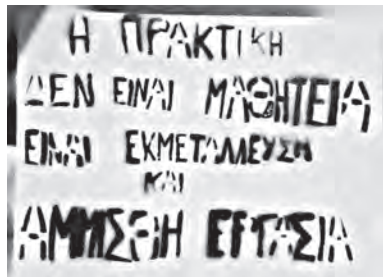
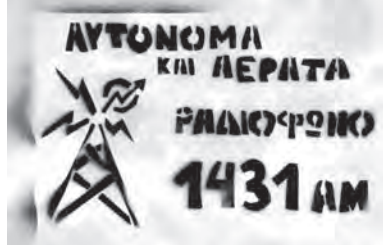
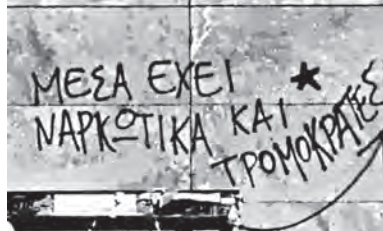

8 Φεβρουαρίου: καταστροφή κάμερας στη Τσιμισκή κατά τη διάρκεια της πορείας

8 Φεβρουαρίου: κατάληψη του εγκατελημένου κτιρίου της εστίας δέλτα

φώναζαν «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι» και το πίστευαν. Αυτό το πράγμα έχει μείνει. Και βλέπεις τον περισσότερο κόσμο να έχει μια επιθετική διάθεση. Αυτό πιστεύω θα φανεί πιο μετά, όταν έρθουν πιο άγριες μέρες.

Σταύρος: Χρειάζονται δράσεις αυθόρμητες και συνεχείς. Γιατί έτσι θα δημιουργήσεις πρόβλημα. Πρέπει να δημιουργήσεις πρόβλημα. Θεωρώ πως ο κόσμος έχει ενημέρωση. Όχι όμως όπως θα θέλαμε. Γιατί δυστυχώς οι δομές αντιπληροφόρησης ή οι τρόποι που χρησιμοποιούμε μέχρι τώρα δεν είναι τόσο ισχυροί ώστε να αντιπαρατεθούν στα ίδια τις κρατικές μορφές πληροφόρησης. Παρόλα αυτά ο κόσμος έχει πληροφορηθεί και έχει πάρει και θέση. Υπάρχει η θέση που λέει: «είμαι μαζί τους» ή «δεν είμαι μαζί τους». Και αυτό το βλέπεις. Τώρα περί σύγκρουσης. Για μένα η κορύφωση ή η κλιμάκωση δεν συνεπάγεται αυτόματα το ανέβασμα του πήχη της βίας. Έχω χίλιους λόγους να συγκρουστώ με ένα μπάτσο, έχω άλλους χίλιους λόγους να σπάσω το υπουργείο. Τελευταία όμως, έχω καταλήξει πως η αποτελεσματικότητα δεν σχετίζεται αποκλειστικά με το ανέβασμα του πήχη της βίας. Ακόμα και ένα σπρέι είναι μια μορφή παραβατικότητας, διαρρηγνύεις μια κανονικότητα που διέπει την καθημερινότητά μας. Μπορεί να κάνει περισσότερη δουλειά από το να πέσουν πέντε ξυλιές ή να φάμε κάνα δακρυγόνο. Ιδέες υπάρχουν πάρα πολλές οι οποίες πραγματοποιήθηκαν και σε σχέση με πέρυσι βλέπουμε μια ποιοτική αναβάθμιση. Όπως για παράδειγμα η δράση στον ΟΤΕ ή στον ΟΣΕ, συζητείται και μια δράση για το Λευκό Πύργο, υπάρχουν ένα σωρό ωραίες ιδέες, το θέμα είναι πώς θα εξωτερικευτούν και θα πραγματοποιηθούν. Τέλος, δεν περίμενα από κανένα πρετεντέρη, τράγκα και κακαουνάκη, να μου συμπαρασταθεί στον αγώνα μου. Και στην τελική δεν θέλω. Γιατί αντιλαμβάνομαι την διαδικασία αγώνα ως διαδικασία σύγκρουσης με ένα ολόκληρο σύστημα και ως είναι η αφορμή το άρθρο 16. Βλέπω όμως, και το τονίζω αυτό, να υπάρχει μια γενικότερη αντίληψη πως εμείς οι φοιτητές πρέπει να βγούμε στην κοινωνία και να πούμε «ελάτε να διαδηλώσετε με τα παιδιά σας» γιατί παλεύουμε για κεκτημένα δικαιώματα που θα χάσουν οι επόμενες γενιές- αυτό κάνει κάπως τα όρια. Δηλαδή, όπως για παράδειγμα στον ΟΣΕ όταν ήρθε ο σταθμάρχης και άρπαξε από τον γιακά ένα παιδί. Βλέποντας αυτή την κίνηση σου έρχεται μια αντίδραση απέναντί του: «τι κάνεις εκεί» και τέτοια... Από πίσω, όμως ο κόσμος του φώναζε «σε θέλουμε μαζί μας». Εγώ νομίζω πως αυτό συμβαίνει επειδή δεν μπαίνουν πολιτικά ποιοτικά χαρακτηριστικά. Το σε «θέλουμε μαζί μας», είναι ωραίο, ενοποιητικό, ενώνει πολλά κοινωνικά στρώματα. Αλλά πρέπει να διατηρείται και μια πολιτική στόχευση.

Αλίκη: Εμένα μου φαίνεται λίγο προβληματική η έννοια «απεύθυνση στην κοινωνία». Ίμαι εγώ ο φοιτητής και απευθύνομαι σε ένα άλλο πράγμα το οποίο είναι η κοινωνία; Είναι λίγο οξείμωρο αυτό. Αν δεν αντιληφθούμε ότι είμαστε κομμάτι της κοινωνίας και δεν είναι η κοινωνία η κυρία απέναντί, και ότι τα αιτήματά μας, άμα πιάσεις το άρθρο 16 και το αναλύσεις και το εμπλοκώσεις με άλλα ζητήματα, για να τους κλείσεις το στόμα όταν λένε ότι είναι συντεχνιακά, τότε δεν απευθύνεσαι στην κοινωνία, αλλά ενσωματώνεσαι σε αυτή. Δηλαδή, ζητήματα όπως η υποθαλάσσια, ζητήματα όπως τα μεταλλεία, γίνεται χαμός για ζητήματα που αφορούν την πόλη ή τον κάθε άνθρωπο, ή μια ανάλυση του άρθρου 16 ευρύτερη του στυλ: δεν είμαι μόνο εγώ ο φοιτητής που θα πάρω «κακή εκπαίδευση» αν αναθεωρηθεί το άρθρο 16 αλλά είσαι και εσύ που δεν θα μπορείς να επωφεληθείς από ένα κοινωνικό ερευνητικό, ενδοχόμενως που θα αναγκαστείς να στείλεις το παιδί σου να πληρώνει δίδακτρα και συγγράμματα. Να αναδείξουμε δηλαδή πως το ζήτημα αυτό δεν είναι μόνο των φοιτητών. Είναι ζήτημα της κοινωνίας. Όσον αφορά την σύγκρουση τώρα. Για μένα η σύγκρουση είναι ένα μέσο με το οποίο δεν έχω κανένα φετίχ ή κανένα κόλλημα. Ούτε λέω σύγκρουση «μακριά από εμάς», ούτε λέω «βουρ, μπάχαλα και ντου γιατί έτσι γουστάρουμε». Αν και γουστάρω, το ομολογώ. Για μένα έχει μεγάλη σημασία να δούμε πιο είναι το υποκείμενο που συγκρούεται. Δηλαδή, το να μαζευτούνε μπροστά, πέντε μπρατσωμένοι, οι οποίοι θα αρχίσουν να κουνάνε την πόρτα ή θα κρατάνε τα μεγάλα παλούκια, εντάξει σαν γυναίκα δε λέω γοητεύομαι, αλλά σαν κομμάτι του κινήματος έχω ένα πρόβλημα. Έχει ένα νόημα να δούμε πιο είναι το υποκείμενο που συγκρούεται και αν γίνεται υποκατάστασή του. Δηλαδή αν η Α.Κ., για παράδειγμα, γίνει ο μπάτσοι του κινήματος έχω ένα πρόβλημα. Πρέπει να βρούμε δημοκρατικούς όρους διεξαγωγής της σύγκρουσης. Και μη φρικάρουμε που λέω δημοκρατικούς, με την καλή έννοια το λέω.

Σταύρος: Θα ήθελα να πω πως για μένα ισχύει ένα άλλο φαινόμενο στην σύγκρουση. Έτσι όπως το αντιλήφθηκα στην πρώτη πορεία φέτος. Για μένα πρέπει

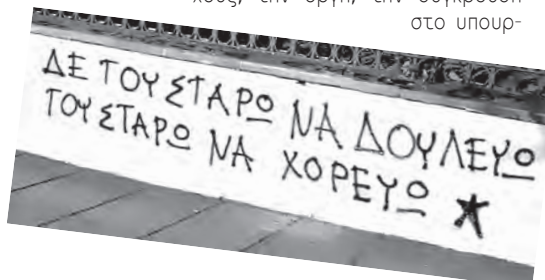
να υπάρχει ένας συλλογικά κατακτημένος πολιτικός στόχος, που στην παρούσα συγκυρία ήταν το υπουργείο. Είχε κατακτηθεί συλλογικά ότι εκεί θα γίνει κάτι δυναμικό, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να πραγματοποιείται η σύγκρουση με ένα συλλογικό αυθόρμητο. Και πως το εννοώ αυτό; Όταν όλοι μας έχουμε σαν στόχο το υπουργείο, ο καθένας να μπορεί να οικειοποιηθεί διαφορετικά μέσα σύγκρουσης. Αυτό είναι το συλλογικό αυθόρμητο. Δηλαδή, κάποιος στο υπουργείο έχει οικειοποιηθεί ένα εργαλείο που λέει ένα μπλοκ σπάει την πόρτα, είμαστε δεμένοι αλυσίδες και κάνουμε αυτό το πράγμα. Εγώ ως πούμε έχω οικειοποιηθεί ένα άλλο, το να πετάξω μια πέτρα για παράδειγμα, θα κάνω αυτό το πράγμα, μου είναι πιο εύκολο. Χωρίς να κατηγορώ κάποιον που δεν το κάνει. Θεωρώ πως αυτές είναι οι συνθήκες που διεξάγεται μια σύγκρουση. Ένας συλλογικά κατακτημένος πολιτικός στόχος που πραγματοποιείται μέσα από ένα συλλογικό αυθόρμητο, ότι εγώ με την πέτρα και εσύ με το παλούκι είμαστε μαζί.

Αλίκη: Είναι λίγο προβληματικό να νομίζεις ότι έχεις ένα συλλογικό αυθόρμητο, ενώ στην πραγματικότητα δυο πετάνε πέτρες, δυο κουνάνε την πόρτα και το πλήθος φεύγει.

Σταύρος: Αυτή η κριτική υπήρχε και για την τελευταία πορεία του Ιούνη. Δεν νομίζω, όμως πως ήταν έτσι.

Τάσος: Να πω κάτι για την σύγκρουση, χωρίς να επικεντρώσω τόσο στο Υπουργείο. Θεωρώ πολύ σημαντικές τις καθημερινές συγκρούσεις. Χωρίς να λέω ότι είναι καλύτερες. Σύγκρουση θεωρώ αυτό που γίνεται στην συνέλευση. Υπάρχει μια οργανωμένη αντίληψη υπέρ της αναθεώρησης και μια που είναι κατά, και αυτές οι δύο συγκρούονται. Σύγκρουση θεωρώ το να βγεις σε μια νεκρή πόλη και να κάνεις μουσική πορεία. Σύγκρουση θεωρώ το να μπεις μέσα σε ένα λεωφορείο και να πεις παλεύω ενάντια την αναθεώρηση του άρθρου 16 και να κόψεις τα καλώδια των μηχανημάτων ακύρωσης εισιτηρίων και να πεις σήμερα ταξιδεύετε όλοι δωρεάν. Σύγκρουση θεωρώ το να πας στον ΟΣΕ μία ώρα και να κόψεις τα τρένα. Όλα αυτά, οι καθημερινές μικρές συγκρούσεις, είναι απεύθυνση στην κοινωνία.

Από εκεί και πέρα, σε σχέση με τους πολιτικούς στόχους, την οργή, την σύγκρουση στο υπο-

γείο. Θεωρώ πως ό,τι έχει γίνει μέχρι τώρα, με εξαίρεση το προσωπικό κατέβαση στην Αθήνα, ήταν τεχνητές εντάσεις και όχι συγκρούσεις. Είναι καθαρά στημένο σκηνικό. Στο πως θα μπορούσαμε να φτιάξουμε μια σκηνή έντασης ώστε επικοινωνιακά να ανέβουμε. Διότι αν υπήρχε πραγματικά αυτή η οργή, ούτε ο κόσμος θα έφτυγε και ούτε θα άφηνε 50 άτομα να επικαλούνται γενικές συνελεύσεις. Τα οποία 50 άτομα θα μπορούσαν να πουν εμείς θα κάτσουμε να συγκρουστούμε, όποιος θέλει ας κάτσει. Αν υπάρχει αυτή η οργή δεν θα πέσει μόνο η είσοδος, θα πέσουν όλα τα κάγκελα του υπουργείου, από κόσμο οργισμένο. Δεν ξέρω, μπορεί να το βλέπω πολύ ουτοπικά στο μυαλό μου, Αλλά όταν υπάρχει οργή αυτό το πράγμα φαίνεται. Είναι καθαρά τεχνητές οι εντάσεις. Να προκαλέσουμε, να ανοίξουν κάνα δύο κεφάλια και να βγουν τα κανάλια να λεν «παιδιά, γιατί τους δέρνετε τους φοιτητές;».

ΒΟ: Αυτό πως το βλέπετε; Σίγουρα υπάρχει μια αναβάθμιση σε σχέση με τις χαμηλού τύπου παραβατικές πράξεις. Θα λέγαμε ένα ξεπέραςμα της νόμιμης συμπεριφοράς που σε περιορίζει στο οδόστρωμα και ένα πέραςμα σε κάτι έξω από την ευθύγραμμη λωρίδα του καγκέλου (σημ. της Τσιμική). Παρεμβάσεις στις τζαμαρίες στους τοίχους, στα φροντιστήρια Πλάτωνα και αλλού.

Σταύρος: Πάνω σε αυτό, δεν μπορεί πια κανένα κόμμα που υπερασπίζεται και θεωρεί την δράση του μέσα από την κρατική νομιμότητα, όπως το ΚΚΕ, να το εμποδίσει. Εκεί τους βλέπεις ανίσχυρους. Απλά δεν θα συμμετάσχουν.

Τάσος: Πέρυσι αυτό φάνηκε στην επιτροπή ερευνών. Αυτό κι αν ήταν ξεπέραςμα της νομιμότητας. Μια κανονική υπέρβαση. Να μούνε φοιτητές και με ποια απόφαση συλλόγου; Με καμία- να σπάσουν την πόρτα και να κάνουν μια έξωση στην ουσία. Και έγινε και μια μήνυση για αυτό, κατά αγνώστων βέβαια. Εδώ φαίνεται η παραβατικότητα πραγματικά. Όπως έχει αλλάξει η συμπεριφορά για άλλα πρά-

ματα. Για τα καφάο των καμερών. Θυμάστε πέρυσι που είχαμε ιστορίες και τι κράξιμο έφευγε από τον κόσμο σε αυτούς που καίγανε καφάο. Τώρα πια δεν είναι έτσι, ίσα ίσα άρχισαν να προτείνονται και μέσα στις συντονιστικές. Στην δικιά μας σήμερα θα προταθεί να γίνει κάτι σε κάμερα.

Σταύρος: Στην τελευταία κάμερα που κήκε κοντά στο υπουργείο έπεσε χειροκρότημα. Υπήρξε βέβαια μια αναμπουμπούλα με τους κουκουλωμένους, που πολλοί στη φαντασία τους το έχουν σαν κάτι αρνητικό, αλλά μόλις έγινε ενημέρωση ότι μια κάμερα πρόκειται να καεί, ο κόσμος σταμάτησε να φεύγει, έκασε εκεί, κήκε η κάμερα, φώναξε συνθήματα, χειροκρότησε και μετά αποχώρησε. Υπήρξε ένα είδος οικειοποίησης αυτής της δράσης. Στο βαθμό της αποδοχής, γιατί στο βαθμό της πράξης είναι πολύ πιο δύσκολο, διότι χρησιμοποιούνται και άλλοι συστημικοί όροι: κουκούλα, φωτιά κτλ. για τους οποίους υπάρχει προκατάληψη.

Αλέξανδρος: Εγώ πιο εντυπωσιακό θεωρώ αυτό που γίνεται με τα συνθήματα. Υπάρχουν καταστάσεις που ενώ είναι πολλοί λίγοι που τις τρέχουν, π.χ. κάποιος γράφει «λευτεριά στους 3» σε ένα τοίχο, κάποιος το βλέπει, αρχίζει να το αναπαράγει και τελικά γεμίζει η πόλη συνθήματα. Το συλλογικό αυθόρμητο που λέμε. Δημιουργήθηκαν συνειδήσεις. Το ίδιο πράγμα έγινε τώρα και με τα media, που η τελευταία πορεία ήταν αντι-ΜΜΕ, χωρίς κανένα συντονιστικό να το αποφασίσει, χωρίς κανείς να πει ότι αυτή η πορεία θα είναι αντι-ΜΜΕ. Έβλεπες από παντού ανθρώπους, αυθόρμητα, να γράφουν συνθήματα, να κολλάνε στράτσες, λινάτσες, να φωνάζουν «αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι». Αυτό κι αν ήταν συλλογικό αυθόρμητο και μια μορφή παραβατικότητας. Είχα εκεί κάποιον έξω από την κεντρική είσοδο του πολυτεχνείου να γράφει: «Μέσα έχει τρομοκράτες και ναρκωτικά» κάποιος άλλος έγραψε στον τοίχο απέναντι. «επίκειται τρομοκρατικό χτύπημα στις 8.00, εκκενώστε τα σαλόνια σας». Την άλλη μέρα είδα αυτό το σύνθημα κάπου αλλού στην πόλη. Βλέπεις ότι αυτό το πράγμα διαχέεται, ο καθένας παίρνει το σπρέι του, ατομικά αν θέλεις, και πάει και γράφει το σύνθημα. Και βλέπεις ξαφνικά, ο κοινωνικός μας χώρος, η πόλη μας, η γειτονιά, να γεμίζει συνθήματα που δεν τα αποφάσισε κανένα κεντρικό όργανο. Και είναι παραβατικότητα, και είναι συλλογικό αυθόρμητο και φέρνει και αποτέλεσμα. Δημιουργεί συνειδήσεις. Το να βλέπεις τόσα συνθήματα στους τοίχους είναι πιο επικοινωνιακό από μια σύγκρουση στο καγκελάκι του υπουργείου.

Αλεξάνδρα: Πραγματικά υπάρχει μια αναβάθμιση σε τέτοιου τύπου ενέργειες. Και η ανάρτηση πανό στα φροντιστήρια Πλάτωνα (όπου ο κόσμος χειροκρότησε) και στο σύνδεσμο βιομηχάνων, και κάποιες ωραίες παρεμβάσεις με σπρέι, στένσιλ ή αφίσες που κάνουν κάποιο κόσμο. Αυτό έχει αρχίσει να διαχέεται, βλέπεις κι άλλο κόσμο να το οικειοποιείται και να το κάνει.

Τάσος: Έχει πλάκα που έχουν γεμίσει τις σχολές με ματάδες (στους τοίχους εννοείται). Σε τραβάει σαν θέαμα ακόμα και να αλλάξεις όποψη. Σχετικά με τις εξορμήσεις. Συμφωνώ πως υπάρχουν περισσότερες εξορμήσεις. Εγώ προσωπικά έχω συμμετάσχει σε πολλαπλάσιες απ' ότι πέρυσι. Υπάρχει όμως και πολλή κούραση και ίσως αυτές είναι που μας σώζουν από την απαισιοδοξία. Υπάρχει μια στάσιμη κατάσταση εδώ και κάποιο καιρό. Το μόνο που έγινε, αν και είναι απαράδεκτο να το λέμε αυτό πολιτικά, ήταν που άλλαξε το πασοκ στάση και ξέφυγε ότι θα μας παίξουν τα κανάλια λίγο παραπάνω. Είναι θέμα ταμπού. Νομίζω ότι είναι ένας σταθμός. Πολιτικά, πλέον για μια πορεία με ανοιγμένα κεφάλια την ευθύνη την σπώνουν μόνο η Νέα Δημοκρατία. Γιατί το πασοκ σήκωσε τα χέρια. Έχει μεγάλη διαφορά με το τι γινόταν μέχρι τώρα. Έχει μεγάλη διαφορά το να λες πως για τις 400 καταλήψεις έχει μόνο ο Καραμανλής την ευθύνη, ενώ ο Γιωργάκης δεν την έχει, για τα κανάλια βέβαια. Αυτό το παιχνίδι το ζούμε. Μπορεί να διαφωνούμε αλλά όσο να το κάνουμε είναι πραγματικότητα. Πολιτικά τα πράγματα είναι πιο ευνοϊκά ώστε να σταματήσει η αναθεώρηση.

Σταύρος: Γιατί καλώς ή κακώς, για να γείρει η πλάστιγκα ακόμα περισσότερο, δεν είναι μόνο ότι θα κατέβουνε 20.000 κόσμος στην Αθήνα. 20.000 κόσμου κατεβαίνουν στην Αθήνα για να πιέσουν μηχανισμούς πωληνητικούς, βρώμικους και απαράδεκτους, να πάρουν θέση. Και πραγματικά χρειάζονται αυτοί οι μηχανισμοί για να γίνει ένα ευρύτερο πολιτικό άνοιγμα. Χρειάζεται δυστυχώς η ΓΣΕΕ για να ασκήσει πιέσεις. Απλά εσύ πρέπει να αντιλαμβάνεσαι τι σου αναλογεί μέσα σε αυτή την πολυμορφία.

ΒΟ: Ένα άλλο ζήτημα. Το ζήτημα των διαχωρισμών. Κοινωνία, φοιτητές, κόσμος της εργασίας. Πώς θα

έρθουμε σε επαφή; Πως θα επικοινωνήσουμε; Ποια είναι η άποψή σας για το φανταστικό ότι το ζήτημα είναι να έρθει μαζί μας ο εργάτης, να κατέβουν στο δρόμο τα σωματεία και τα συνδικάτα και με κάποιο μαγικό τρόπο θα έρθουμε σε επαφή μαζί τους. Μαζί με ποιους όμως; Επίσης τι λέτε για τη συζήτηση γύρω από το κλασικό αίτημα «λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους» που άσχετα από άλλες προτάσεις αυτό βγαίνει σαν κεντρική εικόνα.

Αλέξανδρος: Αυτό έχει σχέση και με το κατά πόσο η βάση ψηφίζει και συμμετέχει μαζικά, στηρίζοντας ενεργά όλα τα προτάγματα. Για να είμαστε ειλικρινείς το πλαίσιο λέει πολλές ωραίες λέξεις αλλά ο κόσμος ουσιαστικά ψηφίζει για την κατάληψη ενάντια στην αναθεώρηση.

Τάσος: Υπάρχει μια σύγκρουση πάνω σε αυτό. Θα φέρω ένα παράδειγμα της σχολής. Γράφτηκαν κάποια συνθήματα όπως το «να κέσω το δικαίωμα στην εργασία». Υπήρξε άμεση αντίδραση της ΠΚΣ, ότι τέτοιους ανθρώπους δεν τους χρειαζόμαστε στο κίνημα. Εδώ προκύπτει μια σύγκρουση ιδεολογική. Το θέμα της κοινωνίας, δεν είμαι σε θέση να το αναλύσω. Μόνο μέσα από προσωπικές εμπειρίες. Όταν βγαίνεις σε μια εξόρμηση, και σου λέει η γιαγιά «παλέψτε εσείς για μας τώρα που γεράσαμε και δεν μπορούμε να αγωνιστούμε» ή όταν σου λέει άλλη κυρία «μπράβο ρε παιδιά, μπράβο που ξεκινάτε εσείς τον αγώνα σας, γιατί έμενα θα με βγάλουν στην σύνταξη στα 70». Γενικότερα υπάρχει μια δυσορέσκεια. Για αυτό θεωρώ τον αγώνα μας σημαντικό, αν καταφέρουμε κάποια πράγματα αυτό θα αποτελέσει κεκτημένο για όλη την κοινωνία. Δίνει θάρρος σε όλο τον κόσμο, γιατί μόνο ήττες έχει γνωρίσει τα τελευταία χρόνια. Αν εξαιρέσουμε ένα σταμάτημα του ασφαλιστικού, ποια άλλη νίκη έχουμε γαυρώσει; Άσε που σιγά σιγά με μικρές ρυθμίσεις το ασφαλιστικό αλλάζει. Πέρα από τα πολιτικά προτάγματα υπάρχουν κάποιες πραγματικές ανάγκες. Δίνονται κάποιοι καθημερινοί αγώνες. Ίσως με έλλειψη φαντασίας, ή ίσως με έλλειψη του σωστού προτάγματος, δεν είμαι αυτός που θα το κρίνει. Από και πέρα νομίζω πως αυτό που γίνεται στα πανεπιστήμια είναι πολύ σημαντικό. Γιατί μια νίκη αυτή την στιγμή δικιά μας, και δυστυχώς θα είναι δικιά μας, και δυστυχώς ξεχωρίζω τους φοιτητές από την κοινωνία, γιατί και η ίδια η κοινωνία διαχωρίστηκε από τους φοιτητές, γιατί για τα μάτια του κόσμου, είμαστε οι ρέμπελι, είμαστε χίλια δυο, όχι μόνο για τους μεγαλύτερους αλλά και για τους συμμαθητές μας που δεν πέρασαν στο πανεπιστήμιο. Για αυτούς είμαστε οι άνθρωποι που κάθονται, τρώνε τα λεφτά των γονιών τους ενώ οι ίδιοι δουλεύουν από τα 16 τους. Υπάρχει αυτός ο διαχωρισμός. Όπως η ίδια η κοινωνία έχει επιλέξει να διαχωρίσει και τον μπάτσο, όπως η ίδια κοινωνία έχει επιλέξει να διαχωρίσει και κάποιες άλλες ταυτότητες ανθρώπων. Δυστυχώς είναι ένας αγώνας δικός μας. Έχει μεν κάποια ευρύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά, που άμα καταφέρουμε κάποια πράγματα αυτό θα αποτελέσει πάρα πολύ σημαντικό κοινωνικό κεκτημένο. Και για τα αιτήματα και για το πως παλεύεις. Η ιστορική συνθήκη είναι λίγο περίεργη στη Ελλάδα. Ξεκινώντας από το '81 και πάει λέγοντας ο κόσμος έχει απογοητευτεί από πολλά πράγματα. Μια τέτοια νίκη θα αλλάξει πολλά πράγματα και στην κοινωνία και στο πανεπιστήμιο. Γιατί το πανεπιστήμιο χωρίς αυτή τη μεταρρύθμιση δεν θα μπορούσε να συνεχίσει να λειτουργεί όπως είναι σήμερα. Θα επαναπροσδιοριστούν πολλές σχέσεις μέσα του αν καταφέρουμε να σταματήσουμε την αναθεώρηση και γενικότερα την μεταρρύθμιση. Διότι μπορεί να υπάρχει η επιχειρηματοποίηση αλλά χωρίς το νομικό πλαίσιο παραμένει μετέωρη.

Αλέξανδρος: Και ο κόσμος που είναι τώρα φοιτητής, και συμμετέχει στον αγώνα, μεθαύριο που θα βγει στην εργασία θα έχει έναν κατακτημένο αγώνα.

Αλεξάνδρα: Παρόλο δεν με εκφράζουν τα προτάγματα αυτού του κινήματος και φοβάμαι πως θα σταματήσει όταν θα ανακόψουν την αναθεώρηση του άρθρου 16, έχω την αγωνία αυτό το κίνημα να νικήσει. Γιατί αν ηττηθεί θα ηττηθούν οι κοινωνικοί αγώνες. Θα υπάρξει απογοήτευση. Μετά από τόσο καιρό αγώνα και τόση δυναμικότητα, τι άλλο σου μένει να κάνεις; Θα πάψει ο κόσμος να ελπίζει ότι μπορεί να κάνει κάτι.

Σταύρος: Είμαστε κομμάτι της κοινωνίας... Αυτό ακούγεται πολύ ωραίο αλλά δυστυχώς δεν είναι έτσι, γιατί το έχουμε επιλέξει και εμείς να μην είναι έτσι. Γιατί η μορφή και η στόχευση του αγώνα μας, ή η αφορμή που ξεκίνησε αφορούσε καθαρά μόνο εμάς. Αυτό που λέμε συνεχειακός αγώνας. Που σε πολλούς δεν αρέσει. Γιατί; Γιατί εσύ είσαι στο πανεπιστήμιο. Εσύ λοιπόν επιλέγεις να διατηρήσεις αυτό το πανεπιστήμιο όπου φτάνουν κάποια υποκείμενα μέσα από συγκεκριμένα φίλτρα. Διατηρείς

δηλαδή αυτό τον διαχωρισμό. Και είναι τελείως φυσικό αυτός που δεν έχει περάσει στο πανεπιστήμιο να μη σε θεωρεί μαζί του. Γιατί εσύ είσαι ένα σκαλί παραπάνω. Και αντί στον αγώνα σου να βάζεις αιτήματα που να προσπαθούν να διαρρηξούν αυτό το διαχωρισμό, κάνοντας δράσεις, φέρνοντας σε δυσκολία το ίδιο το κράτος να απαντήσει σε αυτό το διαχωρισμό, μένεις εκεί, διατηρείς αυτό που είσαι, μια αμυντική θέση και στην ουσία προσπαθείς να γίνεις ένας καλός τερματοφύλακας ώστε να πιάσεις το γκολ που περιμένεις από την επίθεση, ενώ κανονικά έπρεπε να προετοιμάζεσαι ώστε να βάλεις εσύ το γκολ. Έχω λοιπόν πρόβλημα με αυτή την αμυντική στάση. Παιδιά μας βαρύνει, πρέπει να διατηρήσουμε αυτό που έχουμε, ότι εμείς οι νομικάριοι θα γίνουμε δικηγόροι, ότι εμείς οι φιλόλογοι θα γίνουμε φιλόλογοι αλλά θα βάλουμε και αξιολογικά κριτήρια στον εαυτό μας ώστε να γίνουμε καλοί φιλόλογοι, να αναπαράγουμε δηλαδή και με βελτιωμένο τρόπο τους διαχωρισμούς. Έχω πρόβλημα με αυτά τα πράγματα. Τα θεωρώ τελείως λάθος. Πρέπει να βγούμε επιθετικά και να πούμε δεν θέλουμε να γίνουμε καλοί φιλόλογοι όπως μας θέλουν. Θα ήθελα να γίνονται συζητήσεις για την αποδόμηση του ρόλου του φιλόλογου. Θέλω να πάω να συναντήσω τα άλλα κοινωνικά κομμάτια που είναι διαχωρισμένα και να βρω τρόπους οργάνωσης και δομές, οι οποίες θα μας συνενώσουν. Αυτή είναι όμως μια πιο θεωρητική συζήτηση. Θεωρώ σημαντικό να νικήσει αυτό το κίνημα γιατί θα χτυπηθεί πολύ έντονα όχι μόνο η ιδιωτικοποίηση ή η επιχειρηματοποίηση, αλλά θα αναζωογονηθεί η ριζοσπαστικότητα στα πανεπιστήμια.

Αλίκη: Για να επιστρέψω στο ζήτημα ποιά η σχέση φοιτητικού κινήματος με την εργασία και ποια ανάλυση κάνει για την εργασία. Αυτά τα πράγματα που εκφράζουν τα πλαίσια είναι κυρίως αποκυήματα μιας παλαιοκομματικής ανάλυσης με στρεβλή μαρξιστική αφετηρία. Δηλαδή είναι αυτοί οι πάλε ποτέ διαχωρισμοί τάξεων σε εργάτες, φοιτητές, συνταξιούχους κτλ... Αυτή η ανάλυση δεν είναι ούτε καν μαρξιστική. Η ανάλυση του κινήματος για την εργασία είναι σε εμβρυακό επίπεδο. Η κυρίαρχη τάση είναι το «λιγότερη δουλειά - δουλειά για όλους», αλλά σε επίπεδο κινήματος δεν έχει γίνει καμιά ανάλυση για το τι

θα πει δουλειά. Ποιά είναι η έννοια της δουλειάς; Ποιά είναι η οικονομική δομή που απαιτεί μια δουλειά του τύπου που έχουμε σήμερα και ποιά δουλειά θα απαιτούσε μια άλλη οικονομική και κοινωνική δομή. Η ανάλυση είναι μηδενική. Δεν νομίζω ότι μπορούμε σαν κίνημα να έχουμε μια θέση για τα εργασιακά. Και όσων αφορά την σύνδεση με την εργασία, υπάρχει ένα φανταστικό, λέμε σε πρώτη φάση να κάνουμε πανεκπαιδευτικό μέτωπο. Πρώτα να συνδεθούμε με τα σχολεία, με καθηγητές και μαθητές. Εκεί βρίσκουμε τους στρατηγικούς μας συμμάχους. Από εκεί και πέρα ηγαιόμαστε στους εργαζομένους περιμένοντας πως θα στηρίξουν τα παιδιά τους, που πάνε στο πανεπιστήμιο. Αυτό είναι μια απλουστευμένη λογική και σε πολύ εμβρυακό επίπεδο.

Αλέξανδρος: Είναι και λίγο στάχτη. Κάνουμε μια εκδήλωση που ηγαιόμαστε 50 φοιτητές και 10 εργαζόμενοι και νομίζουμε πως κάνουμε σύνδεση του φοιτητικού κινήματος με τον κόσμο της εργασίας. Και φυσικά σε αυτές τις εκδηλώσεις δεν έρχεται ο μπαμπάς ή η μαμά σου, αλλά συνδικαλιστές.

Τάσος: Εμένα με προβληματίζει αυτή η συζήτηση γιατί ακόμα δεν ξέρω ποιο είναι το έρεισμα σε σχέση με αυτά στη σχολή μου. Μπορεί να είναι σε εμβρυακό επίπεδο η ανάλυση αλλά δεν φτάνει απαραίτητα οι παρατάξεις με τις μαρξιστικές αναλύσεις. Δεν υπάρχει το έδαφος να γίνει μια τέτοια κουβέντα. Εδώ σε ζητήματα εκπαίδευσης κλωαίνουμε πάρα πολύ. Τι υπερασπιζόμαστε ακριβώς; Είμαστε σίγουροι τι ακριβώς υπερασπίζονται οι συνιστώσες του κινήματος; Εγώ όταν λέω δημόσια παιδεία ξέρω τι εννοώ ακριβώς. Ο άλλος όταν σου λέει δημόσια εννοεί το κρατικό. Αυτό το πιο απλό δεν έχει ξεκαθαριστεί στον κόσμο. Δεν βλέπω σε σχέση με την εργασία να εκφράζονται άλλες αντιλήψεις. Δεν είναι τόσο απλό να περάσουμε στο επίπεδο στο οποίο συζητάμε. Το οποίο θα ήταν και το απόλυτο επίπεδο ριζοσπαστικοποίησης αυτού του κινήματος. Όταν θα βγεις με τέτοια αιτήματα, θα έχεις αποποιηθεί κάθε ρόλο της καθημερινότητάς σου. Δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι πιο ριζοσπαστικό. Προς τα εκεί μάλ-

λον θα πρέπει να προσανατολιζόμαστε, αλλά βλέπω και πολλά μικρά πραγματάκια που κλωαίνουμε ακόμα να τα λύσουμε.

Σταύρος: Για μένα είναι ξεκάθαρο το τι αίτημα βάζει κεντρικά το κίνημα. Βάζει το δημόσιο, με όρους μαζικότητας, γιατί ό,τι είναι μαζικό είναι και δημόσιο και το κρατικό γιατί θέλουμε η διαχείριση της γνώσης να γίνεται από την μεριά του κράτους. Θέλουμε αξιοκρατία. Για μένα υπάρχει αυτό σαν ρεύμα ξεκάθαρο.

Αλίκη: Έχουμε φοβερό πρόβλημα να προσδιορίσουμε τη διαφορά δημόσιου και κρατικού πανεπιστημίου, έχουν γίνει πολλές συζητήσεις αλλά ο κόσμος φαίνεται να μην αντιλαμβάνεται την διαφορά. Και εδώ να κάτσουμε να πούμε τώρα τι εννοεί ο καθένας θα δούμε διαφορετικές προσεγγίσεις. Διότι στο πανεπιστήμιο δεν έχει ακριβώς το κράτος τον πάνω λόγο. Όταν μιλάμε για δημόσιο, συνήθως όλοι απαντάνε πως δημόσιο είναι αυτό που καθορίζει τις λειτουργίες του ανάλογα με τις ανάγκες της κοινωνίας.

Σταύρος: Όχι, για μένα είναι δημόσιο γιατί τα χαρακτηριστικά που έχει προσδόθηκαν σε αυτό, από διαδικασίες αγώνα.

Αλέξανδρος: Το άσυλο δεν είναι ο νόμος που το κατοχυρώνει, είναι αυτό που κατακτήθηκε κοινωνικά. Είναι ιδέα που εμείς την διαμορφώνουμε και την υπερασπιζόμαστε κάθε φορά. Το ίδιο ισχύει και για το δημόσιο. Δεν είναι δημόσιο επειδή μπορούν όλοι να μπορούν να ηγαιόσουν και να διαβάζουν, αλλά επειδή υπάρχουν στέκια, εκδηλώσεις, ομάδες, που γίνονται δρώμενα.

Αλίκη: Κάθε δομή που υπάρχει στην κοινωνία έχει να κάνει με την επικράτηση του από τα πάνω ή του από τα κάτω. Το ότι ο Bill Gates χαρίζει κάθε χρόνο κάτι εκατομμύρια στα σωματεία του αυτό δείχνει και μια κίνηση των από τα κάτω. Χωρίς να λέω ότι ο Bill Gates είναι καλός άνθρωπος. Πουθενά να μην εκμνηστούμε την από τα κάτω δύναμη. Και σε ιδιωτικούς φορείς υπάρχουν κατακτήσεις των από τα κάτω που θα μπορούσαν να τους καταστήσουν δημόσιους. Οπότε ας μην πανικοβαλλόμαστε ότι θα επικρατήσει παντού η ιδιωτική σφαίρα διότι όλα μπορούν εν δυνάμει να αποκτήσουν δημόσια χαρακτηριστικά

ΒΟ: Κλείνοντας να δούμε τι είναι αυτό που μένει τελικά; π.χ. σε επίπεδο υποδομών, είδαμε στις καταλήψεις του 2001 ότι γεννήθηκε το ραδιόφωνο (το 1431), έπειτα τον Μάη - Ιούνιο του 2006 για πρώτη φορά σε κινηματικό επίπεδο στην Ελλάδα χρησιμοποιείται το internet, σήμερα το 2007 ποιο είναι το επόμενο στάδιο;

Αλέξανδρος: Ενισχύθηκαν τα αυτόνομα σχήματα και δημιουργήθηκε το συντονιστικό της αυτονομίας. Κόσμος που γνωρίστηκε τον Μάη - Ιούνιο δημιούργησε τώρα νέα σχήματα. Πράγμα που θα ήταν πολύ δύσκολο να γίνει σε μη κινηματική περίοδο. Διαμορφώθηκαν συνειδήσεις μέσα σε δυο μήνες, διότι υπήρχε η πράξη και το πραγματικό βίωμα της συλλογικής πάλης, κάτι που αλλιώς θα χρειαζόταν πολλή χρόνια να συμβεί. Εξάλλου και τα προηγούμενα αυτόνομα σχήματα δημιουργήθηκαν σε αντίστοιχες κινηματικές περιόδους του παρελθόντος. Επίσης το internet πέφτει και φέτος παίζει καθοριστικό ρόλο και είναι το βασικό μας μέσο π.χ. το site www.edopolytexneio.gr. Το σημαντικότερο όμως δεν είναι τόσο οι υποδομές που αφήνουμε όσο οι ίδιες οι συνειδήσεις που διαμορφώθηκαν, κυρίως οι συλλογικές. Όπου και να πας θα τις κουβαλάς μαζί σου αυτές τις εμπειρίες και στο εργασιακό του χώρο ο καθένας θα παλέψει. Επίσης ήταν φοβερό το γεγονός ότι έκαναν διαδηλώσεις αλληλεγγύης στο Παρίσι έξω από την ελληνική πρεσβεία, αυτό μας έδειξε ότι δεν είμαστε μόνοι μας απομονωμένοι εδώ, αλλά υπάρχουν πολλά κοινά που μας ενώνουν με άλλα μέρη του πλανήτη.

Αλεξάνδρα: Επίσης, από το Μάη - Ιούνιο και μετά, στις συνελεύσεις μιλάει περισσότερος κόσμος. Αυτό που μένει είναι ότι ο κόσμος κουβεντιάζει κάπως πολιτικά και έξω από τη συνέλευση.

Τάσος: Για μένα κάτι άλλο θα μείνει. Μια γενιά που θα την ονόμαζα γενιά της σφαλίρας ή μια από τις πιο χαμένες γενιές, όπως πολλοί μας χαρακτήρισαν, λοιπόν αυτή η γενιά πήρε την κατάσταση στα χέρια της και μόρρεσε την ήττα της, να την κάνει νίκη. Περάσαμε από χίλιες δυο εξετάσεις, περάσαμε από το μαρτύριο των πανελλαδικών, περάσαμε από τον κατακερματισμό της ζωής μας και παρόλα αυτά δημιουργήσαμε αυτό το κίνημα.

21 φεβρουαρίου: Γιορτή Δρόμου και κατάληψη της Εγνατίας για πάνω από 15 ώρες

21 φεβρουαρίου: Κατά τη διάρκεια της Γιορτής Δρόμου και μετά από συνέλευση για τους δημόσιους χώρους αφαιρούνται τα κάγκελα που χωρίζουν το πανεπιστήμιο από την Εγνατία.

21 φεβρουαρίου: Συναυλίες, θεατρικά, καλλιτεχνικά δράματα, άμεσες δράσεις, πάνω από 10.000 άτομα συμμετείχαν στη Γιορτή Δρόμου.

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Δρόμοι των τραγουδιών και των εργολάβων

χάρης

Ο Άγιος Δημήτριος πάνω από τη Θεσσαλονίκη

Έτσι οραματίζονταν στο μεσοπόλεμο οι έλληνες γραφειοκράτες τη μελλοντική πόλη.

Οραματικά σχέδια

Την δεκαετία του 50, προτείνεται ένα σχέδιο με προοπτική πεντηκονταετίας:

Ευρωλιμένες στο δέλτα του Αξιού (σύνδεση Θεσ/κης-Ρότερνταμ) / μεταφορά αεροδρομίου στη Χαλάστρα/ Οδική και σιδηροδρομική ζεύξη Θερμαϊκού Χωροταξική Μελέτη Θεσσαλονίκης - Τριανταφυλλίδη 1958

Επέκταση αεροδιαδρόμου 10-28

1km μήκος εντός του Θερμαϊκού/ 500 στρ. επιφάνεια/ 7 εκ. αδρανή υλικά

Συνέπειες:α) Έντονες προσχώσεις εκατέρωθεν του αεροδιαδρόμου και καταστροφικές διαβρώσεις στις γειτονικές ακτές β) Καταστροφή της ακτογραμμής από την Καλαμαριά έως το Αγγελοχώρι

Βαλκανική μετάπολη

Το όραμα της Ε.Ε. είναι να μετασηματιστεί η Θεσσαλονίκη σε συνδυασμό με τα Σκόπια, τη Σοφία, καθώς και τους ενδιάμεσους αστικούς πυρήνες σε μια αναδυόμενη βαλκανική μετάπολη, ένα σύμπλεγμα πόλεων, ρωών και πόλων τουρισμού, καινοτομίας και επιχειρηματικότητας, σε ένα μετα-αστικό δυναμικό καπιταλιστικό κόμβο ανταγωνιστικό προς την Αθήνα και την Istanbul.

«Σε εθνικό εργοτάξιο έχουν ήδη αρχίσει να μετατρέπονται οι δρόμοι της Θεσσαλονίκης στην οποία πέφτει το βάρος του κυβερνητικού ενδιαφέροντος για έργα υποδομών. Σε 3 δισ. ευρώ θα φτάσει το κόστος των μεγάλων έργων που έχουν ξεκινήσει ή δρομολογούνται στη Θεσσαλονίκη με αιχμές το μετρό, την υποθαλάσσια αρτηρία, την αναβάθμιση του αεροδρομίου και τους νέους οδικούς άξονες.»
Τεχνολογία τεύχος 321 Δεκέμβριος 2006

Ταξίδι στην ιστορική εξέλιξη των μεγάλων έργων στη Θεσσαλονίκη

Το ταξίδι αυτό θα μπορούσε να αρχίζει με ένα «Μια φορά κι ένα καιρό...» για να περάσει στο χρόνο του μύθου ή όπως θα 'λεγε κι ένας σεφαραδίτης ποιητής, στο χρόνο των ονείρων. Είναι η ιστορία ενός «μελοποιημένου» ταξιδιού, που αρχίζει στη Θεσσαλονίκη, μια πόρτα που ανοίγει ανάποδα, όχι προς την θάλασσα, αλλά προς το μέρος της στεριάς, στην άκρη της ανεξερεύνητης πόλης.

«Είναι άραγε κιάλας ελληνική στις μέρες μας η Σαλονίκη; Στους νέους χάρτες, σίγουρα, στα χρώματα των σπιτιών και στις πινακίδες των οδών, ναι. Σε όλα τ'άλλα, όμως; Στην καρδιά της, η πόλη δεν είναι και δεν υπήρξε ποτέ ελληνική... Είναι μια κατ'εξοχήν διεθνής πόλη. Η μάλλον, μια απεθνοποιημένη πόλη. Ακόμα και μετά την προσάρτησή της από την Ελλάδα, οι έλληνες της Σαλονίκης είναι ένα μονάχα κλάσμα, και ούτε καν το μεγαλύτερο, των κατοίκων της.»

Α. Φρακαρόλι (1916) - Θεσσαλονίκη Πόλη των Φαντασιμάτων - Mark Mazower

Θα πιάσουμε το νήμα της ιστορικής εξέλιξης περίπου 100 χρόνια πριν και θα αφήσουμε τους δρόμους της πόλης να μας διηγηθούν τις διαδοχικές μεταμορφώσεις του πολεοδομικού ιστού. Στις αρχές λοιπόν του 20ου αιώνα οι δρόμοι της Θεσσαλονίκης μιλούσαν 6 διαφορετικές γλώσσες και χαρακτιζόνταν από μια μοναδική ιστορική ιδιαιτερότητα συμβίωσης ποικίλων θρησκευτικών ομάδων. Ο σκελετός της πόλης ήταν ένα πλέγμα οθωμανικών, εβραϊκών, χριστιανικών και λεβαντινικών αρθρώσεων, κτισμάτων, σχολείων, μυρωδιών, παζαριών, τραγουδιών, γιορτών, επαναστατικών ομάδων, διαρκώς συγκρουόμενων και συγκοινωνούντων.

Ωστόσο τον Οκτώβριο του 1912 ελληνικά στρατεύματα θα παρελάσουν στον παραλιακό δρόμο. Αποτελεί, ίσως, την πιο κομβική τομή στην εξέλιξη της πόλης. Με τη βίαιη κατάληψη - άλωση θα ξεκινήσει η διαδικασία πληθυσμιακής ομογενοποίησης και εξελληνισμού της Θεσσαλονίκης. Οι νέοι κατακτητές θα ξαναβαπτίσουν τους δρόμους της πόλης με αρχαιοελληνικά και βυζαντινά ονόματα, ωστόσο, θα χρειαστούν αρκετά χρόνια ώστε να πειθαρχηθεί ο πολυεθνικός πληθυσμός της.

Ο μουσουλμάνοι διώκονται και μέσα στα επόμενα 10 χρόνια εκτοπίζονται περίπου 50.000 άτομα, οι κατοικίες, τα νεκροταφεία και τα θρησκευτικά τεμένη τους με περίσσεια μίσους θα γκρεμιστούν (από τους 47 καταγεγραμμένους μιναρέδες το 1910, θα απομείνει σήμερα μόνο αυτός της Ροτόνας). Την ίδια τύχη θα έχουν και 3.000 βουλγαρικές οικογένειες. Ο εβραϊκός πληθυσμός που έως τότε ήταν η κυρίαρχη θρησκευτική ομάδα της πόλης και η Θεσσαλονίκη ήταν παγκοσμίως γνωστή ως «μητρόπολη του Ισραήλ ή η δεύτερη Ιερουσαλήμ» μέσα στο κλίμα έντονου αντισημιτισμού θα μειωθεί, θα συληθούν συναγωγές και νεκροταφεία και πολλές γειτονιές τους θα καούν. Τη μεγαλύτερη δε καταστροφή δέχτηκαν οι εβραίοι σοσιαλιστές οι

οποίοι υποστήριζαν την αυτονομία της Θεσσαλονίκης από το ελληνικό κράτος στα πλαίσια δημιουργίας μιας Βαλκανικής Ομοσπονδίας. Μέσα σε αυτό το κλίμα το δρόμο προς το λιμάνι της πόλης θα ακολουθήσουν τραγουδώντας ισπανικά μοιρολόγια περίπου 25.000 εβραίοι, οι οποίοι θα μεταναστεύσουν στην Παλαιστίνη, ο πληθυσμός τους διαρκώς θα ελαττώνεται μέχρι οι ναζί να ολοκληρώσουν το έργο του ελληνικού κράτους αφανίζοντας όσους απέμειναν στο Auschwitz και στο Birkenau το 1943.

Οι δρόμοι της πόλης μάς διηγούνται ότι ένα ηλιόλουστο καλοκαιρινό μεσημέρι του 1917 σπίθες φωτιάς μεταδόθηκαν στα ξερά χόρτα της αυλής από την πυρά μιας μουσουλμάνας νοικοκυράς που τηγάνιζε κηπευτικά. Γρήγορα, με τη βοήθεια του Βαρδάρα, η φωτιά επεκτείνεται στα γύρω σπίτια και μέσα στις επόμενες δυο μέρες η πυρκαγιά θα αλλάξει για πάντα την πολυεθνική ανατολίτικη αρχιτεκτονική φυσιογνωμία της πόλης. Η παραπάνω περιγραφή είναι η επίσημη εκδοχή για την πυρκαγιά, ωστόσο το σίγουρο είναι ότι εάν δε γινόταν τυχαία έπρεπε οπωσδήποτε να εφευρεθεί και τούτο διότι η φωτιά αποτίναξε ακαριαία και βίαια τα όποια εμπόδια έθετε η παγιωμένη αιωνόβια διάρθρωση του κτισμένου χώρου, επιταχύνοντας τη διαδικασία ενσωμάτωσης της πόλης στο ελληνικό κράτος. Η πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων στο μεσοπόλεμο για τη Θεσσαλονίκη ήταν ληλασία της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς, ισοπεδωτική καταστροφή των υποδομών του πολυπολιτισμικού παρελθόντος και ταυτόχρονα ανοικτόδομηση μια νέας καθαρόαιμης ελληνικής πόλης. Ό,τι απέμεινε μετά τη φωτιά του 1917 από τα ηχοχρώματα της οθωμανικής πόλης θα κατεδαφιστεί για να οικοδομηθεί μια νέα πόλη αποικιοκρατικής τεχνολογίας, όπως προτείνεται από τους ευρωπαίους Εμπράο και Μάσον.

Σε αυτή τη νέα γυμνή πόλη, που ξεκομμένη από κάθε αναγνωρίσιμο παρελθόν μοιάζει μετέωρη στο παρόν αλλά εξακολουθεί να διατηρεί την γεωπολιτική της σημασία, κυριαρχεί η πατερναλιστική αντίληψη της πολεοδομίας. Μέσα από τις λάσπες, τις πέτρες και τις στάχτες θα ξεπηδήσουν νέες ευθύγραμμες χαράξεις αναδεικνύοντας και μνημειοποιώντας τα θρησκευτικά, στρατιωτικά και διοικητικά κτίρια. Η νέα ευκλείδεια ρυμοτομία αντικαθιστά τις λαβυρινθωειδείς συνοικίες της οθωμανικής περιόδου εγγράφοντας τους κατοίκους σε οικοδομικά τετράγωνα και ταυτόχρονα διευκολύνει την καταστροφή των μελλοντικών εξεγέρσεων (όπως πολύ εύστοχα επισήμανε ο βρετανός πρόξενος: εάν δεν υπήρχε ο Εμπράο δε θα καταστρέφονταν η λαϊκή εξέγερση του '36). Ο στόχος επομένως ήταν διπλός, ξεκαθάρισμα λογαριασμών με το ενοχλητικό πολυεθνικό παρελθόν, δηλαδή ένα είδος πολεοδομικής εθνοκάθαρσης, πρόληψη ανατρεπτικών συμπεριφορών για το μέλλον και παράλληλα προετοιμασία της πόλης για να παίξει ηγεμονικό ρόλο στην ευρύτερη βαλκανική περιοχή.

Βρισκόμαστε εξάλλου λίγο μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και λίγο πριν την αλαζονική εκστρατεία της Ελλάδας στην ανατολή. Η γεωπολιτική σημασία της Θεσσαλονίκης είναι τεράστια, καθώς βρίσκεται στο νευραλγικό κέντρο της Ελλάδας «των πέντε θαλασσών και των δυο ηπείρων», την πόλη την διεκδικούν

οι μεγάλες δυνάμεις και ο Βενιζέλος την κάνει προσωρινή πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους. Σε αυτό το κλίμα οραματικά σχέδια υποδομών εκπονούνται: επέκταση λιμανιού, νέος δυτικός και ανατολικός σιδηροδρομικός σταθμός, μεταφορά αεροδρομίου από το καραμπουρνάκι στη Θέρμη, metro (με μήκος όσο το σημερινό), ενώ παράλληλα στην πόλη λειτουργούν σύστημα τροχιοδρόμων - τραμ, στην αρχή ιππήλατων και έπειτα ηλεκτρικών, παράκτια συγκοινωνία από τους κήπους του Μπεχτινάρη μέχρι την

Αγία Τριάδα, καθώς, επίσης, ο σιδηροδρόμος φτάνει μέσω της παραλίας στο νέο αεροδρόμιο της Μίκρας. Βλέπουμε, δηλαδή, ότι ο νεαρός φιλόδοξος ελληνικός καπιταλισμός στήριζε ένα συνδυασμό μέσων σταθερής τροχιάς στα οποία έρχεται να προστεθεί και το προτεινόμενο metro, επίσης, την ίδια στιγμή, χωροθετείται η διεθνής έκθεση και το πανεπιστήμιο πάνω στα υπολείμματα του ληηλατημένου εβραϊκού νεκροταφείου.

Σε αντίθεση με τον πολεοδομικό οργανισμό και την πληθώρα των μεγάλων έργων των αρχών του αιώνα από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και μέσα στο ψυχροπολεμικό κλίμα των επόμενων δεκαετιών η πόλη θα μπει στο «γύψο». Ελάχιστες επενδύσεις και νέα έργα πραγματοποιούνται. Με το άλλοθι της Γιάλας όλες οι κυβερνήσεις θα υιοθετήσουν την πολιτική της υποβάθμισης του ρόλου της Θεσσαλονίκης, κυρίως για τον φόβο του κομμουνιστικού κινδύνου, ώστε να μην φαίνεται ελκυστική στις επεκτατικές βλέψεις των κόκκινων γειτόνων (Σέρβοι-Βούλγαροι-Ρώσοι). Η Θεσσαλονίκη θα περιθωριοποιηθεί θα αποκοπεί από τη βαλκανική ενδοχώρα -hinterland- και θα μείνει ένα μίζερο ακριτικό επαρχιακό μεγάλο χωριό. Τα περισσότερα δε έργα που πραγματοποιούνται έχουν κυρίως στρατιωτικό χαρακτήρα, με πιο χαρακτηριστικό την καταστροφή της δαντελωτής ανατολικής ακτής του Θερμαϊκού με την κατασκευή της νέας ευθύγραμμης παραλίας σύμφωνα με το σχέδιο Μάρσαλ, ως πίστα απόβασης νατοϊκών πολεμικών πλοίων σε περίπτωση κατάληψης της πόλης από τον κόκκινο στρατό. Είναι, ίσως, η μοναδική περίπτωση στην Ευρώπη που στο γεωμετρικό κέντρο της πόλης είναι εγκατεστημένη μόνιμα μεγάλη στρατιωτική μονάδα, το 3ο Σώμα Στρατού, και η περιφέρειά της ζώνεται από 36 μικρά και μεγάλα στρατόπεδα. Ουσιαστικά καθ'όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα η Θεσσαλονίκη είναι μια ασφυκτικά στρατοκρατούμενη πολιτεία.

Ταυτόχρονα, στο δεύτερο μισό του περασμένου αιώνα συντελείται η άλωση της πόλης από το τσιμέντο και τις λαμαρίνες. «Αυτός ο αποξενωμένος πια παράδεισος που λένε ότι ήταν κάποιου μπέη, θα ζούσε μέχρι και μετά τον πόλεμο του '40, μέχρι που είπανε οι εργολάβοι πως τελειώνανε οι πολυτέλειες με τις μονοκατοικίες, τα δίπατα και τις αυλές και άρχισε μια άλλη εποχή, επικερδής, με μέγαρο, με δρόμους ασφαλοστρωμένους και πεζοδρομία πλακόστρωτα, όπου, δηλαδή, δεν ήταν δυνατό να μείνει χώρος για αυλές και περιβόλια ούτε για κρυψώνες που θα τρύπωναν τα μουσικά». (Ν. Μπακόλας Η Μεγάλη Πλατεία.) Μέσα σε αυτό το κλίμα το 1954 ξηλώνεται η γραμμή του τραμ μπροστά στο Λευκό Πύργο και προωθείται η χρήση των βενζινοκίνητων λεωφορείων. Είναι η εποχή που αρχίζει να χάνεται το νόημα του δημόσιου χώρου, καθώς αναπτύσσονται ιδιωτικές λειτουργίες και εξαπλώνεται η ηθική του ιδιωτικού αυτοκινήτου. Ήδη από τις αρχές του αιώνα, οι φουτουριστές αυνανιζόμενοι αναφο-

νούσαν ότι «ένα αυτοκίνητο είναι πιο όμορφο από τη Νίκη της Σαμοθράκης». Η νέα, λοιπόν, ταυτότητα των θεσσαλονικέων δομείται στα διαμερίσματα κονσέρβες και στις βιομηχανικές πολυκατοικίες, η πόλη μετατρέπεται σε βιομηχανικό προϊόν και οι δρόμοι της Θεσσαλονίκης - αυτή η γεμάτη ιστορία δημόσια επιφάνεια- μετατρέπονται σε αυτό που αποκαλεί ο Le Corbusier γραμμικό εργοστάσιο.

Ερχόμαστε 40 χρόνια μετά, στη δεκαετία του '90, οι δρόμοι της πόλης γεμίζουν με εκατοντάδες χιλιάδες εξαγωγόμενους νεοέλληνες στα θρησκευτικοεθνικιστικά συλλαλητήρια ενάντια στη Μακεδονία. Είναι η εποχή που η Θεσσαλονίκη έχει «καθαρίσει» πλήρως, τόσο αρχιτεκτονικά, πολεοδομικά και πληθυσμιακά, όσο, κυρίως, ιδεολογικά από το «επικίνδυνο» πολυπολιτισμικό και διεθνικό παρελθόν της. Οι ταξικές συγκρούσεις και τα επαναστατικά τραγούδια που γέμιζαν μισό αιώνα πριν τους δρόμους της πόλης δίνουν τη θέση τους σε αφηστικούς ορθόδοξους νεομεγαλοιδεατικούς ύμνους. Βουτηγμένη στη λήθη η Θεσσαλονίκη είναι πλέον έτοιμη, οχυρωμένη με ισχυρή εθνικιστική ιδεολογία, να αποτελέσει το πρότυπο για την ληστρική κανιβαλική επέλαση των ελλήνων στα Βαλκάνια. Το λιμάνι της πόλης γίνεται η βασιική πύλη θανάτου για το σφαγείο της Γιουγκοσλαβίας. Το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο έργο υποδομής με το οποίο προέκρινε το ελληνικό κράτος τη Θεσσαλονίκη μέσα στον 20ο αιώνα ήταν η εθνικιστική θωράκιση των κατοίκων της.

Το αναπτυξιακό πρότυπο της μεσογειακής μητροπόλης βαλκανικού τύπου

Βαλκάνια Σιγκαπούρη/ Θαλάσσια πύλη των Βαλκανίων / Πύλη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης/ Βαρκελώνη των Βαλκανίων/ Ευρωπαϊκή Μητρόπολη

Σήμερα οι παραπάνω μεγαλόστομοι τίτλοι αντικαθιστούν τον πρότερο παραγορητικό τίτλο της «συμπρωτεύουσας», το μοιραίο της «φτωχομάνας» και τον ανούσιο της «νύμφης του Θερμαϊκού». Τα τελευταία 15 χρόνια εκπονούνται στρατηγικά και επιχειρησιακά αναπτυξιακά σχέδια για την αναβάθμιση του γεωστρατηγικού ρόλου της πόλης στα Βαλκάνια, την νοτιοανατολική Ευρώπη και την παραεξείνεια ζώνη, με εργαλεία τα μεγάλα τεχνικά έργα, αλλά, κυρίως, την ανάπτυξη της καινοτομίας, του πολιτισμού και της επιχειρηματικότητας. Είναι το όραμα για μια νέα ισχυρή Θεσσαλονίκη με έντονο πατριωτικό προσανατολισμό και ηγεμονικές βλέψεις στην βαλκανική ενδοχώρα. Φράσεις όπως, «αναζητούμε τον νέο Εμπόρο του 21ου αιώνα» ή τα φαραωνικά σχέδια για να αναλάβει η Θεσσαλονίκη, τους μεσογειακούς αγώνες του 2013, την παγκόσμια EXPO του 2017 και τους ολυμπιακούς αγώνες του 2036 προδηλώνουν τις αλαζονικές αυτοκρατορικές βλέψεις του σύγχρονου ελληνικού κράτους - της Αμερικής των Βαλκανίων.

Πρόκειται για την άλλη όψη του μεσογειακού προτύπου της ήπιας, οικολογικής πόλης φιλικής στο περιβάλλον και τον άνθρωπο, με «χαλαρούς» ρυθμούς ζωής, με ισχυρά δίκτυα βιώσιμης κινητικότητας και συλλογικής μεταφοράς, που πουλάει πολιτισμό, γευσίγνωστικές περιπέτειες, μπαρότσαρκες, ένδοξο παρελθόν, αλλά και σύγχρονη καινοτομία. Είναι το πρότυπο της ολυμπιακής Barcelona, του Bilbao της μοντέρνας τέχνης, της Valencia του Καλατράβα, της πράσινης Lyon με το πιο εξελιγμένο σύστημα δημόσιων συγκοινωνιών και της αποβιομηχανοποιημένης Genova. Ωστόσο, δε μας λένε ότι αυτό το πρότυπο περιλαμβάνει ακόμα κερδοσκοπία, μίζες, γενικευμένες κατεδαφίσεις, καταστολή διαδηλώσεων, ποινικοποίηση συνείδησης σε δημόσιους χώρους (με ταξικές όπως το κλείδωμα των πάρκων

και αστυνομικές περιπόλους έως το χαρακτηριστικό βρέξιμο των πλατειών) και προβολή μιας πλήρως εμπορευματοποιημένης πολιτιστικής κληρονομιάς.

Η μεταμόρφωση της πόλης ξεκίνησε ήδη από τη δεκαετία του '90 με αφορμή το μεγάλο φαγοπότη της πολιτιστικής πρωτεύουσας. Τότε έγινε η ανάπλαση των δυο εναπομεινάντων από τον εμπρησμό του 1917 περιοχών, των λαδάδικων μετατρέποντάς τα από ζωντανά μνημεία της πόλης σε ερείπια επικοινωνίας δίχως ιστορική μνήμη και της άνω πόλης με το κάψιμο αρκετών παλαιών κτισμάτων και τη βίαιη προσθήκη 1500 νεόπλουτων αντιασθητικών κατοικιών. Ταυτόχρονα, η αλματώδης αύξηση της ιδιοκτησίας αυτοκινήτων συνοδεύτηκε με τον εμπρησμό του Σείχ Σου και την κατασκευή των πρώτων κλειστών αυτοκινητοδρόμων γύρω από την πόλη. Κατά μήκος των νέων οδικών αξόνων ξεφυτρώνουν από τότε νεόπλουτα προάστια, υπνωτήρια και γιγαντιαία εμπορικά υπερκέντρα, νέοι καθεδρικοί ναοί κατανάλωσης και εργασιακής εκμετάλλευσης. Παράλληλα, στο εσωτερικό της πόλης οι δρόμοι μιάς αφηγούνται τις βίαιες εκκενώσεις των πλατειών, της πρ. κορομηλιά, του ντορέ, της πλ. ναβαρίνου με αστυνομικές επιχειρήσεις, με πολιτικές ενοικίες, αλλά και με την εξάπλωση της ηρωίνης. Εκεί που ανθούσε η αυθόρμητη συνάντηση, τώρα η πόλη μετατρέπεται σε ένα σύνολο «μητόπων». Η καταστροφή των δημόσιων χώρων είναι πλέον γεγονός με χαρακτηριστικά παραδείγματα το πάρκινγκ -νεκροταφείο αυτοκινήτων της πλ. Ελευθερίας (γιατί άραγε να έχει αυτό το όνομα;) της άλλοτε πιο πολυσύχναστης πλατείας της πόλης, το κλείδωμα των πάρκων της παραλίας και τη μετατροπή της πλατείας δικαστηρίων σε μαρμαρένιο αλώνι. Διεισδύουν παντού τα εμπορικά κέντρα μέσα στα

κελύφη παλαιών ιστορικών κτιρίων και οι δρόμοι αποκτούν κάγκελα. Η πόλη αρχίζει να βλέπει με καπιταλιστική αισιοδοξία το μέλλον. Ταυτόχρονα με την παραπάνω κίνηση, μια άλλη υπόγεια συντελείται. Για να χτιστεί η νέα πόλη χρειάζονται, φυσικά, φτηνά εργατικά χέρια. Είναι οι φιγούρες που συναντάς τις πρωινές ώρες στα σκλαβοπάζαρα και τους δρόμους γύρω από το σιδηροδρομικό σταθμό και τη νέα Ελβετία. Είναι οι «άπολοι», άνθρωποι που ζουν σε καθεστώς αποεδαφοποίησης, χωρίς χαρτιά, πρόσφυγες και μετανάστες, πάνω από 100.000 μέσα στη τελευταία δεκαετία εγκαταστάθηκαν στις ρωγμές και στα κενά της πόλης. Αδράτοι, γυμνοί άνθρωποι χωρίς πολιτικά δικαιώματα, που συνθέτουν ωστόσο μεταβαλλόμενα και ρευστά δίκτυα κοινοτικής ζωής.

Η μητροπολιτική περιοχή της Θεσσαλονίκης μοιάζει σήμερα σαν ένα παζλ ετερόκλητων χρήσεων, ένα σύμφυρα ατάκτως ερρημένων στοιχείων, ένα απρογραμματιστό αναπτυσσόμενο μεγα-χωριό. Με την έννοια αυτή δεν έχει καν όρια. Απομυζά διαρκώς φυσικούς πόρους και ενέργεια από όλο και μεγαλύτερες αποστάσεις. Οι κάτοικοι της πόλης δεν είναι καθόλου άμοιρα θύματα ή αμέτοχοι έχουν σίγουρα μεγάλο μερίδιο ευθύνης.

Σε αυτό το περιβάλλον, σήμερα καρποφορεί η νέα ειδωλολατρία των μεγάλων έργων. Περίφηροι γερανοί μεγαλοεργολάβων υψώνονται στους δρόμους της πόλης κατασκευάζοντας μια νέα ηγεμονική Βαλκάνια μητρόπολη. Νέο δημαρχείο, νέο βαλκανοτικού τύπου μέγαρο μουσικής, νέα μουσεία μοντέρνας τέχνης, νέο μπαρσομέγαρο, νέες γιγαντιαίες βυζαντινογοθτικές εκκλησίες, εκτεταμένες αναπλάσεις πλατειών βάσει του σχεδίου «τρίπατο σάντουιτς» αρχαία - πάρκινγκ - βλαχομπάροκ χώροι αναψυχής. Νέοι συγκοινωνιακοί χάρτες προβλέπουν την διπλή ζεύξη του Θερμαϊκού με μια υποθαλάσσια σύνδεση στο εσωτερικό

του κόλπου (υποθαλάσσια αρτηρία) και μια υπερθαλάσσια με αερογέφυρα στο εξωτερικό έμβολο Καλοχώρι - Αγγελοχώρι (παρόμοια με τη ζεύξη του Τάγου με τη μεγαλύτερη γέφυρα στην ευρώπη Vasco da Gama στη Λισσαβόνα). Επέκταση και αναβάθμιση του υπάρχοντος αεροδρομίου, αλλά και μελλοντική κατασκευή νέου αεροδρομίου στην δυτική πλευρά του Θερμαϊκού, στην Αλεξάνδρεια και χρήση μέρους των εγκαταστάσεων του παλιού αεροδρομίου για τους μελλοντικούς ολυμπιακούς αγώνες. Κινέζικες εταιρείες αναβαθμίζουν και επεκτείνουν το λιμάνι της πόλης ως βάση - logistics για την ανατολική μεσόγειο (ήδη, η Θεσσαλονίκη μαζί με την Istanbul φιγουράρουν στη πρώτη θέση στη διακίνηση εμπορευμάτων στην ανατολική λεκάνη της μεσογείου). Επίσης, νέος ανατολικός σιδηρόδρομος, προαστιακός και metro θα επεκτείνουν τα όρια της πόλης μέχρι τη Βέροια, τα Μουδανιά και τις Σέρρες. Ο μαϊντανός του αρχιτεκτονικού «star-system» Καλατράβα σχεδιάζει μυστικά τους χώρους, εντός και πέρα της ΔΕΘ, με πέντε πράσινα δάκτυλα που θα κατεβαίνουν από το Σείχ Σου προς το λευκό πύργο σε σχήμα μούντζας και στη θέση του κολοδάχτυλου ένα νέο τοπόσημο φάρος ύψους 160 μέτρων θα δεσπόζει στο κέντρο του Θερμαϊκού, φωτίζοντας και επιτηρώντας τα γκλαμουράτα νεοελληνικά φραπεδοσυκλάδια της παραλίας. Επίσης, το μεταμοντέρνο χωροταξικό μενού περιλαμβάνει ουρανοξύστες και επιχειρηματικό κέντρο στη δυτική είσοδο, νέο παγκόσμιο κέντρο εμπορίου στη Σίνδο, ζώνες καινοτομίας και τεχνολογίες στην ανατολική πλευρά. Το εκσυγχρονιστικό κοντσέρτο ολοκληρώνεται με 250 νέα χιλιόμετρα κλειστών αυτοκινητοδρόμων, εκ των οποίων τα 35 θα είναι τούνελ υπόγεια ή υποθαλάσσια και τα οποία προβλέπεται να περικυκλώσουν την πόλη αφανίζοντας και τα τελευταία υπολείμματα περιασπικού πρασίνου. Τα επόμενα χρόνια, η πόλη θα μετατραπεί σε ένα απέραντο εργοτάξιο ματαιοδοξίας, μίζας και κακογουστίας. Το όραμα της Ε.Ε. είναι να

μεταωχηματιστεί η Θεσσαλονίκη σε συνδυασμό με τα Σκόπια, τη Σοφία καθώς και τους ενδιαμέσους αστικούς πυρήνες σε μια αναδυόμενη βαλκανική μετάπολη, ένα σύμπλεγμα πόλεων, ροών και πόλων τουρισμού, καινοτομίας και επιχειρηματικότητας, σε ένα μετα-αστικό δυναμικό καπιταλιστικό κόμβο ανταγωνιστικό προς την Αθήνα και την Istanbul.

Η Θεσσαλονίκη πεδίο μάχης

Σήμερα, 95 χρόνια μετά την κατάληψη της Θεσσαλονίκης από τον ελληνικό στρατό η πόλη ξανά απειλείται και εμείς καλούμαστε να πάρουμε θέσεις μάχης. Είναι ένα στοιχείο για τα κοινωνικά αντισώματα της πόλης να σαμποτάρουμε το καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης και όλα τα νέα μεγάλα έργα, ώστε να ξαναβλαστήσει η κοινότητα, η αλληλεγγύη και οι δρόμοι να γίνουν τόποι συνάντησης και μοιράσματος. Πέρα από το εάν τελικά γίνει η Θεσσαλονίκη μια μικρή κλονοποιημένη Βαρκελώνη ή ένα πολεοδομικό τέρας - καρκίνωμα, μένει ανοιχτό στοιχείο να βρούμε το κλειδί που θα διαρρήξουμε το βιοπολιτικό κέλυφος και θα γεμίσουμε την πόλη με κραυγές χαράς και αγωνίας, αγώνα, τραγούδια με νόημα με τα οποία θα ξαναμαγέψουμε και θα μαγευτούμε ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Δεν θέλουμε να βρούμε ασπιρίνες για τις πληγές της πόλης, αλλά να εγγράψουμε στο κορμί της τις δικές μας ανυπάκουες επιθυμίες. Ενάντια στον παραλογισμό των μεγάλων έργων να προτάξουμε τα πιο τρελά μας όνειρα, πηγαίνοντας κόντρα στην πολεοδομία της εξουσίας και αποδεικνύοντας ότι κανένα ρυμοτομικό σχέδιο δε μπορεί να εμποδίσει τις αυτόνομες κοινωνικές εξεγέρσεις.

ένα αυτοκίνητο λιγότερο

Οι κάτοικοι της Θεσσαλονίκης ντόπιοι και μετανάστες ζουν σε μία πόλη που στερείται ελεύθερους χώρους, μία πόλη που ληλατεί καθημερινά το χρόνο τους.

Τη στιγμή που η οικονομία της αγοράς έχει αποικήσει τα πάντα ο δημόσιος χώρος πεθαίνει. Οι αστυνομικές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις σε πλατείες και δρόμους, η δημιουργία ζωνών αμιγούς κατανάλωσης «ψυχαγωγίας» και «διασκέδασης», η οικοδόμηση τερατοσυρημάτων, όπως το νέο Δημαρχιακό Μέγαρο, η μετάπλαση πάρκων και πλατειών σε χώρους αφιλόξενους (με ελάχιστο παγκάκια στην Αριστοτέλους, κάμερες και κάγκελα σε κάθε μεριά της Ναυαρίνου και υπερβολικός φωτισμός στην Αρχαία Αγορά) και η επιβολή της κατανάλωσης ως μοναδικής επιλογής για κοινωνική συναναστροφή, αφού τα περισσότερα πεζοδρόμια έχουν καταληφθεί από τραπεζοκαθίσματα, αυτοκίνητα και μηχανάκια, αποτελούν κινήσεις πολεοδομικής, κοινωνικής και πολιτισμικής καταστολής. Ο κορεσμός, η ρύπανση, ο θόρυβος αποτελούν εκδηλώσεις ενός προβλήματος βαθιά πολιτικού.

Η υποθαλάσσια αρτηρία απλώς ακολουθεί και στηρίζεται τις παραπάνω λογικές προσφέροντας έναν ακόμη δρόμο που θα μας οδηγήσει από το σπίτι, στην εργασία και από εκεί στην κατανάλωση.

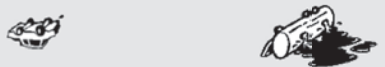
**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΝΑΙ
ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΓΙΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ**

Για να ξαναγίνουν οι δρόμοι τόποι συνάντησης και μοιράσματος Η αντίστασή μας οφείλει να είναι πάνω απ' όλα κοινωνική, να στηρίζεται στην άμεση κινητοποίηση και δράση για τη μεταίωση του έργου, στη φυσική μας παρουσία στους δρόμους της πόλης.

**ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ
ΥΠΟΘΑΛΑΣΣΙΑ**

Πειρατές Uns Παραθαλάσσις

www.peiratesalonica.gr

Pirate Crew
www.peiratesalonica.gr
συνάντηση κάθε Πέμπτη στις 20.30
στην κατάληψη Φάμπρικα- Υφανέτ
(Ομήρου & Περίδα - κάτω Τούμπα)
e-mail:underwater@blackout.gr

σούλα

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ

και

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΟΥ

«Αν η ιδεολογία ήταν ένα αποσπασματικό σύνολο αντιλήψεων, αν οι κοινωνικές και πολιτικές και πολιτισμικές μας ιδέες και συνήθειες ήταν απλά το αποτέλεσμα συγκεκριμένων χειρισμών, που θα μπορούσαν απλά να τερματιστούν ή να αποσυρθούν, τότε η κοινωνία θα ήταν πολύ εύκολο να αλλάξει ή να μετασχηματιστεί απ' ό,τι στην πράξη έχει γίνει ή γίνεται.»

Raymond Williams

Η έννοια του πολιτικού έχει δεχτεί ποικίλα περιεχόμενα, έτσι όπως νοηματοδοτήθηκε σε κάθε στιγμή με καθεστωτικούς, ακαδημαϊκούς ή κινηματικούς όρους. Θα μπορούσαμε ωστόσο να κωδικοποιήσουμε τις αφηγήσεις για το πολιτικό, αν περιορίσουμε μεθοδολογικά σ' έναν άξονα γύρω από τον οποίο στρέφονται δύο προσεγγίσεις. Από τη μια το σύστημα. Από την άλλη το υποκείμενο. Από τη μια είναι αυτές που υιοθετούν μια ανάλυση της πολιτικής ως ενιαίας ογκολιθικής ενότητας, ως αυτόνομου πεδίου σχέσεων εξουσίας στην κοινωνική ζωή, οριοθετημένου από τους υπόλοιπους κοινωνικούς σχηματισμούς. Οι θεωρίες υποκειμενικότητας αμφισβητούν αυτήν την απομόνωση του πολιτικού, και θεωρούν ότι βρίσκεται διάχυτο σε όλους τους κοινωνικούς σχηματισμούς. Οι πολιτικές σχέσεις ταυτίζονται με τις κοινωνικές. Οι θεωρίες υποκειμενικότητας αντιμετωπίζουν πολιτικά όχι μόνο θεσμούς και άλλα μορφώματα κεντρικής εξουσίας, αλλά το ίδιο το δρων υποκείμενο.

«Το προσωπικό είναι πολιτικό» είναι μια περίφημη φράση. Όχι μόνο γιατί φιλοξένησε την πολιτικοποίηση πολλών γυναικών για τις οποίες η βιωμένη αδικία ήταν αρκούντως πολιτική ώστε να διεκδικεί θέση στις κινηματικές προτεραιότητες. Ούτε επειδή ζωοδότησε το απονευρωμένο αυτό σώμα του κινήματος. Αλλά γιατί θεματοποίησε αυτή την ανάγκη διεύρυνσης του πολιτικού. Το εγχείρημα ήταν η άρση ενός διαχωρισμού που μπήκε ανάμεσα στην ιδιωτική και τη δημόσια σφαίρα για να ιδιωτικοποιεί τις σχέσεις κυριαρχίας. Η μετατόπιση αυτή είναι εκτός από δημόσια, μια εσωτερική και συμβολική χειρονομία. Για την οποία ωστόσο δεν υπάρχει ευρύχωρος τόπος.

Από τη μια, οι πολιτικοί δρώντες εμφανίζονται άεγκλειστοι σε οικεία ερμηνευτικά σχήματα και εργαλεία, κάποια ωστόσο τόσο παρωχημένα, ενεργά ίσως μόνο επειδή τηρούνται κατά παράδοσιν. Η πολιτικοποίηση του ψυχικού εξακολουθεί να αποτελεί ένα διακύβευμα. Όσο όμως μια κοινωνικοπολιτισμική πραγματικότητα μπορεί να επικαθορίζει ψυχικές διεργασίες και να σχηματίζει υποκειμενικότητες, άλλο τόσο το υποκειμενικό στοιχείο χρειάζεται για τη διαμόρφωση του κυρίαρχου λόγου. Η προσέγγιση αυτή

εγκαλεί σε μεθοδολογικές ρήξεις στο πεδίο της αντίστασης. Αν, λέει η Judith Butler σε ένα βιβλίο με χαρακτηριστικό τίτλο «Η ψυχική ζωή της εξουσίας», υπάρχει μια ψυχική διάσταση στην υποκειμενοποίηση, μια ψυχική προσήλωση στην καθυπόταξη και ταυτόχρονα συγκρότηση του υποκειμένου, τότε κάθε αντίσταση θα προέλθει από το εσωτερικό της.

Το έλλογο αρσενικό υποκείμενο που συστάθηκε στον πατριαρχικό λόγο της νεωτερικότητας, ικανό να κυριαρχήσει στον εαυτό του και τους άλλους, και να ανταποκριθεί έτσι στις επιταγές της ελεύθερης εργασίας, αποτέλεσε στοιχείο εκ των ων ουκ άνευ του καπιταλισμού, για τη διατήρηση της τάξης μέσω του εσωτερικευμένου ελέγχου των υποκειμένων, καθώς το πέρασμα από την φεουδαρχία στη νέα πραγματικότητα έβαζε νέα δεδομένα στις κοινωνικές σχέσεις. Η συνθήκη της επισφάλειας με τη σειρά της επιβάλλει μια ορισμένη ψυχική συγκρότηση υποκειμένου. Ευέλικτο, δόλιο, πανούργο, αεικίνητο, ένας χαμαιλέων στα χρώματα του καπιταλισμού. Να αρχίζεις, να κορυφώνεις, να εκτονώνεις, να παρατάς σε χρόνο dt... αυτό το πλεόνασμα συναισθηματικής εξουθένωσης, ο ομορτισμός και η φιλελεύθερη νομιμοποίηση του «ό,τι κάτσει» είναι η μόνη υπόσχεση που μπορεί να δώσει το ανθρωπολογικό προϊόν της εποχής μας, η μόνη δέσμευση που μπορεί να αναλάβει. Αν

δεν μπορεί να τηρήσει τον εσωτερικό αυτό μαρασμό που του απαιτείται, θα είναι απλά ένας ακόμη looser που δεν ανταποκρίθηκε στους κανόνες ενός άγριου, άρρωστου παιχνιδιού. Το «Να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας» γίνεται πιο ερμητικό από ποτέ. Όχι γιατί μας άρπαξαν απ' τα χέρια τη ζωή, αλλά επειδή εσωτερικεύουμε την αυταγία ελέγχου πάνω σε ό,τι πιο δικό μας. Γιατί αυτό που απομένει από τον χρόνο που δεν έχουμε, το νόημα που ξεθωριάζει, τις σχέσεις που τελειώνουν πριν καν αρχίσουν είναι ένα τοπίο τόσο ρημαγμένο που δεν μπορείς και δεν θέλεις να οικειοποιηθείς.

Αν μας ενδιαφέρει πώς λειτουργεί η εξουσία στα κέντρα που την έχουμε εντοπίσει, μας ενδιαφέρει και το πώς μεταδίδεται στο σύνολο της κοινωνίας, αφού αναγνωρίσουμε ότι η πολιτική πραγματικότητα δεν είναι μονολιθική και ομοιογενής, αλλά πολύπλοκη και πολυεπίπεδη. Το πολιτικό δεν συνιστά μια προστατευμένη περιοχή των κοινωνικών σχέσεων που θα μπορούσε να απομονωθεί, και απέναντι σε αυτήν να τοποθετηθούμε για να της επιτεθούμε. Η εξουσία βρίσκεται σε όλο το φάσμα του κοινωνικού, το διατρέχει, παράγεται και αναπαράγεται μέσα από καθημερινές κοινωνικές πρακτικές που δίνουν μορφή στις σχέσεις εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων. Η εξουσία, όσο εμφανίζεται στις θεσμικές της εκδηλώσεις, τις ορατές δομές, άλλο τόσο εκδηλώνεται στις προσωπικές και ιδιωτικές πλευρές της κοινωνικής πραγματικότητας, στα σώματα και τις ψυχές των υποκειμένων. Είναι η στιγμή που το φύλο, το σώμα, η υγεία, η σεξουαλικότητα αναγνωρίζονται επιτέλους ως πολιτικά συστήματα.

Αν εντοπίσουμε το πολιτικό στην καθημερινή αυτή σύμβαση και υιοθετήσουμε ως μονάδα ανάλυσής μας τόσο το σύστημα, όσο και το πρόσωπο και τον εαυτό, το locus αυτό του πολιτικού μας φοβίζει ίσως γιατί αφήνει εκκρεμές ένα ερώτημα. Και τώρα τι θα γίνουμε χωρίς βαρβά-

Όσο πιο προετοιμασμένο είναι το πεδίο για την υποδοχή της εξουσίας που δεν κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας, αλλά βρίσκεται μέσα στον νου και την καρδιά μας, θα οικοδομούμε μια κουλτούρα που ρητά ή υπόρηρτα θα μεταβάλλει τη θεώρηση του κόσμου.

ρους; Η δυναμική που μας δίνει η προσέγγιση του πολιτικού σε μια βάση υποκειμενικότητας ή η προσέγγιση της εξουσίας ως συμβολικό σύστημα, δεν μετατρέπει την εξουσία σ' ένα αχανές, απροσδιόριστο πεδίο. Αν δεν περιοριζόμαστε σε μια ανάγνωση της μόνο εκεί που βγάζει μάτι, δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να αποκωδικοποιήσουμε τις συμβολικές της διαστάσεις. Σημαίνει ότι πρέπει να ξέρουμε να την ανακαλύψουμε εκεί που είναι λιγότερο ορατή, παραγνωρισμένη. Που ασκείται με τη συνοχή μας, τη συνειδητή ή ανεπίγνωτη. Κι αυτό δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω από μια φράση που λέει ότι ο γενέθλιος κόσμος μας είναι αυτονόητος. Και εννοεί πολύ περισσότερα από όσα λέει.

Πώς θα διαχειριστούμε όμως αυτή τη συνοχή; Πόση άλλη καταστολή θα προσθέσουμε στο ήδη επιβαρυσμένο μ' ενοχές υπαρξιακό μας γίνεσθαι; Πώς να αστυνομεύσεις μια ζωή που έτσι κοινωνικοποιήθηκε; Πολύ περισσότερο, πώς να πολιτικοποιήσεις τους κραδασμούς του ψυχικού σου σύμπαντος; Όταν αντιστεκόμενα κομμάτια μιλούσαν πολιτικά στην ετερονομία κάνουν μια επώδυνη προβολή στο μέλλον που δεν έρχεται ποτέ. Θα παραιτηθούμε παρόλα αυτά; Όσο οδυνηρό κι αν είναι, αυτή είναι η μόνη ζωή που αξίζει να τη ζει κανείς. Που χάνει το νόημα για να το ξαναβρεί, απελπίζεται, αλλά μάχεται να επανέλθει.

Η έκθεση σε οτιδήποτε καινούριο με όποια μορφή κι αν εμφανίζεται αυτό συνεπάγεται ένα ψυχικό κόστος, που επιστρέφεται ωστόσο στον ορίζοντα της αυτοεξέλιξης, ακόμα καλύτερα στον ορίζοντα μιας μακροπρόθεσμης κινηματικής προοπτικής. Όσο πιο προετοιμασμένο είναι το πεδίο για την υποδοχή της εξουσίας που δεν κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας, αλλά βρίσκεται μέσα στον νου και την καρδιά μας, θα οικοδομούμε μια κουλτούρα που ρητά ή υπόρηρτα θα μεταβάλλει τη θεώρηση του κόσμου. Που όσο αναγνωρίζει την κατασκευή, θα κατασκευάζει άλλες σημασίες στον ορίζοντα της αυτονομίας. Τα σημάδια αυτής της συνέχειας, της νευρικότητας και της ευαισθησίας της, δρουν, επιτελούν τα κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα που γινόμαστε.

οι αφίσες είναι της Barbara Kruger

ΓΗΠΕΔΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΕΣ

αριστερός σνομπισμός και άκρα δεξιά

Emilio Quadrelli

μετάφραση : μίμης

Το κείμενο εμφανίστηκε σε γερμανική μετάφραση στο τεύχος 77 του 'Wildcat' (<http://www.wildcat-www.de/>). Γράφτηκε από τον Emilio Quadrelli, έναν ερευνητή από τη Γένοβα, που χρόνια επιμένει στην αδιαχώριστη ανάπτυξη των ταξικών δομών της εργασίας, της φυλακής, του εγκλήματος και της πολιτικής εξέγερσης. Αναφέρεται στην ιταλική πραγματικότητα και το παραθέτουμε για όσους θέλουν να χρησιμοποιήσουν αυτή τη γνώση για να αναλύσουν την ελληνική πραγματικότητα.

Εάν οποιοσδήποτε έχει αμφιβολίες πολλά έχουν ειδή συμβεί, ώστε να τις διαλύσουν. Πολλά διαζώματα των γηπέδων στην Ιταλία ελέγχονται σε ένα αυξανόμενο βαθμό από την άκρα δεξιά. Αυτό είναι ένα γεγονός. Και είναι απαραίτητο να ξεκινήσουμε από εδώ για να επιθετούμε, πολιτικά και όχι ηθικά, σε ένα φαινόμενο που εξαπλώνεται εδώ και κάποιο καιρό στις μητροπολιτικές περιφέρειες και το οποίο τραβάει την προσοχή όταν παίζεται από τα media. Μόνο και μόνο από την εμφάνιση αγκυλωτών σταυρών, κέλτικων σταυρών ή ρητών αναφορών στο ολοκαύτωμα -που κυριαρχούν στα γήπεδα- όλο και περισσότεροι άνθρωποι υιοθετούν ηλίθιες απόψεις.

Πρώτα από όλα, οι οπαδοί που σχετίζονται με την άκρα δεξιά δεν έρχονται από το φεγγάρι. Έχουν μια κοινωνική ζωή έξω από τα γήπεδα, ζουν σε μεγάλο βαθμό σύμφωνα με τις αξίες που εκφράζονται στους τόπους που κατοικούν. Με άλλα λόγια, η προσκόλληση σε ένα ναζιστικό lifestyle δεν είναι κάτι αμιγώς συμβολικό και αυτοσχέδιο, υιοθετημένο σε ένα πλαίσιο πανηγυριού. Αντίθετα είναι ένα όλο, ένα συνολικό lifestyle, που επιδρά και στην καθημερινή ζωή. Το δεύτερο σημείο είναι η συναίνεση και η αίσθηση νομιμοποίησης της

οποία απολαμβάνουν στις περιοχές αυτές και δεν πρέπει απαραίτητα να αναχθεί σε μια περιγραφή σαν να ανήκουν στον κόσμο της άκρας δεξιάς.

Για να μιλήσουμε μόνο για την κατάσταση στη Ρώμη, έχει μια αξία να ανακαλέσουμε την περίπτωση του ντέρμπι με το "νεκρό αγόρι". Αυτή η ψεύτικη ιστορία κυκλοφόρησε από κάποιους σκληροπυρηνικούς ακραίους οπαδούς, που θεωρούνται από τους ειδικούς ως περιθώριο, απομονωμένοι από το υπόλοιπο πλήθος. Η ιστορία αυτή, σχεδόν αμέσως, έγινε η αδιαμφισβήτητη αλήθεια για όλο το γήπεδο. Η φήμη για ένα νεαρό οπαδό που σκοτώθηκε λίγο πριν μπει στο γήπεδο άρχισε να διαδίδεται στις εξέδρες. Ουσιαστικά, στην ιστορία κατηγορούνταν οι δυνάμεις ασφαλείας για το θάνατο ενός νεαρού αγοριού κατά τη διάρκεια μιας εφόδου που έκαναν με τα κλομπ πριν ξεκινήσει το ματς. Αυτό το περιστατικό αποδεικνύει με τον πιο περίτρανο τρόπο την δύναμη μικρών σκληροπυρηνικών ομάδων που βρίσκονται μέσα στα γήπεδα. Επομένως, είναι λάθος να υποτιμάται η δράση φασιστικών πυρήνων στα γήπεδα.

Καθώς δεν είναι εξωγήινοι, οι εξτρεμιστές των γηπέδων δεν έρχονται από άλλο πλανήτη, κατοικούν σε αστικές περιοχές που δεν είναι δύσκολο να τις προσδιορίσουμε: στις περιφέρειες. Για την αριστερά, αυτό πρέπει να βάλει ένα ζήτημα. Γιατί τα αστικά περιβάλλοντα που παραδοσιακά συνδέονταν με την αριστερά ξαφνικά μετατράπηκαν σε θερμοκήπιο την άκρας δεξιάς; Γιατί η κουλτούρα και το στυλ της φασιστικής αντι-μόδας κατόρθωσε να είναι ηγεμονική σε ένα μεγάλο βαθμό στα γήπεδα και, σε ένα μικρότερο βαθμό, στις αστικές περιφέρειες; Ίσως υπάρχουν βαθιές εξηγήσεις που απαιτούν ιδιαίτερα οξυδερκή ματιά, αλλά ακόμα και αν περιοριστούμε στην επιφάνεια μπορούμε να πούμε μερικά πράγματα. Διασχίζοντας αυτές τις περιφέρειες παίρνουμε σε ένα μελαγχολικό σύμπαν το οποίο, μετά το ξύπνημα κάποιων κοινωνιολόγων,

έχουν καθοριστεί ως "μη-τόποι". Η πεζή πραγματικότητα πως εκατομμύρια ανθρώπων ζουν εκεί, στην καλύτερη των περιπτώσεων θεωρείται απλά ως μπelάς, το υπόλειμμα ή το ανεπιθύμητο παράπλευρο αποτέλεσμα της μεταμοντέρνας εποχής. Αλλά τι είναι αυτό που κάνει τόσο ανύπαρκτους τους κατοίκους αυτών των περιοχών; Τι λάθη τους έχουν σημαδέψει; Απασχολούνται σε δουλειές χαμηλού κύρους, κυρίως χειρωνακτικές-παραγωγικές ή μη, δεν κάνει μεγάλη διαφορά. Για το μεγαλύτερο κομμάτι, όταν δεν δουλεύουν, αντί να συνεισφέρουν στο κόσμο του τέλους της εργασίας που τελευταία είναι και της μόδας, βυθίζονται στην πεζή κατάσταση της ανεργίας, αποκαλύπτοντας για μια ακόμη φορά, ότι αν ήταν απαραίτητο, θα αποτελούσαν για πάντα τα απομεινάρια του 20ου αιώνα. Αλλά δεν σταματούν εκεί, είναι ήδη απρόσωποι και ξεπερασμένοι από τις ίδιες τις καταστάσεις. Στις περισσότερες περιπτώσεις, αφιερώνουν τον εαυτό τους, σε παράνομες δραστηριότητες. Αλλά αντί να αφιερώνουν τους εαυτούς τους σε παράνομες δραστηριότητες, που είναι τουλάχιστον της μόδας, όπως η πειρατεία σε υπολογιστές και προγράμματα, αυτοί συνεχίζουν να κλέβουν, να ληστεύουν και να σπρώνουν ναρκωτικά. Με μια λέξη, δεν καταφέρνουν να λειτουργήσουν γνωστικά ή άυλα σε τίποτε, ούτε καν στο έγκλημα. Και όταν, όπως συχνά συμβαίνει, μαζί με μερικά άλλα εκατομμύρια

ατόμων, φοράνε τα "μπλε κολάρα" και καθημερινά αντιμάχονται το κεφάλαιο στο πεδίο της εργασίας, φαντασιώνονται για τους εαυτούς τους ότι ακόμη έχουν, αν όχι ένα ιστορικό, τουλάχιστον έναν κοινωνικό ρόλο. Οι μεταμοντέρνοι φιλόσοφοι βιάζονται να τους φανάζουν ότι πρέπει να σταματήσουν να ανησυχούν, γιατί παρόλο που μπο-

ρεί να μην το έχουν καταλάβει, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν πια. Όχι μόνο αυτό, αλλά όπως συχνά εξηγείται, γενικά, η αναζήτηση μιας ισχυρής ταυτότητας είναι κάτι ιστορικά απόλυτο, και υποκειμενικά μιλώντας, μια αντιδραστική διαδικασία, επειδή παρεμποδίζει τα ανατρεπτικά στοιχεία, τα οποία έχει εντάξει ο καπιταλισμός στην κυκλοφορία: την εποχή του ατόμου. Αλλά συμμετέχοντας ως άτομο είναι προϋπόθεση η δυνατότητα να είναι κανείς κάτι τέτοιο.

Στην παγκόσμια εποχή, όπως και σε κάθε άλλο μεγάλο μετασχηματισμό, εάν κάποιος κερδίζει, σίγουρα κάποιος άλλος χάνει. Εάν πολλοί, ακόμη όμως μειοψηφία, ενισχύονται από τις ευκαιρίες που παρέχει ο παγκόσμιος καπιταλισμός για να αποτινάξουν όλους τους περιορισμούς και να υιοθετήσουν την ελαφριά ταυτότητα του ελεύθερου ατόμου σε μια ελεύθερη αγορά, για την ζωή των περισσότερων οι προσδοκίες διαφέρουν. Το πεπρωμένο μπορεί να είναι μόνο αυτό του αιώνιου περιθωρίου. Και αυτή η θλιβερή ταυτότητα είναι η μόνη που "επιτρέπεται" να φέρει κάποιος.

Τι άραγε προσφέρει η δεξιά σε αυτές τις μάζες χωρίς ιστορία και μέλλον. Όχι πολλά για να πούμε την αλήθεια. Τους προσφέρει μια έννοια συλλογικότητας, που όσο παλιομοδίτικο κι αν ακούγεται αυτό, είναι κάτι σημαντικό. Πάνω από όλα τους προσφέρει έναν εχθρό. Οι ελίτ, αντιμετώπιζον με κυνισμό και μια ειρωνική αδιαφορία την αποδοχή την οποία έχει το εννοιολογικό ζεύγος "φίλος/εχθρός" στον κόσμο, αποτελώντας και τη μοναδική εξαίρεση. Για να το θέσουμε απλά, η άκρα δεξιά, κατευθύνει το μίσος των περιφερειών απέναντι σε κάτι συμμαγές. Προσφέρει μια ταυτότητα και μια ελπίδα. Στην ουσία, λένε: Εάν έχουμε φτάσει σε αυτό το σημείο σήμερα, οφείλεται σε αυτούς, τους κατοίκους του κέντρου, που έχουν τα λεφτά, τα μέσα και τη δύναμη που τα χρησιμοποιούν εναντίον μας. Αλλά δεν θα υποκύπτουμε για

πολύ ακόμη. Υπάρχουμε και σύντομα θα πρέπει να το καταλάβουν.

Η ιστορία πάντα κινείται από ένα "εμείς" που εναντιώνεται σε ένα "αυτοί". Ποτέ δεν δραπέτευει από αυτή τη διάσταση. Η άκρα δεξιά, στις περιφέρειες, επινοεί ένα φτιαχτό εμείς, το οποίο με ένα τρόπο είναι σε θέση να στρέψει το μίσος σε μια ταυτότητα, σε ένα σχέδιο. Στις περιφέρειες δεν φαίνεται να υπάρχουν άλλες εναλλακτικές. Χωρίς να έχει κανένα ιδιαίτερο πλεονέκτημα, απλά επειδή δεν έχει κανένα ουσιαστικό αντίπαλο, η άκρα δεξιά βρίσκεται αναπάντεχα να μονοπωλεί τις αστικές περιφέρειες. Είναι γνωστό ότι για ένα μεγάλο διάστημα η αριστερά είχε εγκαταλείψει τη ρητορεία του σχήματος "εχθρός/φίλος", τασσομένη με οπτικές του κόσμου, όπου η φιλοσοφία της καλοσύνης, των καλών προθέσεων, κυριαρχούσε. Αντίθετα, χωρίς κανένα δισταγμό, υιοθέτησε το λόγο των ατόμων.

Η αριστερά δεν μπορεί να βοηθήσει, αλλά ταυτόχρονα έδειξε στον εαυτό της ότι την χωρίζει άβυσσος από τις μάζες της περιφέρειας. Μια σνομπιστική στάση που παρόλη τη σύγχυση που τη διατρέχει, οι ανώνυμες μάζες την προσλαμβάνουν. Αυτοί οι "κόσμοι" δέχονται ελάχιστη προσοχή, πέρα από τα επιμέρους παραδείγματα, όπου πολιτικοί αγωνιστές, χωρίς το φόβο της μόλυνσης από τα βασικά ένστικτα των ανθρώπων, όπως στην περίπτωση των οπαδών της Λιβόρνο, οι οποίοι θεωρούνται από την αριστερά μια γραφική κατάσταση. Και αυτό που είναι αλήθεια για τις αστικές περιφέρειες, είναι ακόμη περισσότερο αλήθεια για τα γυμναστήρια, όπου το ναζιστικό lifestyle, εύκολα πέτυχε να είναι ηγεμονικό. Σε αυτή την περίπτωση ένας άρρωστα συγκαλυμμένος ακαδημαϊσμός, παρέδωσε αυτούς τους κόσμους στο βασίλειο της "γυμνής ζωής", όπου όλοι γνωρίζουν ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να δώσει κανείς σημασία.

Στην αποκήρυξη των πάντων, η αριστερά κατέληξε να θεωρεί απρόσφορο κάθε είδος οργανικής σύνδεσης με τους ανθρώπους, οι οποίοι εξ'ορισμού δεν έχουν ιδιαίτερη παρουσία σε εξεζητημένα περιβάλλοντα, είτε οικονομικά, είτε διανοητικά. Στις αστικές περιφέρειες, η αριστερά γίνεται αντιληπτή χωρίς εξαιρετικές διαφορές, είναι ένα από τα πολλά πρόσωπα του "κέντρου", άνθρωποι που έρχονται από έξω, που ζουν μια "επίχρυση ζωή" στον κόσμο του μεσοαστικού εγκλεισμού, των ατομισμών, του τέλους της εργασίας και όλων των μετα-μετά καταστάσεων, αλλά που, τελικά, δεν έχουν καμία σχέση με αυτούς όπου η καθημερινότητα είναι ένας αγώνας.

Αυτή η αίσθηση δεν απέχει πολύ από την αλήθεια. Για παράδειγμα, μπορούμε να ριζούμε μια ματιά στην απομόνωση που αντιμετώπισε η εξέγερση στα γαλλικά προάστια από την αριστερά το περασμένο φθινόπωρο. Η μεγαλύτερη και πιο δυνατή εξέγερση από τα κάτω στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, τουλάχιστον στη δύση, θεωρήθηκε εξ αρχής ξοφλημένη από την αριστερά, όταν δεν σιγματιζόταν ως η καθαρή κραυγή πόνου και απόγνωσης από τους ζητιάνους της δημοκρατίας. Παρόλο που υπάρχει μεγάλη απόσταση από το να θεωρηθεί ως ειδυλλιακή κατάσταση, πολλοί άνθρωποι αντιλήφθηκαν την επιτακτικότητα και την αναγκαιότητα να επιστρέψουν και να καταλάβουν χώρους αντιφασισμού και ριζοσπαστικής σκέψης. Από αυτή την οπτική, οι οπαδοί της Λιβόρνο*, μπορούν να θεωρηθούν ως η πραγματικότητα που εγγυάται μια αγωνιστική και αντιφασιστική παρουσία μέσα στα γήπεδα. Στο τέλος, θα λέγαμε, ότι ίσως αυτό που έχει νόημα να προτείνει κάποιος είναι ότι εμπειρίες σαν αυτή των οπαδών της Λιβόρνο πρέπει να κοινωνικοποιηθούν σε ένα ευρύτερο δίκτυο, ώστε να γίνουν κοινό κτήμα όλων αυτών των πραγματικότητων για τις οποίες η ύπαρξη του αντιφασισμού και του ταξικού αγώνα για το σοσιαλισμό συνεχίζει να αποτελεί ένα ουσιαστικό σημείο αναφοράς.

*οι οπαδοί της Λιβόρνο συνδέονται με την άκρα αριστερά, σηκώνουν σημαίες με σφυροδρέπανα, ενώ γνωστή είναι η κόντρα τους με τους φασίστες οπαδούς της Λάτσιο.

φωτογραφίες, συνθήματα, πανό, κασκόλ από το κόκκινο γήπεδο της Livorno

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΣΤΕΚΙ El Paso

Το El Paso είναι ένας χώρος έκφρασης, δημιουργίας, μάθησης και επικοινωνίας που βασίζεται στις αξίες της ελευθεριακής εκπαίδευσης. Ένας χώρος όπου συνυπάρχουν μικροί και μεγάλοι αντιεραρχικά, συλλογικά και ελεύθερα. Μία κοινότητα ανθρώπων που συναποφασίζει, συμμετέχει, παίζει μαζί, εξερευνά και ανακαλύπτει τον εαυτό της μέσα από την αλληλεπίδραση των μελών της. Η προσπάθεια ξεκίνησε το Σεπτέμβριο του 2004 από ανθρώπους που προβληματίζονται σχετικά με ζητήματα μετάδοσης και οικειοποίησης της γνώσης είτε έχουν παιδιά είτε όχι.

Το El Paso γεννήθηκε από την επιθυμία της ελεύθερης ανάπτυξης των χαρακτήρων των παιδιών. Μία ανάπτυξη που διαστρεβλώνεται συνεχώς τόσο από την επιβολή των αξιών του κόσμου που μας περιβάλλει όσο και από την καθιερωμένη σχολική τακτική την οποία τα παιδιά αναγκάζονται να ακολουθήσουν. Στο El Paso μικροί και μεγάλοι συνυπάρχουν σε αντιεραρχική βάση. Δεν υπάρχει κάποια αυθεντία ή κάποιος θεσμός, όπως ο δάσκαλος ή ο γονέας, αλλά η γνώση και η εμπειρία διαχέεται μέσα από τη σκέψη και την κίνηση του καθενός προς τους άλλους. Καθένας είναι ένα συνεχώς αναπτυσσόμενο άτομο ανεξάρτητα από την ηλικία του.

Η γνώση για εμάς είναι βίωμα. Δεν θέλουμε να την κληνηγάμε λαχανιασμένοι, αλλά η διαδικασία οικειοποίησής της να ικανοποιεί την ανάγκη μας για νόημα, ενθουσιασμό, και χαρά. Στο El Paso ζούμε μαθαίνοντας και μαθαίνουμε ζώντας, αφού οι συναντήσεις μας εκεί αποτελούν τμήμα της καθημερινότητάς μας. Έτσι η μάθηση δεν αποτελεί διαδικασία ξεκομμένη απ' τη ζωή, που προέρχεται από κάποιο θεσμό σε συγκεκριμένο ωράριο, αλλά μια λειτουργία συνεχής κατά την επαφή μας με τη φύση και τον κόσμο. Στο El Paso τα πάντα είναι κοινά. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία και όλα ανήκουν σε όλους. Αυτή είναι και η βάση για τη διαμόρφωση της συλλογικότητας στην οποία στοχεύουμε γιατί πιστεύουμε ότι η ελευθερία του ατόμου είναι αναπόσπαστη από αυτή και διαφέρει από την εντροπική κατάσταση του ατόμου που πορεύεται μόνο του.

Η ελευθερία στο El Paso είναι δεδομένη. Από εκεί ξεκινάει και σε αυτή καταλήγει κάθε μας δραστηριότητα. Ίσως δεν τη βιώνουμε όπως θα θέλαμε ακόμα, αλλά την εμπιστευόμαστε πάντα ως γνώμονα όσων κάνουμε. Η συμμετοχή στις απασχολήσεις αλλά και στις εργασίες που γίνονται για τη διατήρηση του χώρου είναι προαιρετική και επαφίεται στην επιθυμία του καθενός να προσφέρει.

Το El Paso καθορίζει τη λειτουργία του με βάση τις αποφάσεις των συνελεύσεων. Μία φορά την εβδομάδα γίνεται συνέλευση των ενηλίκων, όπου συζητούνται θέματα οργανωτικά αλλά και γενικότερου ενδιαφέροντος που σχετίζονται με τις αναζητήσεις μας και τις ανάγκες μας για αυτομόρφωση. Το ίδιο συμβαίνει με τις απογευματινές δράσεις: ξεκινούν και τελειώνουν με τη συνέλευση στην οποία συμμετέχουν όλοι, μικροί και μεγάλοι, και σε αυτές διατυπώνονται και ακούγονται ιδέες, προτάσεις, πράγματα και τρόποι. Οι απασχολήσεις στο El Paso αναφέρονται κυρίως σε κατασκευές, μαγειρέμα, μουσική, παιχνίδι, θεατρική κίνηση, δημιουργία παραμυθιών, εκδρομές στη φύση, παιχνίδια λόγου. Επιλέγουμε ως απελευθερωτικό πρίσμα την φαντασία μας. Έτσι παραμένουμε απλοί. Γιατί έχουμε επίγνωση της πολυπλοκότητάς μας.

Βρισκόμαστε με τα πισιρίκια κάθε Τρίτη και Πέμπτη 17:00-19:00 στο χώρο του El Paso που στεγάζεται στον 1ο όροφο του κατειλημένου κτιρίου της Μαύρης Γάτας, Αριστέως 33 με Δ. Πολιορκητού γωνία (περιοχή Τσινάρι) στην Άνω Πόλη της Θεσσαλονίκης. Η συνέλευση των ενηλίκων γίνεται κάθε Δευτέρα στις 21:00 στον ίδιο χώρο. Η συμμετοχή όποιου και όποιας ενδιαφέρεται είναι ελεύθερη και επιθυμητή. Φυσικά δεν προϋποθέτει κανένα αντίτιμο.

Email: elpaso@disobey.net
http://el-paso-thessaloniki.blogspot.com

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ ΦΑΜΠΡΙΚΑ * ΥΦΑΝΕΤ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Η Μάχη του 2004 καταλαμβάνοντας το παλιό εργοστάσιο της ΥΦΑΝΕΤ... Η εξέλιξη των πραγμάτων... Η καταλήψη για πάντα, λοιπόν.

Το Μάρτη του 2004 καταλαμβάνοντας το παλιό εργοστάσιο της ΥΦΑΝΕΤ δώσαμε μια υπόσχεση στον εαυτό μας: Να δημιουργήσουμε ένα χώρο που καθημερινά θα αντιστέκεται σ' όλες τις μορφές της εξουσίας που μας στραγγαλίζει. Χωρίς ιεραρχία, άτακτα και χωρίς ασφάλεια επιχειρούμε κάθε μέρα το αδύνατο: Να ζούμε και να πράττουμε σύμφωνα μ' αυτά που πιστεύουμε.

Είναι μακρύς ο δρόμος μέχρι να δούμε την κοινωνία που θα αλληλέγγυα θα αυτοοργανώνεται τις ανάγκες και τις επιθυμίες της. Που θα έχουμε αποτινάξει τους ζυγούς του κράτους, της πατριαρχίας και της θρησκευτικής προϊστορίας. Που θα δημιουργούμε τις σχέσεις και τις δομές μιας ελεύθερης ζωής και δε θα υπομένουμε τις δόσεις και τις ψευδαισθήσεις μιας άθλιας επιβίωσης στα γρανάζια της καπιταλιστικής ευδαιμονίας.

Όλα αυτά μπορεί να αργήσουν. Εμείς ως αντιεξουσιαστές και αναρχικοί καταλήψεις της ΦΑΜΠΡΙΚΑ - ΥΦΑΝΕΤ, μαζί με αμέτρητους άλλους γνωστούς και άγνωστους ανθρώπους σ' αυτόν τον πλανήτη, επιλέξαμε, αντί να περιμένουμε θαύματα, να υποσκάπτουμε με κάθε τρόπο τα θεμέλια αυτού του γερασμένου καπιταλιστικού κόσμου. Θαύματα δεν περιμέναμε, ούτε και υποσχόμαστε, είμαστε όμως εδώ με όλες τις δυνάμεις και τις αδυναμίες μας.

Κατάληψη για πάντα, λοιπόν.

Από το Γενάρη του 2007 ο νόμιμος ιδιοκτήτης του κατειλημμένου από εμάς κτιρίου της ΥΦΑΝΕΤ είναι το κράτος. Όχι πως έχει ιδιαίτερη σημασία, αλλά ο προηγούμενος ιδιοκτήτης ήταν η Εθνική Τράπεζα.

Το κράτος, λοιπόν, μέσω του καλλιτεχνικού του εκπροσώπου, του Υπουργείου Πολιτισμού, έχει προσφάτως εξαγγείλει την πρόθεσή του να στεγάσει τη συλλογή των έργων της ρωσικής πρωτοπορίας, στο χώρο του παλιού εργοστασίου της Υφανέτ. Η γνωστή και ως συλλογή Κωστάκη στεγάζεται τώρα στο κτίριο της Μονής Λαζαριστών, στη Σταυρούπολη. Στο κτίριο της Υφανέτ το Υπουργείο Κρατικού Πολιτισμού σχεδιάζει να οικοδομήσει ένα super "art for sale" complex, με εκθεσιακούς χώρους, πωλητήρια, art cafe, και καλλιτεχνικά events.

Και όλα αυτά ερήμην των νεκρών πλέον σοβιετικών ειδικαστικών που είναι βέβαιο πως για λόγους αξιοπρέπειας δεν θα στέκονταν ποτέ πλάι-πλάι με την αστυνομία τη στιγμή που αυτή θα κληθεί να επιβάλει τις αποφάσεις των αρχών.

Όταν έρθει η μέρα λοιπόν, που το κράτος με την αστυνομία του και ο κρατικός πολιτισμός με τους καλλιτέχνες του αποφασίσουν να εισβάλουν στη κατάληψη ΦΑΜΠΡΙΚΑ - ΥΦΑΝΕΤ, για να χτίσουν πάνω σ' αυτά που δημιουργήσαμε το νέο αστραφτερό Μουσείο της Σύγχρονης Τέχνης τους, να γνωρίζουν ότι θα βρουν μπροστά τους όχι μόνο καταλήψεις και αλληλέγγυους ανθρώπους, αλλά έναν ολόκληρο κόσμο.

Έναν κόσμο που δεν αναγνωρίζει ούτε φοβάται την Εξουσία τους. Ούτε την κρατική βαρβαρότητα ούτε τον κρατικό πολιτισμό. Χωρίς να έχει αυταπάτες ότι αυτά τα δύο πρόσωπα της εξουσίας διαφέρουν. Ο καιρός θα αποκαλύψει τους φίλους, μιας και οι εχθροί είναι ήδη γνωστοί.

Κατάληψη για πάντα, λοιπόν.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ

Άλλη μια δυναμική και άμεση απάντηση στα σχέδια τοπικών προυχόντων για την εξάλειψη κάθε δημόσιου χώρου στο βωμό της εμπορικής εκμετάλλευσης, δόθηκε στην περιοχή του Χαλανδρίου στην Αθήνα. Στις αρχές Δεκεμβρη του 2006, πρωτοβουλία κατοίκων του Χαλανδρίου και άλλων περιοχών, προχώρησε σε κατάληψη ενός ιστορικό οικήματος με μεγάλο κήπο (κτίμα Πραποπούλου) εγκαταλελειμμένου, εδώ και περίπου τριάντα χρόνια, εναντιωνόμενοι με τον πιο δραστικό τρόπο στα σχέδια "αξιοποίησης" (βλέπε τιμμεντοποίηση-παραχώρηση εκμετάλλευσης σε ιδιώτες) που του επιφυλάσσει η δημοτική αρχή. Στους τρεις, μόλις, μήνες ζωής της κατάληψης, έχουν ήδη πραγματοποιηθεί μια πληθώρα πολιτικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων, με αξιοσημείωτη συμμετοχή περιοίκων. Ακολουθεί απόσπασμα το κείμενο δημοσιοποίησης της κατάληψης. Περισσότερα, μπορούν να βρεθούν στο διαδίκτυο, στη διεύθυνση http://protovouliaxalandriou.blogspot.com/

Ποτέ τα σπίτια των ανθρώπων δεν ήταν τόσο κοντά και οι άνθρωποι τόσο μακριά

Ας πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας

Οι πόλεις έχουν, σήμερα καταστεί περισσότερο από ποτέ αφιλόξενες για τους

κατοίκους τους. Δε θέλουμε άλλα εμπορικά κέντρα, πολυκαταστήματα ή άλλους επιβλητικούς όγκους από τσιμέντο και γυαλί. Οι ελεύθεροι χώροι και τα ελάχιστα πάρκα που έχουν απομείνει απειλούνται από μαρμασό λόγω οικονομικών συμφερόντων και σκοπιμοτήτων. Η αποξένωση μεταξύ των κατοίκων της πόλης απορρέει από ηθικές και κοινωνικές αξίες που προωθεί ο σύγχρονος τρόπος ζωής και η αστική υποκουλτούρα. Η αποχώνωση μπροστά στο «κουτί», η κατανάλωση ευτελών προτύπων και η εμπορευματοποίηση σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητας μας συντελούν στην παθητικοποίηση, στην αδράνεια και στην απάθεια του κοινωνικού συνόλου.

Όλα τα παραπάνω μας βρίσκουν εκ διαμέτρου αντίθετους και σε απάντηση προτείνουμε την πρακτική των οικειοποιήσεων των ελεύθερων χώρων. Πήραμε την απόφαση να αξιοποιήσουμε και να αναδείξουμε τις δυνατότητες του οικήματος και να το μετατρέψουμε σε έναν ελεύθερο ζωντανό χώρο ποικίλων μορφών έκφρασης.

Προκρίνουμε έναν χώρο που θα λειτουργεί αντιεμπορευματικά και αντιεραρχικά, θα είναι πλήρως αυτόνομος-αυτοχειριζόμενος χωρίς καμία καμματική στήριξη ή στήριξη κάποιου άλλου θεσμικού φορέα και η διαχείριση θα γίνεται αποκλειστικά από προκαθορισμένες ανοιχτές συνελεύσεις με τη συμμετοχή όποιου ενδιαφέρεται.

Επιζητούμε τη μετατροπή του σε ένα δημιουργικό μέρος συναντήσεων πολύμορφης δραστηριοποίησης όπως ζωγραφική, θέατρο, μουσική, επαφή με τη φύση (π.χ. ενασχόληση με τον κήπο), σύνταξη πολιτικών κειμένων και αντιπληροφόρησης πάνω σε κοινωνικά προβλήματα.

Συνέλευση Ρέματος για την Αξιοποίηση Ελεύθερων Χώρων